

**መጀመሪያይቱ የሐዋርያው የጳውሎስ
መልእክት**

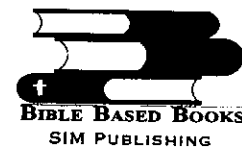
ወደ ቆሮንቶስ ሰዎች።

ትርጓሜ።

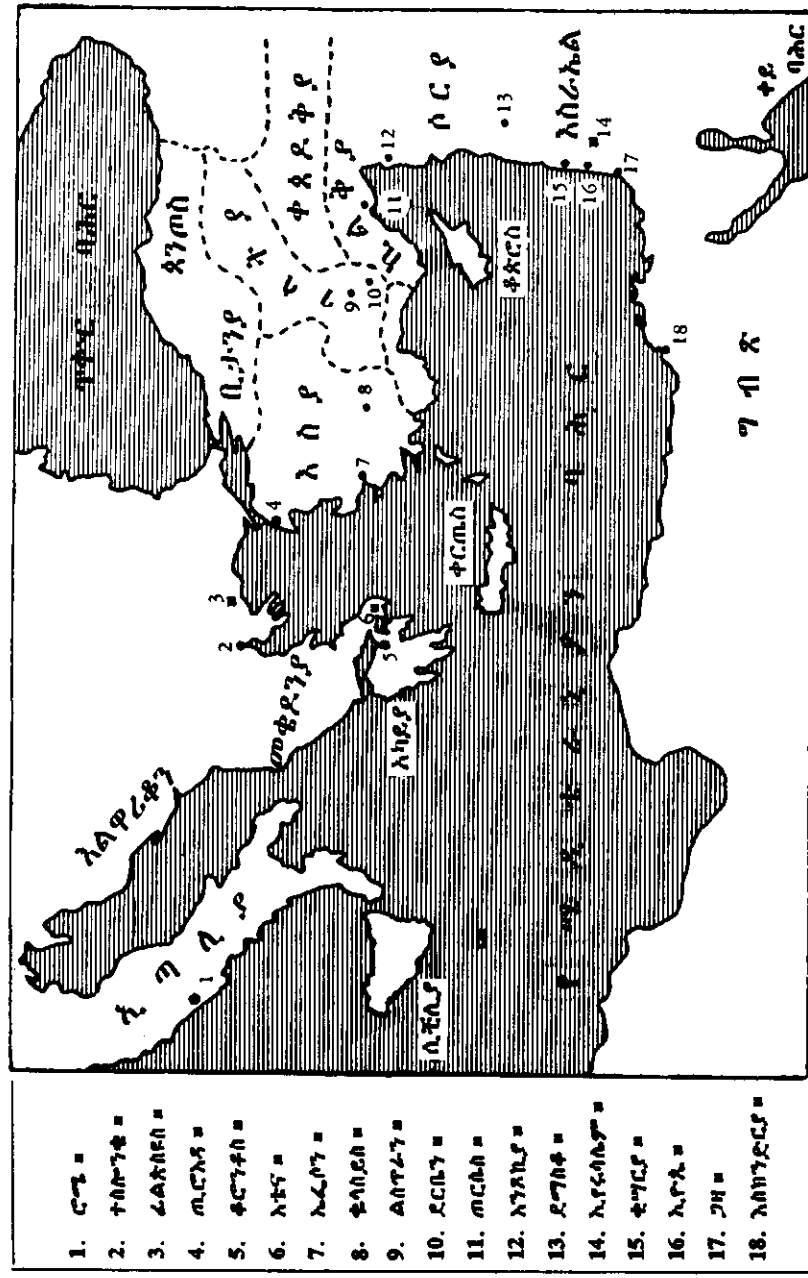
1954 ዓ.ም።

ዳ.እ

ጎንደር።

ለእግዚአብሔርም ለኢትዮጵያም

መቅድም።

1. ቆሮንቶስ፤ የከተማው አቀማመጥና አኳኋን።
2. የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን፤ የመመሥረቱ ታሪክ።
3. በቆሮንቶስ የነበሩ የክርስቲያኖች ሁኔታ።
4. ወደ ቆሮንቶስ የተጻፈ የመልእክቱ አጻጻፍ።

ሀ/ ሁኔታው።

ለ/ አሳቡ።

ሐ/ መተንተኑ።

መ/ ጥቅሙ።

5. ወደ ቆሮንቶስ የተጻፈ የመልእክቱ ትርጓሜ።

1. ቆሮንቶስ፤ የከተማው አቀማመጥና አኳኋን።

ቆሮንቶስ በሐዋርያው በጳውሎስ ዘመን 600 ሺህ ሰው የኖረበት ታላቅ ከተማ ነበረ። በግሪክ አገር ሆኖ በሁለቱ የግሪክ አገር ጠቅላይ ግዛቶች በመቆዶንያና በአካይያ መካከል በነበረው ልሳነ ምድር ላይ የተመሠረተ ነው። ባሕርና ባሕር እዚያ ስለሚገናኝ በስተ ቀኝ (በስተ ምሥራቅ) በኩል ከእስያ ከሶርያ ከፈንቄና ከግብፅ ከንክራኦስ በሚባል ወደብ በኩል ንግድ ሲመጣለት በስተ ግራ (በስተ ምዕራብ) በኩል ከኢጣሊያ ከሲቺሊያና ከእስክንያ ሊከዩም በመባል ወደብ ይመጣለት ነበር። በዚህ ምክንያት ግለት ንግድ በጣም በርከት ስላለው፤ ከተማው እጅግ ሀብታም ሆነ፤ ከሀብትም ጋር «የከፋት ሁሉ መደብ» እስኪባል ድረስ እጅግ የኃጢአት ከተማ ሆነ። ቆሮንቶስ የንግድ ጣቢያ ብቻ ሳይሆን ከሮማ ወደ ምሥራቅ የሚሄደው ዋና መተላለፊያ ነበረና የብዙ መንገዶች ማረፊያና የብዙ ሰው መገናኛ ሆነ። በከተማ ነዋሪዎች መካከል ሮማውያን ግሪኮች አይሁድም ተገኙ። ያ ከፍለ ዓለም ሁሉ በዚያን ጊዜ በሮማ መንግሥት ግዛት ውስጥ ስለ ነበረ አገረ ገዡ ሮማዊ ነበረ የከተማ ሹማምንትና ከበርቱዎች ወታደሮችም ሮማውያን ነበሩ። በንግድ ረገድ የበረቱ ግን ግሪኮች ነበሩና የከተማው ቋንቋ ግሪክ ነበረ። በሌላም በኩል ደግሞ አይሁድ በብዙ ተገኝተውበታል፤ ምክንያቱም፡- 1ኛ፤ የአይሁድ ሃይማኖት ስለ ተወደደ ነው። 2ኛ፤ አይሁድ ከሮማ እንዲወጡ አቅሉዲዩስ ቂሳር ቢያዝዝ ብዙዎቹ በዚያ መተላለፊያ እየተጓዙ ወደ ቆሮንቶስ ስለ መጡ ነው። ከተማው ግን ትልቅ የሆነበት በንግዱ ብቻ ሳይሆን ቆሮንቶስ የአካይያ ጠቅላይ ግዛት ዋና ከተማ ሆኖ የሮማ «ምክትል ቆንሲል» የተቀመጠበትና የመንግሥት መሥሪያ ቤት ሁሉ የተገኘበት ከተማ በመሆኑ ነው። በዚያ ደግሞ በየዎስቱ ዓመት «እስትሚያን» የተባለ የልሳነ ምድር የእስፖርት ውድድር ይደረግ ነበረና በዓለም ሁሉ ዘንድ የቆሮንቶስ ከተማ ስም ለመታወቅ በታ።

2፤ የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን፡ የመመሥረቱ ታሪክ።

ቅዱስ ጳውሎስ እገርን ሁሉ ለማስተማር ሁለተኛ ጊዜ ሲወጣ፡ እርሱም በ52 ዓ. ም.፡ አስቀድሞ በሶርያና በኪልቅያ አድርጎ በደርቢ በልለጥራን በገላትያም በኩል ወደ ጢሮኦዳ መጣ። እዚያም በጢሮኦዳ ላለ ራእይ ቢታየውና ወደ መቄዶንያ ለመሄድ ቢጠራ ባሕርን ተሻግሮ ወደ ፊልጵስዩስ ደረሰ። (የሐዋ. 15:36 - ም. 16:8።) በፊልጵስዩስ አስተምሮ መከራ ከተቀበለ በኋላ ወደ ተስጥንቄ መጣ። እዚያም ደግሞ ተቃዋሚ ቢበዛ ጳውሎስ ከዚያ ለቅቆ ወደ ቤርያና የግሪክ እገር ዋና ከተማ ወደ ነበረው ወደ አቴና ተጓዘ። (የሐዋ. 17:1፤ 10:14፤ 15።) በአቴና ጥቂት ወራት ከተቀመጠ በኋላ ወደ ቆሮንቶስ ሄደ። (የሐዋ. 1:1።) በቆሮንቶስም አቂላና ጵርስቅላ የተባሉትን አይሁድ እገኘ። እነኚህም ባልና ሚስት ሆነው ከሮማ የተሰደዱ ነበሩ። የሁለታቸውም፡ የጳውሎስና የአቂላ ሥራ እንድት ነበረና ጳውሎስ ወደ እነርሱ ገባ ባንድነትም ሲሠራ ቆየ። (የሐዋ. 18:2፤ 3።) ወደዚያ እገር አስቀድሞ ቢመጣ በየላምንቱ ሁሉ ወደ ምክራብ ገብቶ ያስተምር ነበር በኋላ ግን ተሳዳቢዎች ቢነሡ ጳውሎስ ያመኑትን ሰዎች ከምክራብ ለይቶ የለንበትን ስብሰባ በሰው ቤት አደረገ። (የሐዋ. 18:4-7።) ይህ ሲሆን በቃሉ ያመኑና የተጠመቁ ብዙዎች ተገኙ በመካከላቸውም ኢዮስጦስ የተባለ ሮማዊና ቀርስጳስ የተባለ የምክራብ አለቃ።

ነበሩ። መጀመሪያዎች የቆሮንቶስ ምእመናን እነኚህ ናቸው የቤተ ክርስቲያኑም መመሥረት ይህ ነው።

ጳውሎስ ወደ ቆሮንቶስ ሲመጣ ከጌታ ዘንድ መልካም ተስፋ አግኝቶ ኖሮ እንደ ዓመት ተመንፈቅ ተቀመጠ ተቃዋሚም ተነሥቶ ላገረ ገዡ ስንኳ ምንም ቢከለስ እግዚአብሔር አወጣው፤ ቤተ ክርስቲያኑም እየጸና ሄደ። (የሐዋ. 18:12-16።)

ከቆሮንቶስ በተሰናበተ ጊዜ ጳውሎስ ከአቂላና ከጵርስቅላ ጋር ወደ ኤፌሶን ተሻገረ እነርሱም እዚያ ቢቆዩ እርሱ አገረ መንገዱን ቀጥሎ ወደ አንጾኪያ መጣ። አቂላና ጵርስቅላ በኤፌሶን ተቀምጠው ላሉ አገሩ እስክንድርያ የሆነ አጵሎስ የተባለ አይሁዳዊ ሰው መጣ፤ ይህ ሰው አንደበቱ የሰላና መጻሕፍትን የተማረ ሆኖ የጌታን ነገር በሚቃጠል መንፈስ ይስብክ ጀመር፤ ሆኖም የክርስቶስን ነገር ገና በቅጡ አላወቀም ነበር። አቂላና ጵርስቅላ ይህን ሰው ወሰደው የእግዚአብሔርን ወንጌል በሚገባ አስተማሩት፤ እርሱም ወደ አካይያ ለመሄድ ባሰበ ጊዜ በቆሮንቶስ ለነበሩ ክርስቲያኖች የመታወቂያ ወረቀት ሰጡት። እንዲሁም በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ከጳውሎስ ቀጥሎ ሁለተኛ አስተማሪ አጵሎስ ሆነ።

3፤ በቆሮንቶስ የነበሩ የክርስቲያን ሁኔታ።

ቅዱስ ጳውሎስ በም. 1፡ ቁ. 26 ላይ እንደሚያመለክተው በቆሮንቶስ ከነበሩ ክርስቲያኖች የሚበዙት ድሆችና ያልተማሩ ነበሩ። ቢሆንም እንደ ምክራቡ አለቃ እንደ ቀርስጳስ፤ ጳውሎስንና ቤተ ክርስቲያኑንም ሁሉ እንደ አስተናገደው እንደ ጋይዩስ የከተማው መጋቢ እንደ ሆነም እንደ ኤርስጦስ የመሰሉት ክብርቱዎችና ሀብታሞች ደግሞ ተገኝተውበታል። (የሐዋ. 18:8። ሮሜ. 16፤ 23። 1 ቆሮ. 1፤ 14።) በማገበራቸውም ጊዜያት አድልዎን የፈጠረ ይህ ነገር ሳይሆን አይቀርም። (ም. 11፤ 17-22።)

ሁለተኛም ደግሞ በልዩ ልዩ በኩል ኑሮአቸው አለቸጋሪ ነበረ። እነርሱም በታላቅ ከተማና በአረመኔ ሕዝብ መካከል ሆነው በቁጥራቸው አነሱ። ለምሳሌ ጳውሎስ ተለዩ ብሎአቸው ነበር። እንደምን ይለዩ? ዓለም በደጃፋቸው ላይና በዙሪያቸው ሁሉ ሲሆን ክርስቲያኖች እንደምን ይለዩ? (ም. 5፤ 9-11።) ከማንሰ ጋር ይጋቡ? ክርስቲያኖች በሚበቃ አልተገኙም፤ የአንዳንዶቻቸው ባለቤቶች እንኳ ገና አረመኔዎች ነበሩ። (ም. 7፤ 10-16።) ምንስ ይብሉ ደግሞ? በገበያ የሚሸጥ ሥጋ ሁሉ ለጣዖት የተሠዋ ሲሆን ንጹሕን ሥጋ ከየት ያግኙ? ስለዚህ ሁሉ በቆሮንቶስ የነበሩ የክርስቲያኖች ኑሮ አለቸጋሪ ሆነ።

ጳውሎስ መልእክቱን በጻፈ ጊዜ ቤተ ክርስቲያኒቱ ገና አዲስ ነበረች። እርሱ መሠረቱን መሥርቶ ነበር። ከእርሱም በኋላ አጵሎስ ገብቶ ሠራ። በዚህም ዓለም ብዙ ጊዜ እንደሚሆነው አንዱ አስተማሪ ወጥቶ ሌላ ሲተካ ክመጀመሪያው ዘንድ የተማሩ ሰዎች እርሱን ሲያከብሩ ሁለተኛውን ያቃልላሉ እንደዚሁም ደግሞ ከሁለተኛው ዘንድ የሚማሩ ያን መጀመሪያውን እጅግ አያውቁትምና እርሱን ንቀው ሁለተኛውን ያከብራሉ። በቆሮንቶስም እንዲሁ ሆነ። የጳውሎስ ተማሪዎች አሉ፤ የአጵሎስም አሉ። ሲሆን ደግሞ ሦስተኛ ወገን እርሱም የጲፕሮስ ወገን ገባ። (በጽርዕ ቋንቋ «ኪፋ» ማለት ጲፕሮስ ማለት ነው።) (የሐ. 1፤ 42።) የዚህ ወገን ሰዎች የአይሁድን ነገር የወደዱ ይሆናሉ። ክርስቲያኖች ነበሩ ነገር ግን ጳውሎስ ያስተማረውን የነፃነትን ነገር ሳይወዱ በተለይ የአይሁድ ሐዋርያ የሆነውን የጲፕሮስን አስተያየት ወድደዋል። (ገላ 2፤ 7:8። የሐዋ 21፤ 19-21። ገላ 2፤ 11-14።) በዚህ ምክንያት እነርሱ «ጲፕሮስ ሐዋርያ እንደሆነ ዓይነት ጳውሎስ ሐዋርያ አይደለም» ብለው እየለበዙ «እኛ የጲፕሮስ ነን» አሉ። (ም. 9፤ 1-5።) ከእነዚህም ሌሎች ደግሞ ተነሥተው፡ - «አይ! ይህ የወገን ወገን ነገር ምን ይረባል? እኛ የሰው ወይም የአንድ አስተማሪ ወገኖች ሳንሆን እንዲያው የክርስቶስ ነን» እያሉ አራተኛን ክፍል ፈጠሩ። (ም. 1፤ 11-16።) ክርስቲያኖች እርሱ በርሳቸው ተለያይተው ነበር ማለት ነው።

እላይ የከተማውን አቀማመጥና አኳኋን ስንመረምር እንዳየነው ሁሉ የቆሮንቶስ ሰዎች እጅግ ሀብታሞች ነበሩ፤ ሀብትም ሲበዛ ኃጢአት ብዙ ጊዜ ይበዛልና ቆሮንቶስ ስለ ኃጢአቱ ብዛት በተለይም ይገኝበት ስለ ነበረው ሌላኝነት፤ በዓለም ሁሉ ዘንድ ታውቆአል። ሌላኝነትም በሃይማኖታቸው ተደግፎአል፤ ስለምን? ቢሉ እፍሮዲቱ የተባለች እምላካቸውን የሚያመልኩ ቤቶች ሰውነታቸውን ለእምላኪቱ ካህናት ይሰጡ ነበርና በቆሮንቶስ ክተማ ለአፍሮዲቱ የተቀደሱ 1 ሺህ ሴት አዳሪዎች (ሸርመጣዎች) ነበሩ። ክርስቲያኖች በእንዲህ ያለ ክተማ በእንዲህም ያለ ኃጢአት መካከል ሲኖሩ ከክተማው ርኩሳትና ከክተማው ልማድ መለየት አስቸጋሪ ሆኖባቸዋልና በዚያ ርኩሳትና በዚያ ልማድ እንደ ተነኩ እናገኛለን። ለምሳሌ በመካከላቸው ዝሙት ተገኘ በፍርድ ቤቶችም መከራክርን ለምደዋል። (ም. 5፤ 1:10። ም. 6፤ 1።)

ይህ ብቻ አለበቃቸውም በስብሰባቸውና በሥርዓታቸው ጊዜ ጥፋት ደግሞ አጠፉ። ከቁርባን በፊት በተደረገው ማኅበራቸው ቅሶትና ለካር ጠብም ተለመደ። ወደ ቁርባን ሲገቡ መንፈሳቸው የተገባ ሳይሆን ቀርቶ ምሥጢሩን ሳይለዩ ኅብስቱንና ጽዋውን እንደ ተራ መብልና መጠጥ አድርገው ይበሉትና ይጠጡት ነበር። (ም. 11፤ 20-34።) ሴቶች ተገቢውን የዋህነት ሳያላዩ ሳይከናከቡ ወደ ቤተ ክርስቲያን ይገቡ ነበር። (ም.

11:3-14) ገብተውም ወንዶቹን ደፍረው ይናገሩ ነበር። (ም. 14:34-38) ይህ ብቻ ሳይሆን ከክርስቲያኖች እንኳ ስዎች ተነሥተው፡- «ትንሣኤ ሙታን የለም» እያሉ የሐሰትን ትምህርት ያስተምሩ ነበር። (ም. 15:12)።

ይህ ሁሉ ይሁን እንጂ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ጉድለታቸውን ሳይመለከቱ በጥበባቸውና በነፃነታቸው በተሰጣቸው መንፈሳዊ ስጦታ ተመክተው ሲፈክሩ ተገኙ። (ም. 8:1-2፤ ም. 4:8-10፤ ም. 6:12፤ ም. 10:23፤ ም. 12:1-20-31) ግሪኮች የፍልስፍናን ክርክር ከመጠን በላይ አክብረው በዚህ ነገር እውቀታቸውንና ጥበባቸውን ለማሳየት እንደ ወደዱት ምሳሌ ክርስቲያኖች «የክርስቶስ ነገር እኮ ጥበብ ነው» እያሉ ይመኩ ነበር። (ም. 1:17-ም. 2:16) አይሁድ ደግሞ በእራት ሕግ አስራት ታስረው ሲኖሩ ክርስቲያኖች አርነትን አግኝተው ነበርና በነፃነታቸው ተመኩ። (ም. 6:12-13) በዚህ ምክንያት ሁሉ ኩራት አደረባቸው።

አንግሊካው በቆሮንቶስ የነበሩ የክርስቲያኖች ሁኔታ ባጭሩ ስንገልጠው ከዚህ ቀጥሎ እንደ ተጻፈው ነው። ክርስቲያኖች ዳግመኛ የተወለዱ በክርስቶስ ኢየሱስ የተቀደሱት እውነተኛች ክርስቲያኖች ቢሆኑም ያላደጉት ሕፃናት ሥጋውያንም ነበር። (ም. 3:1-3) እንደዚህም በመሆን የዛሬ የብዙ ክርስቲያኖች ምሳሌ ለመሆን በቁ። በዓለም ውስጥ በመኖራቸው ምክንያት ልዩ የሆነ ብዙ ችግር እንደ ገጠማቸው የታወቀ ሲሆን ለራሳቸውና ለማግበራቸው አስፈላጊ ጥንቃቄ አላደረጉምና ልዩ ልዩ ጉድለትና ጥፋት ተገኝባቸው። በዚህም ደግሞ እነርሱ ብዙዎቹን የዛሬ ክርስቲያኖችን መስለዋል።

4፤ ወደ ቆሮንቶስ የተላከ የመልእክቱ አጻጻፍ።

ሀ/ ሁኔታው። መልእክቱ የተጻፈ በኤፌሶን ከተማ ነው። ጳውሎስ ከቆሮንቶስ በተሰናበት ጊዜ ወደ ኤፌሶን እንደ ሄደ ከዚያም አልፎ ወደ አንጾኪያ እንደ መጣ ከዚህ በፊት አይተናል። (የሐዋ. 18:19-22) በአንጾኪያ እያሌ ቀኖች ከተቀመጠ በኋላ እንደገና 3ኛ ጊዜ ወጥቶ በገላትያና በፍርግያ አገሮች የተገኙትን ክርስቲያኖች ለማጽናት ሄደ፤ ዞሮም ወደ ኤፌሶን መጣ በኤፌሶንም ሁለት ዓመት ተቀመጠ። (የሐዋ. 18:23፤ 19:1-10) እዚያ ላለ ከቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ዘንድ ወረቀት ደረሰው። የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ስለ ልዩ ልዩ ነገር፤ በችግር ጊዜ ስለ መጋባት፤ ለጣዖት የተሠዋውን ሥጋ ስለ መብላት፤ ስለ መንፈሳዊ ስጦታዎች፤ ለቅዱሳን ስለሚዋጣ ገንዘብ፤ ሊጠይቁት ወድደው ጽፈውለት ነበር። ወረቀቱ ገና ሳይደርሰው በፊት ጳውሎስ ቀሉኔ ከምትባለዋ ሌት አሸከሮች በኩል በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ስለሚደረገው ክርክር ሰምቶ ነበር። (ም. 1:11) እንደዚህም ዝሙት እንዳለባቸውና በቁርባን ሰዓት ምንና ምን ነገር ይደረግ እንደ ነበር ሰምቶአል። (ም. 5:1፤ 11:18-21) ወረቀታቸው እንደ ደረሰው አስቀድሞ ጢሞቴዎስን በመቁጥን በኩል ሰደደላቸው። (የሐዋ. 19:22፤ 1 ቆሮ. 4:17፤ 16:10) ከዚያም በኋላ ደግሞ ስለ ሰማባቸው ወሬዎች ዘላፋንና ምክርን፤ ስለ ጠየቁት ጥያቄዎች መልስን፤ ስለ ትንሣኤ ሙታን ተጨማሪ ትምህርትንም ለመስጠት ተቀምጦ መልእክት ጻፈላቸው። የጻፈውም በ55 ወይም በ56 ዓ.ም. ይሆናል።

ለ/ እሳቡ። እዲስ የተሰበሰበ (የተቋቋመ) ቤተ ክርስቲያን ወይም የክርስቲያኖች ማኅበር በዓለማውያን ወይም በእረመኔዎች ተከብሮ ሲገኝ ብዙ ችግር እንደሚገጥመው፤ እዲስ በመሆኑ ምክንያት ልዩ ልዩ ጉድለት እንደሚታይበት የታወቅ ነው። ይህ መልእክት ስለዚህ ችግርና ስለዚህ ጉድለት ይናገራል። ስለ ሰውና ስለ እግዚአብሔር ጥበብ፤ ስለ ሰው መብት፤ ስለ ትንሣኤ ሙታን፤ እነዚህን ስለሚመላስሉት ሌሎች ብዙ ነገሮች ተናግሮ ከፍ ያለ ዶክትሪን ቢኖርበትም መልእክቱ በተለይ አደራረግን ያስተምራል። መልእክቱ እዲስ የተሰበሰበ ቤተ ክርስቲያን ራሱን እንዴት እንደሚያደራጅ ይነገረናል፤ ከሰው ጥበብና ከመለያየት ከዝሙትም በስብሰባ ሰዓት ከሚደረጉትም ጥፋቶች ያስጠነቅቀናል፤ በዚያም ቀን ዛሬም ክርስቲያኖችን ስለሚገጥማቸው ስለ ብዙ ነገሮች ምክርን ይሰጣል።

ሐ/ መተንተኑ። የመልእክቱ አሳብ ይህ ነውና በመተንተኑ ውስጥ ሁለት የተፈራረቁትን ነገሮች እናገኛለን። እነዚህም

1ኛ፤ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ስለ ተደረገው ጥፋት የሐዋርያው ወቀላ።

2ኛ፤ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች በጻፉት ወረቀት ላይ ለተጠየቀው ጥያቄ የጳውሎስ መልስ ናቸው።

1ኛ ክፍል። ወቀላ። ም. 1-6። ም. 1-4 ስለ ክርክር።

ም. 5 ስለ ዝሙት።

ም. 6 ስለ ሙግት።

2ኛ ክፍል። መልስ። ም. 7-10። ም. 7 ስለ መጋባት።

ም. 8-10 ለጣዖት ስለ ተሠዋ ሥጋ።

3ኛ ክፍል። ወቀላ። ም. 11። ስለ ሌቶች መሸፈኛና ስለ ጌታ እራት።

4ኛ ክፍል። መልስ። ም. 12-14 ስለ መንፈሳዊ ስጦታዎች።

5ኛ ክፍል። ወቀላ። ም. 15። ስለ ትንሣኤ ሙታን።

6ኛ ክፍል። መልስ። ም. 16። ለቅዱሳን ገንዘብን ስለ ማዋጣትና ስለ አጽሎስ መምጣት።

መ/ ጥቅሙ የመልእክቱን ትርጓሜ አሁን ልንጀምር ነን ከመጀመራችንም በፊት ይህን የቆሮንቶስን መልእክት በማንበብ ምን ጥቅም እንደምናገኝ እናስብ። መልእክቱ የተጻፈ ከዛሬ ብዙ ዘመን በፊት ነው የተጻፈላቸውም ለዱሮ ለሌላም አገር ሰዎች ነው። ይህ ሲሆን ለዛሬ ዘመን ለዛሬ ሰዎችም ምን ጥቅም አለው? እኔስ። ማንበብ ያስፈልገኛልን? ለዚህስ ላዲስ ዘመን የሚሆንን ትምህርት እገኝበታለሁን? እስቲ እንይ። ለመሆኑ የዛሬ ጥያቄ ምን ዓይነት ጥያቄ ነው? እንደሚከተለው አይደለምን?

1: ሰውን ስንመለከት ስናመዛዝንም እውነተኛነት ክርስቲያኖች በሰብሰባችንም ያሉ በተለይ የሚመጡበት ክዝቅተኛና ከድህ የሰው ክፍል አይደለምን? ይህ ስለ ምንድር ነው?

2: የክርስቲያን ሃይማኖት መሠረት ያለው ከሆነ ብዙዎች አዋቂዎችና ፕሮፌሰሮች መመህራንም፣ ብዙዎች ፕሬዚዳንቶችና ሚኒስትሮች ክበርቲዎችም፣ እውነተኛነት ክርስቲያኖች ያልሆኑበት በምን ምክንያት ነው?

3: ለሥራችን በሰማያት ዋጋ አለን፣ ያለ እንደ ሆነ ምን ዋጋ ነው?

4: የሚሻለው ሚስት ማግባት ነውን? ወይስ አለማግባት?

5: ለክርስቲያን የተፈቀደው ያልተፈቀደውም እንዴት ይታወቃል?

6: ቁርባን ልንቀበልም የሚገባን ሲሆን እውነተኛ አላቡ ምንድር ነው? አቀባበሉስ እንዴት ነው?

7: በጥንት ልማድ የኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን ቋንቋ ግዕዝ ነበረ። አሁን ግን በተራ ሕዝብ ዘንድ ያልታወቀ ስለሆነ በእማርኛ ቢለወጥ አይሻልምን?

8: ከሞት በኋላ ነገር በእርግጥ አለን? በዚያስ ጊዜ እንደምን እንሆናለን?

9: ስለ ንገዘባችንላ? ለቤተ ክርስቲያን መስጠት በእውነቱ ይገባናልን?

ይህ ነገር ሁሉ የዛሬ ዘመናችንና እኛን የሚነካ አይደለምን? ለዚህ ጥያቄ ሁሉ ለሌላም ብዙ ነገር በዚህ መልእክት ውስጥ መልሱ ይገኛል። ያም የፕሮፐር መልስ ሳይሆን የሚታመንበት፣ በሰው የተሰጠ ሳይሆን በእግዚአብሔር መንፈስ የተሰጠ መልስ ነው። ስለዚህ መልእክቱን እስተውለን እናንብብ እግዚአብሔርም ስለዚህ ነገር ሁሉ የሚለውን እንይ።

ትርጓሜ።

መጀመሪያይቱ የሐዋርያው የጳውሎስ መልእክት ወደ ቆሮንቶስ ሰዎች።

ምዕራፍ 1።

1: በእግዚአብሔር ፈቃድ የኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያ

2: ሊሆን የተጠራ ጳውሎስ ወንድሙም ሶስቱንስ፣ በቆሮንቶስ ላለች ለእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን፣ በክርስቶስ ኢየሱስ ለተቀደሱት፣ የእነርሱና የእኛ ጌታ የሆነውን የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ስም በየሥፍራው ከሚጠሩት ሁሉ ጋር ቅዱሳንን ለመሆን ለተጠሩት!

3: ከእግዚአብሔር ከአባታችን ከጌታም ከኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋና ሰላም ለእናንተ ይሁን።

4: በክርስቶስ ኢየሱስ ሰላምናችሁ በተሰጣችሁ በእግዚአብሔር ጸጋ ምክንያት ሁልጊዜ ስለ እናንተ ለምላክን ^{5:6:} ለመስገናለሁ! ለክርስቶስ መመስከረ በእናንተ ዘንድ እንደ ጸና በነገር ሁሉ በቃልም ሁሉ በእውቀትም ሁሉ በእርሱ ^{7:} ባለ ጠጎች እንድትሆኑ ተደርጋችኋልና። እንደዚህ የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን መገለጥ ስትጠባበቁ ለንድ ^{8:} የጸጋ ስጦታ እንኳ አይጎድልባችሁም! እርሱም ደግሞ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ቀን ያለ ነቀፋ እንድትሆኑ እስከ ፍፃሜ ^{9:} ድረስ ያጸናችኋል። ወደ ልጁ ወደ ጌታችን ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ ንብረት የጠራችሁ እግዚአብሔር የታመነ ነው።

10: ነገር ግን ወንድሞች ሆይ ሁላችሁ ለንድ ንግግር እንድትናገሩ በእንድ ልብና በእንድ አላብም የተባበራችሁ እንድትሆኑ እንጂ መለያየት በመካከላችሁ እንዳይሆን ^{11:} በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እለምናችኋለሁ። ወንድሞቼ ሆይ ብመካከላችሁ ክርክር እንዳለ ስለ እናንተ ^{12:} የቀሎዓ ቤተ ሰዎች አስታውቀውኛልና። ይህንም እላለሁ፡- እያንዳንዳችሁ፡- እኔ የጳውሎስ ነኝ፣ እኔስ የአድሎስ ነኝ ^{13:} እኔ ግን የኪፋ ነኝ፣ እኔስ የክርስቶስ ነኝ ትላላችሁ። ክርስቶስ ተከፍሎአልን? ጳውሎስ ስለ እናንተ ተሰቀለን? ወይስ ^{14:15:} በጳውሎስ ስም ተጠመቃችሁን? በሰሜ እንደ ተጠመቃችሁ ማንም እንዳይል ከቀርበዳለን ከጋይዮስ በቀር ከእናንተ አንድን እንኳ ሰላጣጠመቅሁ እግዚአብሔርን ለመስገናለሁ።

16: የእስጢፋኖስንም ቤተ ሰዎች ደግሞ ለጥምቁአለሁ! ጨምረ ^{17:} ሌላ ለጥምቁ እንደ ሆነ እላውቅም። ለማጥመቅ ክርስቶስ አላከኝምና፣ ወንጌልን ልሰብክ እንጂ! የክርስቶስ መስቀል ከንቱ እንዳይሆን በቃል ጥበብ አይደለም።

18: የመስቀሉ ቃል ለሚጠፉት ሞኝነት፣ ለእኛ ለምንድን ^{19:} ግን የእግዚአብሔር ኃይል ነውና። የጥበበኞችን ጥበብ እጠፋለሁ የእስተዋዮችንም ማስተዋል እጥላለሁ ተብሎ ^{20:} ተጽፎአልና። ጥበበኛ የት አለ? ጻፈስ የት አለ? የዚህች ዓለም መርማሪስ የት አለ?

እግዚአብሔር የዚህችን ዓለም ²¹፤ ጥበብ ሞኝነት እንዲሆን አላደረገምን? በእግዚአብሔር ጥበብ ምክንያት ዓለም እግዚአብሔርን በጥበብ ሰላላውቀች፤ በስብከት ሞኝነት የሚያምኑትን ሊያድን የእግዚአብሔር ²²፤ በጎ ፈቃድ ሆኖአልና። መቼም አይሁድ ምልክትን ²³፤ ይለምናሉ የግሪክ ሰዎችም ጥበብን ይሻሉ፤ እኛ ግን የተስቀለውን ክርስቶስን እንሰብካለን፤ ይህም ለአይሁድ ማሰናከያ ለአሕዛብም ²⁴፤ ሞኝነት ነው ለተጠሩት ግን አይሁድ ቢሆኑ የግሪክ ሰዎችም ቢሆኑ፤ የእግዚአብሔር ኃይልና የእግዚአብሔር ጥበብ ²⁵፤ የሆነው ክርስቶስ ነው። ክሰው ይልቅ የእግዚአብሔር ሞኝነት ይጠበባልና፤ የእግዚአብሔርም ድካም ክሰው ይልቅ ይበረታልና።

²⁶፤ ወንድሞች ሆይ መጠራታችሁን ተመልከቱ! እንደ ሰው ጥበብ ጥበቦች የሆኑ ብዙዎች ኃይላች የሆኑ ብዙዎች ²⁷፤ ባላባቶች የሆኑ ብዙዎች አልተጠሩም። ነገር ግን እግዚአብሔር ጥበቦችን እንዲያሳፍር የዓለምን ሞኝ ነገር መረጠ፤ ብርቱንም ነገር እንዲያሳፍር እግዚአብሔር የዓለምን ደካማ ²⁸፤ ነገር መረጠ፤ እግዚአብሔርም የሆነውን ነገር እንዲያጠፋ የዓለምን ምናምንቲ ነገር የተናቀውንም ነገር ያልሆነውንም ²⁹፤ ነገር መረጠ፤ ሥጋን የለበሰ ሁሉ በእግዚአብሔር ፈት ³⁰፤ ³¹፤ እንዳይመካ። ነገር ግን፡- የሚመካ በእግዚአብሔር ይመካ ተብሎ እንደ ተጻፈው ይሆን ዘንድ ከእግዚአብሔር ዘንድ ጥበብና ጽድቅ ቅድስናም ቢካነትም በተደረገልን በክርስቶስ ኢየሱስ የሆናችሁ ከእርሱ ነው።

* * *
* * *

1ኛ ክፍል።

(ም. 1-ም. 6) ስለ ተደረገው ጥፋት ወቀላ።

ም. 1-ም. 4፤ ስለ ክርክር።

ም. 5፤ ስለ ዝሙት።

ም. 6፤ ስለ ሙግት።

ምዕራፍ አንድ።

ቁ. 1-3። መልእክቱን የሚጽፍ ጳውሎስ ነው እኩ! «ጳውሎስ!» ለቀሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ሰዎች ይህ ስም ምን ያለ ስሜት ይሰጣል! ጳውሎስ በክርስቶስ የወለዳቸው አባታቸው ነው። (ም. 4 ቁ. 15)። ዓመት ተመንፈቅ በከተማቸው ተቀምጦ ነበር፤ በዚያን ጊዜም ለክርስቶስ ሊያጫቸው (2 ቀር. 11፤ 2) አመላለሱ ምን ያለ ያማረ ነበር! በመካከላቸውም የነበረው ፍቅር እንደምን የጋለ ነበር! ይሁን እንጂ፤ በፍቅር የሚመክራቸው አባታቸው ብቻ አይደለም። መጥምቁ ዮሐንስ ለክርስቶስ ሊመሰክር ከእግዚአብሔር እንደ ተላከ (ዮሐ. 1፤ 6) እንዲሁ ጳውሎስ የኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያ ለመሆን በእግዚአብሔር የተጠራ ነበረ። እንግዲህ መልእክቱ የሚመጣላቸው በአባት ከእግዚአብሔር በተጠራም በሐዋርያ ስም ሥልጣን ነው። በዚያም ስም ብቻ አልነበረም ሶስቱን የተባለው በሐዋ. 18፤ 17 የተነገረለት የሆነ እንደ ሆነ መልእክቱ በእጥፍ ሥልጣን መጥቶአል፤ ለለምን? ቢሉ፤ ሶስቱን እንግዳ አይደለም የራሳቸው ነው፤ የምክራባቸው አለቃ የነበረ ነው። በእውነት ይህ መልእክት በሥልጣን መጥቶአል ሊያደምጡትና ሊታዘዙለት ይገባቸዋል።

ጳውሎስና ሶስቱን የሚጽፉት «ለቤተ ክርስቲያን»። ነው። ቤተ ክርስቲያን ሲል ሕንፃ ማለቱ ነውን? አይደለም! ቤተ ክርስቲያን ሲል የክርስቲያን ጉባኤ ወይም የክርስቲያኖች ማኅበር ማለቱ ነው። ጳውሎስ በቀሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ያሉትን «በክርስቶስ ኢየሱስ የተቀደሱት፤ ቁዱሳን ለመሆን የተጠሩት» ይላቸዋል። ቤተ ክርስቲያን የእነዚህ ዓይነት ሰዎች ጉባኤ ነው።

ሐዋርያው እነዚህን ሰዎች ቅዱሳን ይላቸዋል! ሆኖም በኋላ እንደምናየው ሁሉ በእውነት እጅግ የተቀደሱ ሆነው አልተገኙም። ክርክር፤ ዝሙት፤ እንደ ዓለማውያንም መሟገት ሊኖርባቸው አካሄዳቸው የቅድስና አካሄድ የነበረ አይመስለም። እንግዲያስ ስለምን ቅዱሳን ተባሉ? ቅዱሳን የተባሉበት ለክርስቶስ ኢየሱስ የተቀደሱ (ለክርስቶስ ኢየሱስ የተለዩ) በመሆናቸው ነው። ጳውሎስ ሐዋርያ ሊሆን በእግዚአብሔር የተጠራ እንደ ነበረ እንዲሁ እነዚህ ሰዎች ለክርስቶስ የተለዩ ይሆኑ ዘንድ በእግዚአብሔር ተጠርተዋል። ቅዱሳን የሆኑበት መልካም ነገር በራሳቸው ስለ ተገኘ አይደለም። መልካም ነገር አልተገኘባቸውም፤ ጳውሎስም በዚህ መልእክት ውስጥ በማይገባ አካሄዳቸው በብዙ ይወቅላቸዋል። እንግዲያስ ለምን ቅዱሳን ተባሉ? ለክርስቶስ የተቀደሱ ይሆኑ ዘንድ እግዚአብሔር ጠርቶአቸው ስለ ነበረ ነዋ! (ዮሐ. 6፤ 44። 15፤ 16። ሮሜ. 8፤ 30)። እነርሱም ጥሪውን ለምተው ተቀብለው ክርስቲያኖች ሆነው ስለ ነበረ ነው። የክርስቶስ

የሆኑት ሁሉ «ቅዱሳን» ተባሉ። ቅድስና ተቆጥሮላቸዋልና አሁን በቅድስና እየተራመዱ በእውነት ቅዱሳን እንዲሆኑ ተጠራተዋል።

መልእክቱ የተጻፈ በቆሮንቶስ ለተገኙት ቅዱሳን ነው ሆኖም ለእነርሱ ብቻ ሳይሆን «የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ስም በየስፍራው ለሚጠሩት ሁሉ» ነው። ጳውሎስ ለእነዚያም ለእኛም ሲጽፍ ጸጋና ሰላምን ይመኝላቸዋል ይመኝላልና።

ጸጋ ሥር ነው፤ የጸጋም ፍሬ ሰላም ነው። ጸጋ መነሻ ነው ሰላምም መድረሻ ነው። ጸጋ ክሌስ ሰላም የለም። ጸጋ የእግዚአብሔር የእባታችን ነው። ዙፋኑ ቀድሞ የቁጣና የፍርድ ዙፋን ነበረ፤ አሁን ግን የጸጋ ሆኖአል። (ዕብራ. 4፡ 17።) ከቁጣና ከፍርድ ወደ ጸጋ የተለወጠበት በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ነው። እርሱ በእግዚአብሔርና በሰው መካከል ገብቶ አስታርቆአቸዋልና እግዚአብሔር አሁን ሰውን በእባትነት ዓይን ይመለከተዋል። ዙፋኑም የጸጋ ዙፋን ሆኖአል። ጸጋንና ሰላምን ሰጭ እግዚአብሔር አብ ነው፤ ያንም ሸጋና ሰላም ወደ እኛ ያደረሰ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። እነዚህ በረከቶች የሚገኙበት ከዚህ ብቻ ነው። ኢየሱስ በምን ደረጃ ላይ እንደ ሆነ ከዚህ ነገር ደግሞ እናስተውል።

ማስገንዘቢያ።

ሀ. «(ቅዱሳን) የተባለው ቃል እዚህ በ1 ቆሮ 1፡2፡2 ላይ እንደዚህም ደግሞ በአዲስ ኪዳን በሌላ ሥፍራ ሁሉ ሲገኝ «ክርስቲያኖች» ማለት እንደ ሆነ እናስተውል። የሐዋ. 9፡13፡32፡51። ሮሜ. 12፡13፡15፡25፡26። 2 ቆሮ. 1፡1። ኤፌ. 5፡3። 1 ጢሞ. 5፡10።) ከክርስቲያኖች የተለየ ክፍል መሆናቸው ወይም ቅድስናቸው ክሌሎች ሰዎች የበለጠ መሆኑ አይደለም። በአዲስ ኪዳን ሁሉ «ቅዱሳን» የተባለ ቃል «ክርስቲያኖች» ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። የቆሮንቶስ «ቅዱሳን» እጅግ የተቀደሱ አልነበሩም፤ ቢሆንም በእምነታቸው ለክርስቶስ የተለዩ ነበሩና «ቅዱሳን» ናቸው። (መዝ. 49፡5 እና ራእ. 14፡12 ደግሞ ማስረጃን ይሰጣሉ።) በክርስቶስ ያመንን ሁላችን ቅዱሳን ነን።

ለ. «የተጠራ፤ የተጠሩ» እነዚህ ቃላት በዚህ ምዕራፍ ውስጥ ብዙ ጊዜ ተደጋግመው እንደ ተነገሩ እናስተውል። (ቁ. 1፡2፡9፡24፡26፡27።) ጳውሎስ ሐዋርያ ለመሆን ተጠራ፤ የቆሮንቶስ ሰዎች ቅዱሳን ለመሆን ተጠሩ፤ ሰውም ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ ኅብረት ተጠራ። ሰው ክርስቲያን ወይም ሐዋርያ የሚሆነው ክራሱ አሳብ ሳይሆን ከእግዚአብሔር ጥሪ እንደሆነ በዚህ እንረዳለን። ዓለም ሳይፈጠር እግዚአብሔር ከሕዝብና ከነገድ ከወገንም ከቋንቋም ሁሉ ወንዶችንና ሴቶችን መረጠ። እነዚህ ሰዎች መመረጣቸውን አያውቁም ይሆናል፤ ይሁን እንጂ ከዕለታት አንድ ቀን እግዚአብሔር ይጠራቸዋል እነርሱም ጥሪውን ሰምተው ለእርሱ ይሆናሉ። (ኤፌ. 1፡4። 2 ተሴ. 2፡13። 1 ጴጥ. 1፡1፡2። ራእ. 7፡9።) ጳውሎስ የቤተ ክርስቲያን አሳዳጅ ለመሆን ሲያስብ ተጠራ። (የሐዋ. 9፡ 15) ሐዋርያም ሆነ። (የሐዋ. 9፡ 1-16።) የቆሮንቶስ ሰዎች ነጋዴዎች ለመሆን አስቡ፤ ከዕለታት አንድ ቀን ሐዋርያ መጥቶ ወንጌልን እስማቸው፤ ቅዱሳንም ሆኑ። (የሐዋ. 18፡ 9-11።) ሰው በገዛ መንገዱ ይሄዳል፤ እግዚአብሔር ይጠራዋል፤ ሕይወቱም በሙሉ ይሰውጣል ያን የተጠራበትንም ይሆናል። ክርስቲያኖች «የተጠሩት» ናቸውና (ቁ. 24፡26፤ ም. 7፡17) በጠራቸው በእግዚአብሔር ይመኩ እንጂ

ክርስቲያኖች በመሆናቸው የሚመኩበት ነገር እንደሌላቸው ያስተውሉ። (የሐ. 15፡16። 2 ቆሮ. 5፡18።)

ሐ. በብሉይ ኪዳን፤ በኢዮሌል 2፡ 32 ላይ «የእግዚአብሔርን ስም የሚጠራ ሁሉ ይድናል» ተባለ። ይህ ጥቅስ በሮሜ 1፡13 ላይ ሲጠቀስ ስለ ጌታችን ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ እንደ ተተረጎመ እናያለን፤ እዚህም ደግሞ በቁ. 2 ላይ ስዎች የሚጠሩት የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ስም መሆኑን እንገነዘባለን። እንደዚሁም ደግሞ የሐዋ. 9፡14፤22፤ 16፤ 2ጢሞ.2፡22 ተመልከት። ከዚህ ነገር የምንማራቸው 2 ነገሮች አሉ።

1ኛ፤ ኢየሱስ ክርስቶስ እግዚአብሔር ነው። ፍጹም እምላክ መሆኑ ተረጋግጦአል ማለት ነው።

2ኛ፤ ክርስቲያኖች የኢየሱስ ክርስቶስን ስም የሚጠሩ ናቸውና ያን ስም የማይጠሩ በእውነት ክርስቲያኖች አይደሉም።

ቁ. 4-9። እነዚህ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች በክርስቶስ ስላመኑ ታላቅ በረከትን ተቀብለው ነበር። «በነገር ሁሉ በቃልም ሁሉ በእውቀትም ሁሉ በእርሱ ባለጠጉች እንድትሆኑ ተደርጋችኋል።» ሆኖም ጳውሎስ ጸጋ ተቀባዮች የሆኑትን የቆሮንቶስ ክርስቲያኖችን ሳያመስግን ጸገ ስጭውን እግዚአብሔርን ያመስግነዋል። ስለምን? ቤሉ፤ እነርሱ እንዲህ እንዲሁ «ተደርገዋል» እንጂ እነርሱ ይህን ሁሉ በራሳቸው ኃይል አልሆኑም። በያዕ. 1፡16፡17 ላይ እንደ ተጻፈ ነው። ቅዱስ ያዕቆብ «በጎ ስጦታ ሁሉ ፍጹምም በረከት ሁሉ ክላይ ናቸው፤ ክብርሃናት አለቃ ይወርዳሉ» ይላል። የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች የተቀበሉት ባለጠገነት እነርሱ ለራሳቸው ያበጁት ሳይሆን እግዚአብሔር በክርስቶስ ላመኑት የሚሰጠው ነው። ቢሆንም በረከቱ የሚያስመስግን ነው። እነዚህ የቆሮንቶስ ሰዎች ወንጌልን ለመናገርና ለማስተዋል ሁሉንም ለማወቅ ችሎታን አግኝተው በረቱ። እንድ የጸጋ ስጦታ አንኳ አልጎደለባቸውም። እግዚአብሔር በእውነት ባለጠጉች እድርጎለቸው ነበር። (ቁ. 4፡5።) ይሁን እንጂ፤ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ለተስጋቸው ጸጋ እግዚአብሔርን በማመስገን ፋንታ ከዚህ በመናገራቸውና በማስተዋላቸው በእውቀታቸውም ችሎታ ተመክተዋልና (ም. 2፡1፤ ም. 8፡1) ጳውሎስ ወደ ፊት በመልእክቱ ይገሥጻቸዋል። ከሚገባ በላይ ራሳቸውን ተመልክተዋልና ሐዋርያው በእነዚህ ቁጥሮች ላይ እግዚአብሔርንና ጸጋውን ያልቃል። ጸጋውን የሰጠ እግዚአብሔር ነው። (ቁ. 4) ባለጠጉች የሆኑ በክርስቶስ ኢየሱስ ነው። (ቁ. 5) የሚያጸናቸውም እግዚአብሔር ነው። (ቁ. 8፡9።)

ጳውሎስ ወደ ቆሮንቶስ መጥቶ ስለ ክርስቶስ መስክሮ ነበር፤ የተሰጣቸውም ጸጋ ምስክርነቱን እንደ ተቀበሉ አረጋግጦአል። ምስክርነቱን ካልተቀበሉ በክርስቶስም ካላመኑ ጸጋው ባልተሰጣቸውም ነበር። ተስጥቶአቸዋልና ቃሉን መቀበላቸው ተረጋግጦአል። ለዚህ የሚሆን ዋና ምልክት የኢየሱስ ክርስቶስን መገለጥ መጠባበቃቸው ነው። የእርሱ ባይሆኑ ኖሮ ባልተጠባበቁትም ነበር። ይጠባበቁት ነበርና የእርሱ መሆናቸው ተረጋግጦአል። ይህንም ጸጋ የሰጣቸው እግዚአብሔር በዚያው በኢየሱስ ክርስቶስ መገለጥ ቀን ያለ ነቀፋ እንዲሆኑ አስከ ፍጻሜ ድረስ ያጸናቸዋል። እግዚአብሔር አንድን ነገር ሲወጥን በመካከሉ ላይ አይተወውም ማለት ነው። የጀመረውን ይፈጽማል። (ፊልጵ.

1:6። ሮሜ 8:29:30።)ወደ ልጁ ጎብረት ጠርቶአቸዋልና ወደዚያ በታማኝነት ሁሉ ያደርሳቸዋል። (ቁ. 6-9።)

ማስገንዘቢያ።

ሀ. «በክርስቶስ ባለጠጉት እንድትሆኑ ተደርጋችኋል።» (ቁ. 5:6።) ይህ እውነት ነው። ክርስቶስን የሚቀበል ሰው ታላቅ በረከትን ያገኛል። መጀመሪያ ክርስቶስን የተቀበለ ሰው ልጅነትን ያገኛል ከልጅነትም ጋር ጽድቅንና የዘላለምን ሕይወት ያገኛል። (ዮሐ. 1:12:13። ሮሜ 3:21:22። 1 ዮሐ. 5:13።) ይሁን እንጂ ይህ ብቻ አይደለም። ክርስቶስን መቀበል ለዛሬ ሕይወታችን ደግሞ ታላቅ በረከትን ይስጣል። እንደ ተዘጋ የውሃ ቧምቧ ነገር ነው። ክርስቶስን ሳንቀበል ወይም በእርሱ ላይምን በፊት የእግዚአብሔር የበረከቱ መንገድ ተዘግቶአልና ሕይወታችን ደረቅ ነው ልምላሚም የለውም። ክርስቶስን ስንቀበል ግን ያ የበረከት ቧምቧ ይክፈታልና ውሃው ይፈላል፤ ሕይወታችንም ሁሉ ይለመልማል። (ዮሐ. 7:7-39።) ምክንያቱም በአዳም ሥጢአት ምክንያት የሞተው የሰው መንፈስ (ዘፍጥ. 2:11) በክርስቶስ ይድናልና (ሕያው ይሆንልናልና።) 1 ቆሮ. 15:22። በዚያን ጊዜ ወንጌልን ለመናገርና ለማስተዋል ሁሉንም ለማወቅ አንበቃልን። በዚያን ጊዜ ድሆች የነበርን ባለጠጉት ሕፃናት የነበርን ሙሉ እን አንሆናለን። ደረቅ ሕይወታችንም ይለመልማል። (ቁ. 5:5-7። ቆላ. 2:10።)

ለ/ «የኢየሱስ ክርስቶስ መገለጥ።» (ቁ. 7።) የክርስቶስ መምጣት እንደ ሌላ ስው ሁሉ መምጣት እይሆንምና በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ብዙ ጊዜ «መገለጥ» ተባለ። (ሉቃ. 17:30። 2 ተሲ. 1:6:7። 1 ዮሐ. 2:28: 3:2።) እንደ ሌላ ስው ሁሉ መምጣት ሳይሆን የመጋረጃ መወገድ ይሆናል። የተሠራ ሐውልት ግርማዊ ንጉሠ ነገሥት እስከሚገልጡበት ቀን ድረስ በመጋረጃ ተሸፍኖ እንደሚኖር ሁሉ እንዲሁ እሁን ተሸፍኖ የሚኖረው ክርስቶስ በዚያ ቀን ይገለጣል። ተገልጦም ማን እንደ ሆነ፤ ለስው ልጆችም ምን እንደ ሆነ ይታያል። እርሱ ሳይገለጥ በፊት በእምነት ዓይን ብቻ ያየነው በዚያ ቀን በሥጋ ዓይን እናየዋለን። በመካከላችን ያለው መጋረጃ ይወገዳል ክርስቶስም ይገለጥልናል። (1 ቆሮ. 3:12። 1 ዮሐ. 3:2።) ይህ መገለጡን መጠባበቅ በያገሩ ሁሉ የሙሉ ክርስቲያን ምልክት ነውና በአንዳንድ አገር ዛሬ ሲጠፋ ያሳዝናል፤ የዚያም አገር ቤተ ክርስቲያን ጤና ያጠራጥራል።

ሐ «የኢየሱስ ክርስቶስ ጎብረት።» (ቁ. 9።) እኛ ክርስቲያኖች «ወደ ልጁ ወደ ጌታችን ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ ጎብረት» በእግዚአብሔር ተጠራን። ጳውሎስ ሐዋርያ ሲሆን እንደ ተጠራ፤ የቆሮንቶስም ስዎች እኛም ቅዱሳን ለመሆን እንደ ተጠራን፤ እንዲሁ ደግሞ እኛ ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ ጎብረት በእኩል ጥሪ ተጠራን። ይህ ምንኛ ታላቅ ነገር ነው! ክቀትር በኋላ፤ ነፋስ በሚነሱበት ጊዜ አዳምና እግዚአብሔር ይጨዋወቱ እንደ ነበር፤ (ዘፍጥ. 3:8) ሄኖክም አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር እንደ አደረገ፤ (ዘፍጥ. 5:24) እንዲሁ እኛ ወደ ጌታችን ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ ጎብረት ዘፈ ተጠራን። ሐዋርያት ይህን ጎብረት እገኙ (1 ዮሐ. 1:3) እኛም እንድናገኘው እግዚአብሔር ጠርቶናል። ሰው ወዳጁን እንደሚያውቀው ከወዳጁም ጋር በጎብረት እንደሚመላለስ እኛ ክርስቶስን አናውቀዋለን? ከእርሱም ጋር በጎብረት እንመላለሳለን? እግዚአብሔር ወደዚህ

ጠርቶናል። ወደዚህ ጠርቶናልና እኛ በቅዱስ ኑሮ ሁሉ እንደምን ልንሆን ይገባል? ያለ ነቀፋ እንድንሆን የምንጸና በክርስቶስ ጎብረት ለንኖር ነው። እግዚአብሔር የታመነ ነው! ወደ ክርስቶስ ጎብረት ጠርቶናልና አይጥለንም አይተወንም። (ሮሜ 11:29። 2 ቆሮ. 1:18-20። ሮሜ 5:10።)

ቁ. 11-17። ሁላቸውም ወደ ጌታችን ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ ጎብረት ከተጠሩ እርስ በርሳቸው በጎብረት ተባብረው እንዲኖሩ ያስፈልግ ነበር፤ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ግን በመተባበር ፋንታ ተለያዩ። ክርስቶስ «እርስ በርሱ የምትለያይ መንግሥት ሁሉ ትጠፋለች፤ እርስ በርሱ የሚለያይ ከተማም ሁሉ ወይም ቤት አይቆምም» ብሎ የተናገረውን ቃል (ማቴ. 11:25) ረስተው እርስ በርሳቸው ተከፋፍለዋል። ስለዚህ ጳውሎስ «ወንድሞች» እያላቸው በክርስቶስ ስም ሥልጣን ይለምናቸዋል። እኩሌቶቹ ሳስተማሩለቸውና ላጠመቁለቸው አድልተው «እኔ የጳውሎስ ነኝ፤ እኔ የአጽሎስ ነኝ፤ እኔ የኢፕሮስ ነኝ» አሉ። ሌሎች ደግሞ ከእነርሱ ሁሉ ተለይተው «እኛ የክርስቶስ ነን» አሉ። እነዚህ አስተማሪዎቻቸው ሌላ ሌላ ወንጌልን ወይም ሌላ ሌላ ዶክትሪንን አንዳስተማሩ አይደለም። ትምህርታቸው ሁሉ አንድ ሆነ። ነገር ግን ሲያስተምሩ የማስተማራቸው ዘዴ ወይም ስጦታ ልዩ ልዩ ነበረ። በዚህም ምክንያት አንዱ ሰው ይህም አስተማሪ ሁለተኛውም ያን ወድዶአል። ለምሳሌ፤ አጽሎስ አፈ ጮሌ አንደ ሆነ እናውቃለን፤ እርሱ ሲያስተምር «በጽኑ» ያስረዳ ነበር። (የሐዋ. 18:22-28።) ጳውሎስ ግን ሰውን በንግግሩ ለማስደስት ሳይፈልግ ንግግሩንም ሳያሳምር ቀጥተኛ የሆነ የክርስቶስ የመስቀልን ነገር ብቻ ለመናገር እንደ ቆረጠና በንግግሩ የተናቀ እንደነበረ እናነባለን። እንደ አጽሎስ ሆኖ «በጽኑ» ሳያስረዳ «በድካምና በፍርሃት በብዙም መንቀጥቀጥ» ያስተምር ነበር። (ገላ. 1:10። 1 ቆሮ. 2:2-4። 2 ቆሮ. 10:10።) በዚህም ምክንያት አንዳንዶች ስሜዎች ጳውሎስን ሲወዱ ሌሎች እጽሎስን ወድደዋል። አንደዚህም ደግሞ ወደ አሪት ሕግ ያዘነበለውን ኢፕሮስን የሚወዱ ነበሩ። ስለዚህ በማገባቱ ውስጥ ትንሽ ያለመስማማት ነገር ሆነ ይህም አለመስማማት ጎብረታቸውን አጠፋ። ሁላቸው የክርስቶስ አልነበሩም? ክርስቶስ ተከፋፍሎአል እንዴ? በእርሱም ውስጥ ክፍል ክፍል አለን? በፍጹም የለም! ገላ. 3:28።) ሁላቸው የክርስቶስ ናቸው እንጂ የጳውሎስ ወይም የአጽሎስ ወይም የኢፕሮስ ክቶ አይደሉም። ሆኖም «የጳውሎስ ነን» አሉ። እንደምን የጳውሎስ ሆኑ? በስሙ ተጠምቀዋል? ስለረ አልተጠመቁም! ሁላቸው በክርስቶስ ስም ተጠምቀዋል እንጂ። (የሐዋ. 2:38:18:16:10:48።) ወይም ደግሞ ወገን አለው እንዲባል ጳውሎስ ብዙ ሰውን አጥምቆ ኖሮአልን? አረ አላጠመቀም! ያጠመቃቸው እጅግ ጥቂቶች ነበሩ! ምክንያቱም ጥምቀት አስፈላጊ አለመሆኑ ሳይሆን ጌታ በተለይ ወንጌልን ለመስበክ ልኮት ስለ ነበረ ነው። ይህም የጌታ ልማድ ነበር (ዮሐ. 4:2፤) ሐዋርያት ይህን ልማድ የተከተሉት ይመስላል። (የሐዋ. 8:48።)

ማስገንዘቢያ።

ሀ. «መለያየት በመካከላችሁ እንዳይሆን።» (ቁ. 10።) ይህ የሚያስያይ ክርክር እንደምን ክፋ ነው! ክርስቲያንን ከክርስቲያን ያለያያል፤ ፍቅርን ያጠፋል፤ በጸሎተ ሃይማኖት ላይ «እነዲት ቅድስት ቤተ ክርስቲያን» የተባላቸውን ያደክማል። ሁላችንም፤ እነርሱም እኛም፤ የአንድ ጌታ የአንድም መድኅን

የክርስቶስ መሆናችንን እናሰብ ከመለያየትም እንጠንቀቅ። (ዮሐ. 17፥ 20-23። ሌፈ. 4፥ 1-6። ሮሜ. 16፥ 17፥ 18።)

ሊ «በጳውሎስ ስም ተጠመቃችሁን?» (ቁ. 13።) ሰው ሲጠመቅ በሰው ስም እንጂ በቤተ ክርስቲያን ስም እንዳይጠመቅ መገንዘብ ለሁላችን የሚገባ ነገር ነው። እንዳንድ ጊዜ «እገሌ በዚያው ቤተ ክርስቲያን ተጠምቆአልና የዚያ ቤተ ክርስቲያን ማሳበርተኛ ነው» ይባላል። ይህም የሰሕተት ንግግር ነው። ሰው በቤተ ክርስቲያን ስም ሳይጠመቅ በክርስቶስ ስም ይጠመቃልና ጥበረቱ (እንድነቱ፤ መተባበሩ) ከክርስቶስና ከሠራው ሥራ ጋር ነው እንጂ ከዚያች ቤተ ክርስቲያን ጋር አይደለም። በክርስቶስ ስም ተጠምቆአልና በክርስቶስ ውስጥ ተጨምርክል ከክርስቶስም ጋር ተባብሮአል። (ሮሜ 6፥ 3-11። ገላ. 3፥ 27።) እነዚህ የቆሮንቶስ ሰዎች እንደሚገባው ሁሉ በክርስቶስ ስም ተጠምቀዋል እንጂ በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ስም ሆነ በጳውሎስም ስም ሆነ አልተጠመቁምና (ቁ. 15) እንድነታቸው መተባበራቸውም ከክርስቶስ ጋር ነው። ከቤተ ክርስቲያን ጋር እንድ እንሆን ዘንድ ሳንጠመቅ ከክርስቶስ ጋር እንድ እንሆን ዘንድ እንጠመቃለን ማለት ነው። የምንጨምርበቱ ወደ ክርስቶስ ነው እንጂ ወደ እንዲት ምድራዊት ቤተ ክርስቲያን አይደለም።

ጳውሎስም በዚህ ክፍል ውስጥ ደግሞ ስለ ጥምቀት ሁለተኛ አሳብ ያቀርባል። በቁ. 17 ላይ «ለማጥመቅ አልላከኝም ወንጌልን ልሰብክ እንጂ» ብሎ ጽፎአል፤ ይህንም በመጻፉ ጥምቀትን የኖቀ ይመስላል። በእውነቱ ግን ጥምቀትን መናቁ አይደለም፤ የሚያደርገው ስብከትን ማሳካት ነው እንጂ። ጥምቀት እንደ ስብከት ሆኖ አስፈላጊ ነው፤ ቢሆንም ከሁለቱ የሚቀድመውና የሚበልጠው ስብከት ነው። ስለምን? ቢሉ፤ ወንጌል ካልተሰበከ አማኝ የት ይገኛል? ጥምቀትም የእምነት ምልክትና ማሳተም ነውና እውነተኛ አማኝ ከሌለ የሚጠመቅ የለም። (ሮሜ. 4፥ 11፤ 10፥ 14።) በዚህ ምክንያት ከጥምቀት የወንጌል ስብከት ይበልጣል። እግዚአብሔርም ጳውሎስን ሲልክ ሰመጀመሪያ ሥራ እንጂ ለሁለተኛ አልላከውም። ይህስ ሲሆን በእገራችን እንዳንድ ጊዜ እንደሚደረገው ሁሉ የሚያምኑበትን ያህል ወንጌልን ለሕዝብ ሳይሰብኩ በፊት በብዙ መቶ ወይም በብዙ ሺህ የሚቆጠሩትን ሰዎች ሲያጠምቁ እንደ ሰሕተት ሆኖ ይቆጠር የለምን? ከማጥመቅ የወንጌል ስብከት መቅደም ይገባል ማለት ነው። (ማር. 3፥ 14።)

ሐ «በቃል ጥበብ አይደለም።» (ቁ. 17።) ይህ በእውነቱ ለሃረ ለእኛም የሚሆን ትምህርት ነው። የተማሩት የግሪክ ሰዎች የፍልስፍናን ነገር ወድደዋል ለክብረውማልና በጳውሎስ ዘመን የተገኙ እንዳንዶች የወንጌል አስተማሪዎች «ወንጌልን የጥበብ ነገር ካላስመሰልን አይሰሙንም» በማለት ነገሩን እያሻሻሉ ይናገሩ ነበር። ዛሬም እንደዚሁ ይደረጋል። መምህራን እውቀታቸውን ለመግለጥ ወድደው ወንጌልን ለሲቃውንት የሚሆነውን ነገር ብቻ ያደርጉታል፤ ሰውንም በጥበብ ለማሸነፍ አሰበው የመስቀልን ቃል አስቀርተው ደግኑና ብቻ ይሰብካሉ። ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ ግን እንደዚህ አሳደረገም። የሰው እምነት በእግዚአብሔር ኃይል እንጂ በሰው ጥበብ እንዳይሆን ፈልጎ «ከኢየሱስ ክርስቶስ በቀር እርሱም እንደ ተሰቀለ» ሌላ ነገር እንዳይሰብክ ቆረጠ። (ም. 2፥ 2-5።) ይህስ ምንው ዛሬም በተደረገ!

ሁለተኛው ደግሞ፤ እኛ መመህራን የመጽሐፍ ቅዱስን ቃል ስንተረጉም «በተጻፈ ቃል ላይ ብርሃንን እንጥላለን» ስንል የማይጠቅመውን ከዘይቤው የወጣ ትርጉም በመስጠት ቃሉን ወድ ማጨለምና ዘይቤውን በጭራሽ ወደ መጥፋት እንደርሰ የለምን? አስቀድሞ እረኞችን ለመላሰሉት የተሰበከውን ወንጌል (ሉቃ. 2፥ 8-12) አሰቸጋሪ የሊቃውንትን ነገር በማስመሰላችን ከሕዝብ ወሰደን የግል ገንዘባችንን አድርገነው የለምን? ይህም ብቻ ላይሆን ከፍ ያለ የሊቃውንትን ነገር ስላደረግነው ሰው በትምህርት ቤት ገብቶ አሥር ዓመት ያህል ካልተማረ ለሕዝብ ወንጌልን ለማስተማር አይችልም እንላለን! ጥበብ እየፈለግን የክርስቶስን መስቀል በሕዝባችን ዘንድ ከንቀ እንዲሆን ማድረጋችን አይደለምን? አረ! ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ፤ ስለ እኛ ብሎ ስለ መስቀሉም እንስበክና የጳውሎስ ተከታዮች እንሁን።

ቁ. 18-25። በእነዚህ ቁጥሮች ላይ ሐዋርያው የመስቀል ቃል ከንቀ እንዳይሆን ያደረገውን ጥንቃቄ ያሳየናል። በእርሱ ዘንድ የመስቀል ቃል ሁሉ በሁሉ ነው። የወንጌል መሠረት፤ የወንጌልም ልብ ነው። የመስቀሉ ቃል የቀረ እንደ ሆነ የሰብከት ፍሬ ነገር ቀረ ማለት ነው። ሁለት ነገሮች እንዳሉ እናያለን፡- 1ኛ «የክርስቶስ መስቀል» (ቁ. 17፤) ይህም በቁ. 18 ላይ «የመስቀሉ ቃል፡» በቁ. 23 ላይ ደግሞ «የተሰቀለውን ክርስቶስን መስበክ» ይባላል። 2ኛ ደግሞ፡ «የቃል ጥበብ» አለ። (ቁ. 17።) እላይ እንዳየነው ሁሉ፤ የቆሮንቶስ ሰዎች በነገር ሁሉ በቃልም ሁሉ በእውቀትም ሁሉ ባለጠነች እንዲሆኑ ተደርገው ነበርና በዚህ በተሰጣቸው ጸጋ ምክንያት ይመኩ ነበር። ጳውሎስ ግን በእንዲህ ያለ ነገር ለመመካት ከቶ አላሰበም። ቃሉን ለማሳመር ወይም ወንጌልን ለማሻሻል ሳይሞክር የክርስቶስን መስቀል ብቻ ለመስበክ ቆረጠ። እውነት ነው ይህ የክርስቶስ መስቀል ነገር በብዙዎቹ ዘንድ የጥበብ ተቃራኒ የሆነ ምኝነትን መስሎ መሰናክያ ሆኖአል። ቢሆንም ጳውሎስና እንደ እርሱ የሚያምኑት ሁሉ የመስቀል ነገር የእግዚአብሔር ኃይል የእግዚአብሔርም ጥበብ እንደ ሆነ ተረድተዋል። ነቢዩ ኢሳይያስ እንደዚህ እንዲሆን አስቀድሞ ተናግሮ ነበር። (ኢሳ. 29፥ 19፤ 33፥ 18።) እግዚአብሔር የዓለምን ጥበብ ሽርአልና የመስቀል ነገር ሲሰበክ የዓለም ጥበብና የት እሳ? አያስተውለውም እኮ! በአዲስ ኪዳን ዘመን ጸሐፊ የተባለው የመጽሐፍ አዋቂስ የት እሳ? አረ! ሳያውቅ ቀረ! በጥንቃቄ መርምሮ ክርክርን የሚችለውስ የት እሳ? ክርክሩ ምኝነት በመሰለው በመስቀል ነገር ከንቀ ሆኖ ተደረገ። ዓለምን በድካምና በሞኝነት እርሱም በመስቀል ስብከትና በእምነት ብቻ ለማዳን የእግዚአብሔር ፈቃድ ሆኖአል። የመስቀል ስብከት ስለ መስቀል ስለ ተሰቀለውም ክርስቶስ መስበክ ማለት፤ በብዙዎች ዘንድ ምኝነትና ማሰናክያ ቢመስልም እግዚአብሔር በጠራቸው ዘንድ (ቁ. 1፥ 2፤ 9) የእግዚአብሔር ኃይልና ጥበብ ሆኖ ይታያል። ይህም በሰው ዘንድ ምኝነት ሆኖ የታየው የእግዚአብሔር ሥራ ከሰው ጥበብ ይልቅ ስለ ተጠበበ ነው፤ በሰው ዘንድ ድካም ሆኖ የታየውም የእግዚአብሔር ሥራ ከሰው ኃይል ይልቅ ስለ በረታ ነው።

ማስገንዘቢያ።

ሀ. «ለሚጠፉት፡ ... ለምንድን?» (ቁ. 18።) የመስቀል ቃል፤ ስለ ኢየሱስና ስለ መስቀሉ የተሰበከው ቃል ማለት፤ ለሚጠፉት ምኝነት ለሚድኑትም የእግዚአብሔር ኃይል ነው ተብሎ ተጽፎአል። የመስቀሉ ቃል በሚጠፉትና በሚድኑት መካከል ይለያል ማለት ነው። እንደ መለኪያ ያለ ነገር ነው። ይህን

የመስቀልን ቃል ሲሰማ ሞኝነት የሆነለት ሰው የሚጠፋ ነው፤ የእግዚአብሔር ኃይል ግን የሆነለት ሰው የሚድን ነው። አንባቢ ሆይ፤ ይህን በመስቀል የተደረገውን ሥራ አንደምን ትገምተዋለህ? ለአንተስ ምንድር ነው? ሞኝነት ነውን? ወይስ የእግዚአብሔር ኃይል ነው? በምትሰጠው መልስ ዛሬ የምትራመደው መንገድ የጥፋት ወይም የደገነነት እንደ ሆነ ልታስተውል ትችላለህ።

ለ «ጸሐፊ» (ቁ. 20) ሰው ቅዱሳት መጻሕፍትን ቢያውቅ እንኳ የመጻሕፍትንም ጥቅስ እየጠቀሰ ለአባቡና ለአምነቱ ሊከራክር ችሎታ ቢኖረው እንኳ የመጽሐፉን ፍች ላያይ ዕውር ሆኖ ሊቀር ይችላል። ሰው የሚድንበት ቅዱሳት መጻሕፍትን በማወቅ ላይሆን ቅዱሳት መጻሕፍት በሚመለከሩበት ሰው እርሱም በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ነው። (ዮሐ 5፥ 39) ቅዱሳት መጻሕፍትን ማወቅ ወደ በለጠ ፍርድ ሊያደርስን ይችላል። (ሉቃ. 12፥47፥48)

ሐ «በሰብክት ሞኝነት» (ቁ. 21) «የሰብክት ሞኝነት» ማለት የተሰበከው ነገር ሞኝነት ማለት ነው። የክርስቶስ መስቀል ወንጌል ለብዙ ሰው ሞኝነት ሲሆን ማሰናከያም ሲሆን እኛ ሰውን አናሰናክልም በማለት በመስቀል ነገር ፋንታ ሌላውን ማናቸውንም ነገር ስንሰብክ የእግዚአብሔር ኃይል በሰብክታችን የለምና ጊዜ በከንቱ ማሳለፋችን ነው። አንድ ነገር ሳንጨምር ሳናጎድልም ስለ ክርስቶስና ስለ መስቀሉ ግን ስንሰብክ የእግዚአብሔር ኃይል ይኖርበታልና ብዙውን ሰው ወደ ማላመን እንደርሳለን። (የሐዋ. 2፥41)

የዛሬ የዓለም መምሕራን ምንው ይህንን ነገር ባስተዋሉ! የመስቀል ነገር በዓለም ጥበብኞች ዘንድ ገና ዛሬ ሞኝነትና ድካም ሆኖ ይታያቸዋልና አንዳንዶች መምህራንና የሃይማኖት ሰባኪዎች ሊያሻሽሉት ጥበብንም ሊያስመስሉት ወድደው ወይም ፍልስፍናን ይጨምራሉ ወይም የመስቀልን ነገር ያጎድላሉ። ሃይማኖትን እናስተምራለን ሲሉ የሃይማኖት መሠረት የሃይማኖትም ልብ የሆነውን የመስቀልን ነገር ሲያስቀሩ የተሰለበ ወንጌልን ማስተማራቸው አይደለምን? ሐዋርያት እንደዚህ እንዳላደረጉ እነዚህ መምህራን ልብ ያድርጉ። በዓለም ጥበብ ምክንያት ሰው አይድንምና የእነዚህ የዛሬ መምህራን ሥራ ፍሬ ቢሰ ነው። የእግዚአብሔርን ስንፍና ቢያከብሩ ኖሮ ጌታ የሚድኑትን ዕለት ዕለት በምእመናን ላይ ይጨምር ነበር። (የሐዋ. 2፥47)

ቁ. 26-31። ይህ ነገር እውነት አንደሆነ፤ ማለት እግዚአብሔር የዓለምን ጥበብ እንደ ሻረው፤ ከቆሮንቶስ ሰዎች ከራሳቸው አኳኝን ሊታይ ይችላል። መጠራታቸውን ይመልከቱ። በመካከላቸው እንደ ሰው ጥበብ ጥበብኞች የሆኑ፤ ወይም ኃይለኞች የሆኑ፤ ወይም ደግሞ ባላባቶች የሆኑ ብዙዎች አልተጠሩም። እግዚአብሔር እነዚህን ሳይጠራ የዓለምን ሞኝ ነገር የዓለምን ደካማ ነገር፤ የዓለምን ምናምንቱ ነገር የተናቀውንና በዓለም ዓይን ያልሆነውን ነገር መረጠ፤ መርጦም ጠራ። ፍሬ ነገሩ ይህ ነው። «ሰውን ስንመለከት ለናመዛከንም እውነተኛች ክርስቲያኖች በሰብሰባችንም ያሉ በተለይ የሚመጡበት ከዝቅተኛና ከድሀ የሰው ክፍል ሲሆን ምክንያቱ ምንድር ነው?» ተብሎ ለተጠየቀው ጥያቄ መልሱ ይህ ነው። እግዚአብሔር እንዲህ እንዲሆን ስለ መረጠ ነው። በሰው ፈቃድ ወይም በሰው ሥራ ሳይሆን በእግዚአብሔር ምርጫ ነው። (ሮሜ 9፥10-18። ዮሐ. 15፥16) በእግዚአብሔር፤ በምሕረቱና በጸጋው፤ ይመካ ዘንድ እንጂ ሥጋን የለበሰ

ሁሉ በጥበቡ በኃይሉ ወይም በጨዋ ልጅነቱ እንዳይመካ ብሎ እግዚአብሔር የሚመኩበት ነገር የሌላቸውን ሰዎች መረጠ።

የቆሮንቶስ ሰዎች በመንፈሳዊ ባለጠገነታቸውና በጥበባቸው ይመኩ ነበር። ሆኖም ጥበባቸው፤ ጽድቃቸው ቅድስናቸው፤ ቤዛነታቸው ሁሉም ስጦታ ሆኖ ከእግዚአብሔር ዘንድ እንደ መጣላቸው፤ ይህንም ሁሉ በክርስቶስ እንዳገኙ ልብ ያድርጉ። እነርሱ በክርስቶስ የሆኑት ከእርሱ ነው እንጂ ከራሳቸው ወይም ከሌላ አይደለም። ሁሉም በክርስቶስ ከእግዚአብሔር ነው። ክርስቶስ የዓለምን ጥበብ ያሳፈረ የእግዚአብሔር ጥበብ ነበረ። በእርሱም ሁሉ ተገኘ እንጂ ከራሱ ዘንድ ጽድቅን ሆነ ወይም ቅድስናን ወይም ቤዛነትን ሊያገኝ የሚችል ሥጋን ከለበሰ ማንም ሰው የለም። እንግዲህ የቆሮንቶስ ሰዎች በራሳቸው መመካታቸውን ትተው በክርስቶስ ባለው ከእግዚአብሔር ዘንድ በመጣላቸው ጸጋ ይመኩ።

ማስገንዘቢያ።

ሀ. «እግዚአብሔር ... መረጠ» (ቁ. 27፥28) እግዚአብሔር ከዝቅተኛና ከድሀ የሰው ክፍል ከሚድኑ የሚበዙትን መረጠ። በዚህ ክፍል የሆንን ሁሉ ጸጋውን እንወድስ፤ ምናልባትም ከዚያ ክፍ ካለው ወገን ተመርጠን ብንጠራ በቁ. 26 ላይ የተጻፈውን «ብዙዎች» የተባለውን ቃል አስታውሰን የእግዚአብሔርን ጸጋ እንዲሁ እናመስግን። ተመርጠን ተጠርተናል እንጂ ከራሳችን ምንም አይደለንምና በደገነነት የምንመካ በእግዚአብሔር እንመካ።

ለ. «ቤዛነት» (ቁ. 30፥31) ይህ ቃል ከጥበብና ከጽድቅ ከቅድስናም በኋላ በመጨረሻ ላይ በመጻፉ «ቤዛነት» የመዳን ሁሉ መጨረሻ ነገር መሆኑን እንረዳለን። የዳንንበት በፍጹም ማዳን ነውና ይህ ሰውነታችን እንኳ ሊድን ነው። ሐዋርያው «ቤዛነት» ሲል ስለ ሰውነታችን ቤዛ (መዳን) ሲናገር ነው። ይህ የተዋረደ ሥጋችን እንኳ የክርስቶስ ክቡር ሥጋ እንዲመስል ይለውጣል። (ፊልጵ. 3፥21) ክርስቲያን ሲሞት ሥጋው ለጊዜው ይቀበራል፤ ነገር ግን ክርስቶስ በዳግም ምጽአቱ ሲገለጥ የዚያ ክርስቲያን ሰውነት ተለውጦ ክርስቶስን ይመስላል። (1 ዮሐ. 3፥2) ቅዱስ ጳውሎስ ስለዚህ ነገር ደጋግሞ ጽፎአል። (ሮሜ. 8፥18-23። 1 ቆሮ. 15፥48-57። 1 ተሲ. 4፥16፥17) ይህ የሰውነታችን መዳን የሚፈጸመው በመጨረሻ ቀን ነውና (ኤፌ. 1፥14፥15፥30) ክርስቶስ በዳግም ምጽአቱ ሲቀርብ ቤዛነታችን አብሮ ቀርቦአልና በዚያን ጊዜ አሻቅበን ራሳችንን እንድናነሣ ጌታ ራሱ መክርናል። (ሉቃ. 21፥28) ያ የሰውነታችን ቤዛ ቀን እጅግ የሚያስደስት የክብራችን ቀን ነውና በታላቅ ተስፋ እንጠባበቀው። (በተለይም በም. 15፥51-58 ላይ የተጻፈውን ነገር ተመልከቱ።)

* * *
* * *

1፤ እኔም ወንድሞች ሆይ፤ ወደ እናንተ በመጣሁ ጊዜ በቃልና በጥበብ ብልጫ ለእግዚአብሔር ምስክርነቱን ለእናንተ

2፤ እየነገርሁ አልመጣሁም። በመካከላችሁ ሳለሁ ከኢየሱስ ክርስቶስ በቀር እርሱም እንደ ተሰቀለ ሌላ ነገር^{3፤} እንዳላውቅ ቆርጫ ነበርና። እኔም በድካምና በፍርሃት።^{4፤5፤} በብዙ መንቀጥቀጥም በእናንተ ዘንድ ነበርሁ፤ እምነታችሁም በእግዚአብሔር ኃይል እንጂ በሰው ጥበብ እንዳይሆን፤ ቃሌም ሰብከቱም መንፈስንና ኃይልን በመግለጥ ነበር እንጂ፤ በሚያባብል በጥበብ ቃል አልነበረም።

6፤ በሽግግራዎች መካከል ግን ጥበብን እንናገራለን፤ ነገር ግን የዚህችን ዓለም ጥበብ አይደለም የሚሻሩትንም የዚህችን።

7፤ ዓለም ገዦች ጥበብ አይደለም፤ ነገር ግን እግዚአብሔር አስቀድሞ ክዘመናት በፊት ለከብራችን የወሰነውን፤ ተሰውሮም የነበረውን የእግዚአብሔርን ጥበብ በምሥጢር።

8፤ እንናገራለን። ከዚህችም ዓለም ገዦች እንዲ እንኳ ይህን ጥበብ አላወቀም፤ እውቀውስ ቢሆኑ የክብርን ጌታ ባልሰቀሉትም።

9፤ ነበር፤ ነገር ግን - ዓይን ያላየችው ጆሮም ያልሰማው በሰውም ልብ ያልታሰበው እግዚአብሔር ለሚወዱት።

10፤ ያዘጋጀው ተብሎ እንደ ተጻፈ፤ እንዲህ እንናገራለን። መንፈስም የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገር ሰንኳ ሳይቀር ሁሉን ይመረምራልና ለእኛ እግዚአብሔር በመንፈሱ በኩል ገለጠው።

11፤ በእርሱ ውስጥ ካለው ከሰው መንፈስ በቀር ለሰው ያለውን የሚያውቅ ሰው ማን ነው? እንዲሁም ደግሞ ከእግዚአብሔር መንፈስ በቀር ለእግዚአብሔር ያለውን ማንም።

12፤ እያውቅም። እኛ ግን ከእግዚአብሔር የሆነውን እንዲያው የተሰጠንን እናውቅ ዘንድ ከእግዚአብሔር የሆነውን መንፈስ እንጂ^{13፤} የዓለምን መንፈስ አልተቀበልንም። መንፈሳዊውን ነገር ከመንፈሳዊው ነገር ጋር አስተያይተን መንፈስ በሚያስተምረን ቃል ይህን ደግሞ እንናገራለን እንጂ የሰው ጥበብ በሚያስተምረን ቃል አይደለም።

14፤ ለፍጥረታዊ ሰው የእግዚአብሔር መንፈስ ነገር ሞኝነት ነውና አይቀበለውም፤ በመንፈስም የሚመረመር ስለ^{15፤} ሆነ ሊያውቀው አይችልም። መንፈሳዊ ሰው ግን ሁሉን

16፤ ይመረምራል ራሱ ግን በማንም አይመረመርም። እንዲያስተምረው የጌታን ልብ ማን እውቅት ነው? እኛ ግን የክርስቶስ ልብ አለን።

* * *
* * *
* * *

ቁ. 1-5። ሐዋርያው «እኔም» ብሎ ይጀምራል። ማለት፤ ሌሎች እንዲያደርጉ የመከራቸውን ምክር እርሱ ራሱ ፈጽሞአል። በም. 1 ላይ ስለ ሰው ጥበብ ከንቱነት ስለመስቀሉም ቃል ኃይል እጫውቶአቸው ነበር፤ እሁንም በም. 2 ላይ «እኔም እንደዚህ አድርጌለሁ» ይላል ለእግዚአብሔር ሊመሰክር ወደ ቆርንቶስ በመጣ ጊዜ ቃሉን አስተካክሎ ለመናገር ወይም የሰበከውንም የትምህርቱን ቅደም ተከተሉን መልካም አድርጎ ለማድረግ አልመጣም። ሊቅ ነበረና ቢፈቅድ ኖሮ ይህን ለማድረግ በቻለ ነበር። ነገር ግን አልፈቀደም። ምክንያቱም ወደ ቆርንቶስ ሳይመጣ በፊት ከኢየሱስ ክርስቶስ በቀር እርሱም እንደ ተሰቀለ ሌላ ነገር እንዳይናገር ቆርጦ ነበርና። ሊመጣም የሰው ኃይልና ጥበብ አልተገኘበትም። ሰውነቱ ደካማ ነበር። ንግግሩም የተናቀ ነበረ። (2 ቆሮ. 10፤10።) ቢሆንም ብዙ ፍሬ ተገኘ። የቆርንቶስም ቤተ ክርስቲያን ተቋቋመ ይህም የእግዚአብሔር ኃይል በሰብከቱ እንደ ነበረ ይገልጣል። «እንደዚህ ስምን አደረግ?» ቢባልም ሐዋርያው ለምክንያት አደረገው፤ እርሱም እምነታቸው በእግዚአብሔር ኃይል እንጂ በሰው ጥበብ እንዳይሆን።

ማስገንዘቢያ።

ሀ. «በቃልና በጥበብ ብልጫ ... አልመጣሁም።» (ቁ. 1።) ዛሬ ደግሞ እንደዚህ የሚመጡ እንዳንደች አሉ። ሲሰብኩ ቃላቸው ከሌላ ሰው ቃል ይልቅ እያምርም፤ የሰብከት ሙያቸውም ከሌላ ሰው ሙያ አይበልጥም። ይሁን እንጂ በሰብከታቸው ልዩ የሆነ የእግዚአብሔር ኃይል አለና ብዙ ሰው ያምናል። ዛፍ ከፍሬዋ ትታወቃለች እንደተባለው የእነዚህ ሰዎች ሥራ ከሰው ሳይሆን ከእግዚአብሔር እንደ ሆነ ግልጽ ነው። (ማቴ. 12፤33። ማር. 11፤3።) ሌሎች ግን ፡- «የላከኝ አብ ከሳበው በቀር ወደ እኔ ሊመጣ የሚችል የለም» የተባለውን የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስን ቃል (ዮሐ. 6፤44) ረስተው «ለአዲስ ዘመን አዲስ ብልሃት ያስፈልጋል» እያሉ ሰውን ወደ ወንጌል ለማጥመድ አስበው መሳቢያ የተባለውን ልዩ ልዩ ነገርን በወንጌል ላይ ይጨምራሉ። ይህ ፈጽሞ ስህተት ነው፤ ስለምን? ቢሉም፤ የሚሰብ የእግዚአብሔር መንፈስና የእግዚአብሔር ኃይል ነው እንጂ በሰው የተፈጠረ የጥበብ ነገር አይደለም። አንድ ክርስቲያን የተሳበው በሰው ጥበብና ኃይል ከሆነ መከራ ወይም ፈተና በመጣ ጊዜ ወደ ጓሳ ሳያፈገፍግ አይቀርም፤ መሳቢያው ግን፤ ወይም የቆመበት መሠረቱ የእግዚአብሔር ኃይል ከሆነ ሁሉን ታገሦ በእምነቱ ጽንቶ ይኖራል።

ለ/ «ለእግዚአብሔር ምስክርነቱ።» (ቁ. 1።) ወንጌልን መስበክ ምን እንደ ሆነ ይኸው ተገልጾል! ለእግዚአብሔርና እርሱም በክርስቶስ ለሰው ልጆች ላደረገው ማዳን መመስከር ነው እንጂ ስለ ዓለማዊ ነገር ሆነ ስለ መንፈሳዊም ያማረውን ዲስኩር ማድረግ አይደለም። ይህን ልብ እናድርግ!

ሐ/ «በድካምና በፍርሃት በብዙም መንቀጥቀጥ።» (ቁ. 3።) እንደ ቅዱስ ጳውሎስ የመሰለ ብርቱ ሐዋርያ ሲያስተምር እንደዚህ በመሆኑ እንገረም ይሆናል። በእኛ ዘንድ ነገሩ ብዙ ጊዜ ሌላ ነው። አብዛኛውን ጊዜ እኛ ሰንሰብክ በራሳችን መቻልና በእውቀታችን ብቃት ታምነን በድፍረትና በአለኝታ እንሰብክ የለምን? የሆነ ሆኖ

እንደዚህ ስንሰብክ ብዙ ፍሬን አናደም። ኃይሉ የእኛ የሰው ነውና ስብከቱ የሰውን ሕሊና አይነካም ሰውም አያምንም። ቅዱስ ጳውሎስ ግን በድካሙ ምክንያት በብዙ ደስታ ይመካ ነበር። ስለምን? ቢሉ ሰው ሊደክም የእግዚአብሔር ኃይል መግቢያን ያገኛልና። በዚያን ጊዜ መንፈስ ቅዱስ የሰሚዎችን ልብ ይወቅላል። ብዙም ሰው ያምናል። ቅዱስ ጳውሎስ «ስደክም ያን ጊዜ ኃይላች ነኝ» ብሎአል። (2 ቆሮ. 12፡9፡10። ዮሐ. 16፡8።)

ቁ. 6-16። እንግዲያስ የምንናገረው የምናስተምረው ወንጌል በእውነት ሞኝነት መሆኑ ነውን? ክቶ አይደለም! የዚህች ዓለም ጥበብ አይሁን እንጂ የእግዚአብሔር ጥበብ ነው። የዓለም ገዢዎች ጥበብ ብዙ ነው፤ ቢሆንም የእነርሱ ጥበብ አይደለም። ከእነርሱ ጥበብ ይህ ጥበብ ይበልጣል። ገዢዎች ክንጥበባቸው ይሻራሉ፤ ይህ ጥበብ ግን አስቀድሞ ከዘመናት በፊት ጀምሮ የተወሰነ ሆኖ ጸንቶ የቆየ ጥበብ ነው። ዓለም አይወቀው አይቀበለው እንጂ «ሽማግሌዎች» እውቀውታል፤ በደስታም ይቀበሉታል። ለዚህች ዓለም ሰው ተሰውሮአል፤ ሐዋርያት ግን ምሥጢሩን ገልጠው ይናገሩታል። የዓለም ክብርቱዎችና አዋቂዎች ሊጠልቁት አልቻሉም፤ ምልክቱስ የክብርን ጌታ ሰቀሉ፤ በሰቀሉትም ጊዜ እርሱ ራሱ «የሚደርጉትን እያውቁም» ብሎ መስክሮአል። (ሉቃ. 23፡34።) መጽሐፍ ቅዱስ እንዳለ ነው፤ ዓይን ሊያየው ጆሮ ሊሰማው ልብ ሊያስበው አልቻለም። የዓለም ሰው በፍጹም አልጠሰቀውም ማለት ነው ከዓይናቸውና ከጆሮአቸው ክልባቸውም ተሰወረ። ሆኖም ምሥጢሩ፤ እርሱ ማለት እግዚአብሔር ሰሚወዱት ያዘጋጀው ነገር፤ በዚያን ጊዜ ለሐዋርያት በአሁኑም ጊዜ ለአማኞች ክርስቲያኖች ተገለጠ። እነርሱም ተናገረውታል እኛም እንናገረዋለን፤ ሲናገሩትም ስንናገረውም የዓለም ሰው ሞኝነት ይለዋል! እግዚአብሔር ለሐዋርያትና ለአማኞች ምሥጢሩን የገለጠው በመንፈስ ቅዱስ በኩል ነው። የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገር ለማወቅ የሚችል ከእግዚአብሔር መንፈስ በቀር ማንም የለም። ስለዚህ ኢየሱስ «እርሱ መንፈስ ቅዱስ ለእኔ ካለኝ ወስዶ ይነግራችኋል» አለ። (ዮሐ. 16፡14።) መቼም ነገሩ ግልጽ ነው። የእግዚአብሔር ሆነ የሰውም ሆነ በውስጡ ያለውን ጥልቅ ነገር የውጭ ሰው ሊያውቀው አይችልም። ይህን ሁሉ ሊያውቅ የሚችል መንፈሱ ብቻ ነው። እኛ አማኞች ከእግዚአብሔር የሆነውን መንፈስ፤ መንፈስ ቅዱስን ተቀብለናል እርሱም የእግዚአብሔርን ምሥጢር እናውቅ ዘንድ ያስችለናል። እውቀነዋልና እንናገረዋለን። ስንናገርም መንፈስ ቅዱስ የምንናገርበትን ቃል ስንኳ ያስተምረናልና መንፈሳዊ ነገርን በሰው ጥበብ ቃል ሳይሆን በመንፈሳዊ ቃል እናስተምራለን። ይህንም ለናደርግ የእግዚአብሔርን መንፈስ ነገር ሞኝነት ይመስላቸዋል! ይህስ ስለ ምንድን ነው? ቢሉ፤ ፍጥረታዊ ሰው፤ እርሱም ማለት ዳግመኛ በመንፈስ ቅዱስ ያልተወለደ ሰው፤ በምንፈስ አልተወለደምና መንፈሱ ሕያው ስላልሆነ ነው፤ የእግዚአብሔርንም መንግሥት ነገር (መንፈሳዊን ነገር) ሊያውቀው አይችልምና አይቀበለውም። የእግዚአብሔር መንግሥት ነገር ሞኝነት በመሆኑ አይደለም፤ ሰውየው ራሱ በመንፈስ ቅዱስ ያልተወለደ ሆኖ ፍጥረታዊ በመሆኑ ነው እንጂ። መንፈሳዊ ሰው ግን፤ እርሱም ማለት በመንፈስ ቅዱስ ዳግመኛ የተወለደ ሰው፤ በመንፈስ ተወልዶአልና መንፈሱ ሕያው ሆኖአል፤ ሁሉንም መርምሮ ለማወቅ ይችላል። ይህ ሲሆን ግን እርሱን መርምሮ የእርሱን ጥልቅ ነገር ለማወቅ የሚችል ገና ፍጥረታዊ የሆነ ማንም ሰው የለም። መቼም ነቢዩ ኢሳይያስ በም. 40፡13 ላይ የተናገረው ቃል በዚህ ነገር ተፈጻሚ። ነቢዩ «የእግዚአብሔርን መንፈስ ያዘዘ፤ ወይስ እማካሪ ሆኖ ያስተማረው ማን ነው?» ብሎ ጠየቀ። እውነት ነው፤ የእግዚአብሔርን

ልብ ለማወቅ የሚችል ተራ ሰው በፍጹም እንደማይገኝ እንዲሁ የክርስቶስ ልብ ያላቸውን ሰዎች ለማወቅ የሚችል የለም።

ማስገንዘቢያ።

ሀ. «ሽማግሌዎች።» (ቁ. 6።) እነኝህ በእምነት የሸመገሉ ናቸው። በዕብ. 5፡14 «ፍጹማን ሰዎች» ይባላሉ። 1 ቆሮ. 3፡1፡2 ከእብ. 5፡11-14 ጋር ማነጣጠር ያስፈልጋል። ዳግመኛ በእዲስ ልደት የተወለዱት እስቀድመው ሕፃናት ናቸው በኋላ ግን እድገው ወደ ሙሉ ቁመትና ሰውነት ደርሰው «ሽማግሌዎች» ወይም «ምሉእን» ወይም ደግሞ «ፍጹማን ሰዎች» ይባላሉ። በ1 ቆሮ. 2፡6 ላይ «ጥበብ» የተባለው በም. 3፡2 ላይ «ጽኑ መብል» ይባላል። በዕብ. 5፡12 ላይ «ጠንካራ ምግብ» ይባላል። ገና ሕፃናት የሆኑት የእግዚአብሔርን ጥበብ ምናልባት እያስተውሉም ይሆናል፤ ሽማግሌዎቹ ግን ያስተውሉታል። (ኤፌ. 1፡13-16 ደግሞ ተመልከት።) በዚህ በእምነት ረገድ ሰው ሽማግሌ ይሆን ዘንድ ብዙ ዓመት እንዲቆይ እያስፈልገም። በቁጥራቸው ጥቂቶች ናቸው እንጂ እነዳንዶች ክርስቲያኖች እንደ ቅዱስ ጳውሎስ ሆነው ወዲያውኑ ይደርሱበታል።

ለ. «ለክብራችን።» (ቁ. 7።) ከዘመናት በፊት እግዚአብሔር ሰውን ለማክበር እንደ ወለነ፤ የሚከበርበትን መንገድ ደግሞ እንደ ወሰነ ልብ እናድርግ። ደገንነት በድንገት የታሰበ የእግዚአብሔር እሳብ ሳይሆን ከዘመናት በፊት የተወሰነ እሳብ ነው። (ሮሜ. 16፡25፡26። ኤፌ. 3፡5፡9። ቆላ. 1፡26። 2 ጢሞ. 1፡9።)

ሐ/ «ከዚህች ዓለም ገዢዎች እንዲ እንኳ ይህን ጥበብ አላወቀም።» (ቁ. 8።) በገጽ 14 ላይ ለቀረበው ጥያቄ መልሱ እነሆ! የክርስቲያን ሃይማኖት መሠረት ያለው ከሆነ ብዙዎች አዋቂዎችና ፕሮፌሰሮች መመሀራንም፤ ብዙዎች ፕሬዚዳንቶችና ሚኒስትሮች ከበርቱዎችም፤ እውነተኛች ክርስቲያኖች ያልሆኑበት በምን ምክንያት ነው? ተብሎ ተጠይቆአል። ምክንያቱም ወንጌል፤ እርሱም ክርስቶስና መስቀሉ፤ የሰው ጥበብ ሳይሆን የእግዚአብሔር ጥበብ ስለ ሆነ ነው። ይኸውም የእግዚአብሔር ጥበብ ስለ ተሰወረ በሰውም ጥበብ ስለማይታወቅ ነው። «ከሥጋ የተወለደ ሥጋ ነው፤ ከመንፈስም የተወለደ መንፈስ ነው» እንደ ተባለው (ዮሐ. 3፡6) የመንፈስን ነገር ሊያስተውሉ የሚችል ዳግመኛ ተወልዶ የእግዚአብሔርን መንፈስ የተቀበለ ብቻ ነው። በዚህም ምክንያት የክርስቲያን ሃይማኖት የራስ (የማስተዋል) ነገር ሳይሆን የልብ (የእምነት) ነገር ነው። ሰው «በራሴ ካላስተዋልሁት በልቤ አላምንም» ቢል ክቶ እያስተውሉውም ነገር ግን «ምንም ባላስተውሉው አምንበታለሁ» ቢል ወዲያውኑ ተሰውሮበት የነበረው ምሥጢር ይገለጥለታል ያስተውላልም። እነዚያ እሳይ የተጠቀሱት አዋቂዎችና ክብርቱዎች እውነተኛች ክርስቲያኖች ያልሆኑበት በዚህ ምክንያት ነው። የዚህችን ዓለም ጥበብ የያዙ ናቸው፤ የእግዚአብሔር ምሥጢር ግን በዚህች ዓለም ጥበብ አይታወቅምና እያስተውሉትም። በዚህም ምክንያት ደግሞ ከሚያምኑት የሚበዙት ያልተማሩ ሰዎች ናቸው። ወንጌልን ሊሰሙ ወዲያውኑ ያምናሉ፤ እግዚአብሔርም በመንፈሱ (በመንፈስ ቅዱስ) ምሥጢሩን ይገልጥላቸዋል። የእግዚአብሔርን ነገር ለማወቅ የሰው እውቀት ምንም አይረዳም ማለት ነው። አዋቂዎችም አላዋቂዎችም ሆነዋል። (ሮሜ. 1፡22። 2 ቆሮ. 4፡4። ማቴ. 21፡31፡32።)

መ/ «መንፈስ የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገር ስንኳ ሳይቀር ሁሉን ይመረምራል» (ቁ. 10 እና በቁ. 11 ላይ በተባለው ነገር መንፈስ ቅዱስ ፍጹም አምላክ መሆኑን እንረዳለን። እርሱ የእግዚአብሔርን ነገር ሁሉ መርምሮ ያውቃል። የሰው መንፈስ በሰው ውስጥ ሆኖ ከሰው ጋር አንድ እንደ ሆነ ዓይነት እንዲሁ መንፈስ ቅዱስ ከእግዚአብሔር ጋር ነው። ቢሆንም ሐዋርያው ስለ ሰው መንፈስ ሲጽፍ «በእርሱ ውስጥ ያለው» ሲል፤ ስለ እግዚአብሔር መንፈስ ሲናገር እንደዚህ አይልም! ስለምን? ቢሉ፤ መንፈስ ቅዱስ በውስጡ ያለው የእግዚአብሔር አሳብ ወይም ደግሞ ነፍስ ሳይሆን ከአብና ከውልድ ጋር የተተካከለ ከሥላሴዎች አንዱ ነው።

ሠ/ «ከእግዚአብሔር እንዲያው የተሰጠንን እናውቅ ዘንድ» (ቁ. 12) ይህን ምንድር ነው? እግዚአብሔር እንዲያው የሰጠን ምን ያለ ነገር ነው? መጽሐፍ ቅዱስ ይመስክር። ሮሜ 5፥15-18 መጽደቅና በሕይወት መንገዱ የጸጋ ስጦታ መሆኑን ይመስክራል። ሮሜ 6፥23 የጸጋ ስጦታ የዘላለም ሕይወት እንደ ሆነ ይገልጻል። ኤፌ 2፥8 የእግዚአብሔር የጸጋ ስጦታ ደኅንነት እንደ ሆነ ይነግረናል። 1 ዮሐ 5፥11 ደግሞ ስጦታው የዘላለም ሕይወት እንደሆነ ይመስክራል ስለዚህ እግዚአብሔር እንዲያው የሰጠን፡- ጽድቅንና ደኅንነትን የዘላለም ሕይወትንም እንደ ሆነ እናስተውላለን።

* * *

* * * * * *

ምዕራፍ 3።

1፤ እኔም፤ ወንድሞች ሆይ፤ የሥጋ እንደ መሆናችሁ፤ በክርስቶስም ሕፃናት እንደ መሆናችሁ እንጂ መንፈሳውያን እንደ^{2፤} መሆናችሁ ልናገራችሁ አልቻልሁም። ገና ጽኑ መብል ለመብላት^{3፤} እትችሉም ነበርና ወተት ጋትጓችሁ፤ ገና ሥጋውያን ናችሁና እስከ አሁን ድረስ ገና እትችሉም። ቅናትና ክርክር ስለሚገኝባችሁ ሥጋውያን መሆናችሁ እይደላችሁምን?^{4፤} እንደ ሰው ልማድስ እትመላለሱምን? እንዲ፡- እኔ የጳውሎስ ነኝ፤ ሁለተኛውም፡- እኔ የአጵሎስ ነኝ ቢል ሰዎች ብቻ መሆናቸው እይደለምን?

5፤ አጵሎስ እንግዲህ ምንድር ነው? ጳውሎስስ ምንድር ነው? በእነርሱ እጅ ያመናችሁ አገልጋዮች ናቸው፤ ለእያንዳንዳቸውም^{6፤} ጌታ እንደ ሰጣቸው ያገለግላሉ። እኔ ተከልሁ እጵሎስም^{7፤} እጠጣ ነገር ግን እግዚአብሔር ያሳድግ ነበር፤ እንግዲያስ የሚያሳድግ እግዚአብሔር እንጂ የሚተከል ቢሆን^{8፤} ወይም የሚያጠጣ ቢሆን አንዳች አይደለም። የሚተከልና የሚያጠጣ እንድ ናቸው፤ ነገር ግን አያንዳንዱ እንደ ራሱ^{9፤} ድካም መጠን የራሱን ደመወዝ ይቀበላል። የእግዚአብሔር እርሻ ናችሁ፤ የእግዚአብሔር ሕንፃ ናችሁ፤ ከእርሱ ጋር አብረን የምንሠራ ነንና።

10፤ የእግዚአብሔር ጸጋ እንደ ተሰጠኝ መጠን እንደ ብልሃተኛ የአናጺ አለቃ መሠረትን መሠረትሁ፤ ሌላውም በላዩ ያንጸል። እያንዳንዱ ግን በእርሱ ላይ እንዴት እንዲያንጽ^{11፤} ይጠንቀቅ። ከተመሠረተው በቀር ማንም ሌላ መሠረት ሊመሠርት^{12፤} አይችልምና፤ እርሱም ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ማንም ግን በዚህ መሠረት ላይ በወርቅ ቢሆን በብርም በከበረ ድንጋይም በእንጨትም በሣርም ወይም በእገዳ ቢያንጽ፤^{13፤} የእያንዳንዱ ሥራ ይገለጻል፤ በእሳት ስለሚገለጥ ያ ቀን ያሳያልና፤ የእያንዳንዱም ሥራ እንዴት መሆኑን እሳቱ ይፈትነዋል።^{14፤} ማንም በእርሱ ላይ ያንጸው ሥራ ቢጸናለት ደመወዙን^{15፤} የቀበላል፤ የማንም ሥራ የተቃጠለበት ቢሆን ይጎዳበታል፤ እርሱ ራሱ ግን ይድናል ነገር ግን በእሳት እንደሚድን ይሆናል።

16፤ የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ እንደሆናችሁ የእግዚአብሔርም^{17፤} መንፈስ እንዲኖርባችሁ አታውቁምን? ማንም የእግዚአብሔርን ቤተ መቅደስ ቢያፈርስ እግዚአብሔር እርሱን ያፈርሰዋል፤ የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ቅዱስ ነውና፤ ያውም እናንተ ናችሁ።^{18፤} ማንም ራሱን አያታልል፤ ከእናንተ ማንም በዚህች ዓለም ጥበበኛ የሆነ ቢመስለው ጥበበኛ ይሆን ዘንድ ሞኝ^{19፤20} ይሁን። የዚህች ዓለም ጥበብ በእግዚአብሔር ፊት ሞኝነት ነውና። እርሱ ጥበበኞችን በተንኮላቸው የሚይዝ፤ ደግሞም፡- ጌታ የጥበበኞችን እሳብ ከንቱ እንደ ሆነ ያውቃል ተብሎ^{21፤} ተጽፎአልና። ስለዚህም ማንም በሰው አይመካ ነገር^{22፤} ሁሉ የእናንተ ነውና፤ ጳውሎስ ቢሆን አጵሎስም ቢሆን ኪፋም ቢሆን ዓለምም ቢሆን ሕይወትም ቢሆን ሞትም^{23፤} ቢሆን ያለውም ቢሆን የሚመጣውም ቢሆን፤ ሁሉ የእናንተ ነው፤ እናንተም የክርስቶስ ናችሁ ክርስቶስም የእግዚአብሔር ነው።

* * *

* * * * * *

ምዕራፍ ሦስት፡

ቁ. 1-9። ጳውሎስ «በሽማግሌዎች መካከል ግን ጥበብን እንናገራለን» (ም. 2፡6) ደግሞም «እኛ ... ከእግዚአብሔር የሆነውን መንፈስ ተቀበልን» (ም. 2፡12) ብሎ የቆርንቶስን ሰዎች እንደ መንፈሳውያን ቆጥሮአቸው ነበር። ይህንም ሲያደርግ መልካም አደረገ፤ ስለምን? ቢሉ፡ በክርስቶስ በማመን ልጅነትን ተቀብለው በእርግጥ መንፈሳውያን ነበሩ። በመጀመሪያ ጊዜ ጳውሎስ በመካከላቸው ላለ እንደ ሽማግሌዎች ወይም እንደ መንፈሳውያን ሲናገራቸው እልቻለም፤ ምክንያቱም በክርስቶስ ገና ሕፃናት ነበሩና። በአዲስ ልደት ሕፃናት ነበሩና ትምህርቱን ከሕፃንነታቸው ጋር እስማምቶ ወተት የሚመስለውን ቀላል የሆነ የክርስቶስን ነገር መጀመሪያ የሚናገረውን ቃል ብቻ አስተምርላቸው ነበር። ሕፃን ልጅ ሥጋን ለመብላት ባለመቻሉ ምክንያት እንደሚወቀስ እንዲሁ የቆርንቶስ ሰዎች ያን ጊዜ ጽኑ መብልን ባለመቻላቸው አይወቁሉም። ሆኖም ያ ሕፃን ልጅ ሳያድግ ቀርቶ እስከ ብዙ ዓመታት ድረስ ሥጋን መብላት ሲያቀተው «ይህስ አይገባም ልጅ ታሞክላል» እንደሚባለው ሁሉ እንዲሁ የቆርንቶስ ክርስቲያኖች ገና ሥጋውያን ሆነው «እስከ ዛሬ ድረስ» ባለመቻላቸው የሚወቁሉ ናቸውና ሐዋርያው በእነዚህ ቁጥሮች ላይ ይወቅሳቸዋል። መንፈሳውያን መሆን ይገባቸው ነበር፤ በክርስቶስ ብዙ ተቀብለው ነበር፤ ይመኩበትም ነበር። ይሁን እንጂ ጳውሎስ በጻፈ ጊዜ እነዚህን መንፈሳዊ እልክነትም መንፈሳውያን በመሆን ፋንታ ገና ሥጋውያን ነበሩ፤ ምልክቱም፡ ቅንዓትና ክርክር ተገኝቶባቸዋል። አንዱ፡- እኔ የጳውሎስ ነኝ፤ ሁለተኛውም፡- እኔ የአጵሎስ ነኝ ይሉ ነበር። ዳግመኛ ካልተወለደ ከተራ ሰው በምን ተለዩ? አመላላቸው ለመንፈሳውያን እንደሚገባ ልዩ ሳይሆን (1 ዮሐ. 2፡ 6) እንደ ፍጥረታውያን አመላላስ ነው።

እንደዚህ ግን ሲከራከሩ በፍጹም የማያስፈልገውን ነገር አድርገዋል። አጵሎስና ጳውሎስ በእግዚአብሔር እጅ የሆኑት መሣሪያዎች ናቸው እንጂ ሠራው እግዚአብሔር ነው። (ሐዋርያው ሲጽፍ «ማን ነው?» ሳይል «ምንድር ነው?» ማለቱን አስተውል።) አሳዳጊው እግዚአብሔር ነውና የቆርንቶስ ሰዎች ለምን ብለው አገልጋዮችን ተመለከቱ? በእነዚህ ፋንታ እግዚአብሔርን ብቻ መመልከት ይገባቸው ነበር። ጳውሎስ ተከለ አጵሎስም አጠጣ እውነት፤ ሆኖም አገልጋዮች ብቻ ናቸው። የቆርንቶስ ሰዎች ጌትየውን ሳይመለከቱ አገልጋዮችን ለምን ይመለከቱዋቸዋል? ስለ እነርሱ ለምን ይከራከራሉ? ተካዩ ያለ አጠጭ አይሆንም አጠጭም ያለ ተካዩ አይሆንም፤ እነርሱ አንድ ናቸው በእኩልም ይከበራሉ ቢሆንም በዚህ ዓለም ላይ በሠራተኛ ሁሉ ዘንድ እንደሚደረገው ሁሉ እያንዳንዳቸው እንደየድካማቸው መጠን የራሱን ደመወዝ ይቀበላል። የቆርንቶስ ሰዎች የጳውሎስ እርሻ ወይም የአጵሎስ አይደሉም፤ የእግዚአብሔር ናቸው እንጂ። ወይም ደግሞ በሌላ እርሱም በሕንፃ ምሳሌ፤ የጳውሎስ ወይም የአጵሎስ አይደሉም የእግዚአብሔር ናቸው እንጂ። ይሁን እንጂ «እኔ የጳውሎስ ነኝ እኔም የአጵሎስ ነኝ» ብለዋል። ሞኝነት እይደለምን?

ማስገንዘቢያ፡

ሀ. «ሰዎች ብቻ መሆናችሁ አይደለምን?» (ቁ፡ 4።) ክርስቲያኖች «ሰዎች ብቻ» ሳይሆኑ ከዚህ የበለጠ መሆን እንዲገባቸው እናስተውል። አዲስ እንዲወለዱ ብቻ ሳይሆን መንፈሳውያን እንዲሆኑ ነው። ሰው ዳግመኛ ሊወለድ ይችላል፤ ከዚህ በኋላ

ግን አመላላስ መንፈሳዊ ሳይሆን ሥጋዊ፡ ወይም ደግሞ እንደ ዓለም ሰው አመላላስ፡ ይሆን ይሆናል። ይህም የማይገባ ነው። የቆርንቶስ ክርስቲያኖች ዳግመኛ የተወለዱ ነበሩ፤ ቢሆንም ከክርክር ቅንዓት ተገኝቶባቸዋልና፤ እነዚህም ነገሮች ከሥጋ ሥራዎች መካከል የሚቆጠሩ ናቸውና (ገላ 5፡19፡20) ጳውሎስ «ሥጋውያን» ይላቸዋል። እንዲሁም ሲል እውነት መናገሩ ነው። ክርስቲያኖች ሲሆኑ እንደ ሰው ልማድ ተመላልሰዋል እንጂ እንደ መንፈሳውያን አልተመላሰሱም። እኛላ? በእኛ ዘንድ የሚገኙት የትኞቹ ናቸው? የሥጋ ሥራዎች ወይስ የመንፈስ ፍሬዎች? (ገላ፡ 5፡19-23።)

ለ. «እንደ ራሱ ድካም መጠን።» (ቁ፡ 8።) ደመወዙ እንደ ፍሬው ብዛት ወይም እንደ ሥራው መቅናት መጠን ሳይሆን እንደ ሠራተኛው ድካም መጠን እንደሚሆን እናስተውል። «የተቻላትን አደረገች» እንደ ተባለው ሁሉ (ማቴ፡ 14፡8) ተግባሩ የሠራው ምስጢን ነው።

ሐ. «የራሱን ደመወዝ ይቀበላል።» (ቁ፡ 8።) ይህ የተባለለት መቼም ለሠራተኛ ነው። ሠራተኛም ደመወዝን እንዲቀበል የተረጋገጠና በሁሉ ዘንድም የተገባ ነው። የዚህ ዓለም ሠራተኞች ደመወዝን እንደሚቀበሉ ሁሉ እንደዚሁ ለመንግሥተ ሰማያት የሚሠሩ ሁሉ ከጌታ ዘንድ ደመወዛቸውን ይቀበላሉ፤ እያንዳንዱም እንደ ራሱ ድካም መጠን ይቀበላል። በዚህ ዓለም ላይ አንዱ ሠራተኛ አራት መቶ ብር ሲቀበል ሁለተኛው አንድ መቶ ይቀበላል ሦስተኛውም ምናልባት ሠላሳ ይቀበላል። በመንፈሳዊ ነገር በሚያገለግሉ ሠራተኞች ዘንድ እንደዚህ መሆኑ ነው። አንዱ ይህን ያህል ሲያገኝ ሁለተኛው ያን ያህል ያገኛል። ደመወዛቸው ወይም ዋጋቸው አንድ ሳይሆን ልዩ ልዩ እንደ ሆነ በማቴ፡ 10፡40-42 ላይ እናያለን። በዚያ ቦታ የነበረ ዋጋ፡ የጻድቁም ዋጋ፡ ደግሞም አንድ ሦስተኛ ዋጋ እንዳለ እናያለን። እንደዚህ እዚህ በ1 ቆር፡ 3፡8 ላይ «እያንዳንዱ የራሱን ደመወዝ ይቀበላል» ተባለ።

ደመወዙስ ምንድር ነው? ተብሎ ቢጠየቅ፡- በሉቃስ ወንጌል ም፡ 19፡11-26 ላይ የተናገረውን ምሳሌ መመልከት ያሻናል። በዚያ ምሳሌ ላይ የሚገኙት ባሪያዎች ሹመትን አንዳገኙ፤ እንደዚሁም ከእግዚአብሔር ጋር አብረው የሚሠሩት በእዲሲቱ ኢየሩሳሌም ሹመትን ያገኙ ይሆናል። ከክርስቶስ ጋር እንደሚነግሡ እናውቃለንና በዚህ ዓለም ላይ ሳሉ ስለ መንግሥተ ሰማያት የደከሙት ሁሉ ክርስቶስ በተመለሰ ጊዜ ሹመትን እንደሚቀበሉ ይመስላል። (ም፡ 3፡14፡15፤ 6፡2። ዳን፡ 7፡22። ማቴ፡ 19፡28። ራእ፡ 20፡4-6። 22፡12።) ቅዱስ ጳውሎስ ደግሞ ስለ እክሊል ይናገራል። (ም፡ 9፡24-27።)

ቁ፡ 10-15። ሐዋርያው የሠራተኞችን አንድነት ለማሳየት «እኔ ተከልሁ እጵሎስም አጠጣ» ብሎ ነበር። ቀጥሎም የግብርናን ምሳሌ ለመፈጸም «የእግዚአብሔር እርሻ ናችሁ» አለ። (ቁ፡ 9።) ከዚያ በኋላ ግን ወይም የመጀመሪያውን ነገር ትልቅነት አብዝቶ ለማስረዳት፤ ወይም የእያንዳንዱን ሠራተኛ የድካሙና የደመወዙን ነገር ለመከታተል ስለ ፈለገ፤ ምሳሌውን ለውጦ ክርስቲያኖቹን ወይም ቤተ ክርስቲያንን ሕንፃ፤ ሠራተኞችንም እናጸዎች፤ እድርጎአል። የሕንፃውን መሠረት የጣለ፤ እርሱም ማለት መጀመሪያ የወንጌልን ነገር የሰበካላቸውና የእግዚአብሔርን መቅደስ የጀመረ (ቁ፡ 16፤ 1 ጴጥ፡ 2፡5፤) ራሱ ጳውሎስ ነበረ። በዚያ መሠረት ላይ እንደ ግድግዳና እንደ ጣራ

የመሰለ ከፍ ያለ ትምህርትን በማስተማር ቤቱን ያነጹት ከጳውሎስ በኋላ የመጡት እነ እጽሎስን የመሰሉት እስተማሪዎች ነበሩ። እነዚያ በመሠረቱ ላይ የሚያንጹ ሰዎች ሥራቸው ልዩ ልዩ ሊሆን ይችላል። የእግዚአብሔር መንፈሳዊ ቤት የሚመሠረትበት መሠረት ግን ከእንዲ እርሱም ከኢየሱስ ክርስቶስ በቀር ሌላ ሊሆን አይችልምና መሠረቱ የግድ ያው ክርስቶስ ነው። በመሠረቱ ላይ የሚታነጽ ሥራ እንደ ሠራተኞቹ ፈቃድ ወይም የከበረ ወይም የተናቀ ሊሆን ይችላል። የሥራው ዓይነት ምናልባት ዛሬ አይታይም ይሆናል ሆኖም ከዕለታት እንድ ቀን ይታወቃል። የሰው ሁሉ ሥራ የሚገለጥበት ቀን ሊመጣ ነውና። (2 ቆሮ። 5፡10።) ያም ቀን ክርስቶስ በዳግም ምጽአት የሚመለስበት የፍርድ ቀን ነው። (ም። 4፡5።) አንጥረኛ በእሳት እንደሚፈትን እንዲሁ ያ ቀን የእያንዳንዱን ሠራተኛ ሥራ ይፈትነዋል። የከበረ ከሆነ ይጸናል፤ ሠራተኛውም ደመወዝን ይቀበላል፤ ሥራው ሳይጸና፤ የተቃጠለበት ሠራተኛ ግን ይጎዳበታል። እንዳችንም ደመወዝ ሳይቀበል ባዶ እጁን ወደ መንግሥተ ሰማያት ይገባል።

ግስገንዘቢያ።

ሀ. «የእግዚአብሔር ጸጋ እንደ ተሰጠኝ መጠን።» (ቁ። 10።) ከዚህ በፊት በቁ። 5 ላይ ቅዱስ ጳውሎስ «ጌታ እንደ ሰጣቸው ያገለግላሉ» ብሎ ጽፎአል። መንፈሳዊ አገልግሎት «ጌታ እንደ ሰጣቸው።» የእግዚአብሔር ጸጋ እንደ ተሰጠኝ መጠን። ነው እንጂ በገዛ ጥበቡ ወይም በገዛ ኃይሉ ሊያገለግል የሚችል የለም። ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ «ብልሃተኛ የአናጺ እለቃ» ቢሆንም አገልግሎቱ የእግዚአብሔር ጸጋ እንደ ተሰጠው መጠን ብቻ ነበርና ክብርና ምስጋና ለእርሱ ለሠራተኛ አይገባም። ጳውሎስ ይህን የሚልበት ምክንያቱ ክብር ሁሉ ለጌታ እንዲሰጥ ስለሚፈልግ ነው። (ኤፌ። 3፡7።)

ለ/ «ከተመሠረተው በቀር ግንም ሌላ መሠረት ሊመሠርት አይችልም።» (ቁ። 11።) ከቁ። 10 እስከ ቁ። 15 ድረስ ሐዋርያው ስለ ግስተማር ሥራ ይናገር እንደሆነ (እንደ ቁ። 5-8፤ 17) ወይም ስለ ምእመናን ግንባር «ሕንፃ» ይናገር እንደሆነ (እንደ ቁ። 9 እና ቁ። 16) አልታወቀም። ቀጥሎ የሚናገረው ቃል ግን ለሁለቱ፤ ወይም ለትምህርት ወይም ለሕንፃው ሊተረጎም ይችላል። የክርስቲያን ሃይማኖት ሁሉ መሠረት ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ያለ እርሱ የክርስቲያን ሃይማኖት የለም። እንደዚሁ ደግሞ፤ ጳውሎስ በእነዚህ ቁጥሮች እንደሚናገረው ሁሉ፤ ለመንፈሳዊ ትምህርት ሆነ ወይም ለእንድ የክርስቲያን ግንባር ሌላ መሠረት በፍጹም የለም። ሰው (አገልጋይ) ሃይማኖትን ሊያስተምር ቢወድ መሠረቱን፤ እርሱም ክርስቶስን፤ መመሥረት ያስፈልገዋል። ይህን መሠረት እስቀርቶ ከእርሱ ከፍ ያለውን ትምህርት ሊያስተምር የሚያስብ አገልጋይ የሚፈርስ ቤትን ብቻ ያንጸል። በመሠረት ላይ ያልታነጸ ቤት እንደሚፈርስ እንዲሁ በክርስቶስ ላይ ያልተመሠረተ መንፈሳዊ ትምህርት ሆነ ቤተ ክርስቲያንም ሆነ ፈራሽ ነው። መሠረቱ ኢየሱስ ክርስቶስ እንዲሆን ያስፈልጋል።

ሐ. «እርሱ ራሱ ይድናል ነገር ግን በእሳት እንደሚድን ይሆናል።» (ቁ። 15።) ሐዋርያው ስለሚድኑትና ስለማይድኑት ሳይሆን መልካምና ክፉን ስለሚሠሩት ስለ ሠራተኞች ይናገራል። የሚናገረው ስለ ምእመናንና ስለ ቤተ ክርስቲያን አገልጋዮች ብቻ ነው። እነዚህ ሁሉ መሠረቱን የጣሉ ናቸው፤ እርሱም ማለት

በክርስቶስ ያመኑ ናቸው። መሠረቱን ከዚህ በፊት ጥለዋልና አሁን በመሠረቱ ላይ ሥራ ሠርተዋል። ሥራን ሳይሠራ በፊት መሠረቱ አስቀድሞ እንዲጣል የግድ አስፈላጊ ነው፤ ስለምን? ቢሉ ሰው በክርስቶስ በማመን ከእግዚአብሔር ጋር አስቀድሞ ካልታረቀ እግዚአብሔር ሥራውን አይቀበልም አይቆጥርስትምም። (ኢሳ። 64፡4።) መሠረቱ ግን ከተጣለ ሥራ ወዲያው እንዲቀጥል ታስቦአል። (ሉቃ። 6፡46። ያዕ. 2፡14-26።)

ይህ በቁ። 15 ላይ የምናገኘው ሰው በመልካም አልሠራምና ሥራው ተቃጥቦታል። በዚህ ዓለም ላይ ሥራውን በደህና ያልፈጸመ ሠራተኛ ከደመወዙ እንደሚቀጣ (ደመወዙ እንደሚቆረጥ) እንዲሁ ይህ ሰው ደግሞ ከደመወዙ ይጎዳል። መሠረቱን ጥሎ ነበርና፤ እርሱም ማለት በክርስቶስ አምናአልና፤ የዳነ ሰው ነው ይድንግል። ሥራው ግን መልካም አልሆነምና በክርስቶስ ወንበር ፊት ሲቆም ደመወዝን ሳያገኝ በአንድ ቤት ውስጥ እሳት በሌሊት በድንገት ተነሥቶ እንደሚሆነው ሁሉ እንዲሁም ይህ ሰው ባዶ እጁን ከእሳት አምልጦ ይወጣል። እርሱ ራሱ ከእሳት ይድናል ከደመወዙ ግን ይጎዳል።

ቁ. 16፡17። ሐዋርያው «የእግዚአብሔር ሕንፃ ናችሁ» ብሎ ስለ ሕንፃ ተናግሮ ነበር። ያን ሕንፃ ስለሚሠሩት ሠራተኞች ተናግሮአል። አሁንም በተሰይሰ ስለ ሕንፃው ራሱ ይናገራል። ስለ ሕንፃው የሚናገርበት ምክንያት የቆርንቶስ ሰዎች የእግዚአብሔር ሕንፃ መሆናቸውን ስለ ረሱ ነው። በዱሮ ቤተ መቅደስ ውስጥ እግዚአብሔር አድርጎአል፤ ክብሩም በላዩ አርፎአል። (ዘጸአ. 40፡34፡35። 1 ነገ. 8፤10፡11።) እንደዚህም የቆርንቶስ ክርስቲያኖች መንፈስ ቅዱስ ያደረባቸው የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ነበሩ። ሆኖም ይህን ረስተው የእግዚአብሔርን ቤተ መቅደስ እንደ ተራ ጎጆ አድርገው በቅንፃትና በክርክር በዘመትና በክፉ ሥራ ሲያረክቡት ተገኙ። ይህንም እንደ ትንሽ ነገር አይቆጠሩት። የእግዚአብሔርን ቤተ መቅደስ ቢኖር እግዚአብሔር እርሱን ያፈርሳልና ታላቅ ጥፋት ነው።

ግስገንዘቢያ።

«ግንም የእግዚአብሔርን ቤተ መቅደስ ቢያፈርስ እግዚአብሔር እርሱን ያፈርስዋል።» (ቁ. 17።) ይህ እጅግ የሚያስፈራ ነገር ነው። ስለ ምእመናን ሆነ ስለ ትምህርትም ሆነ ቢናገር ይህ ቃል ለቆርንቶስ ቤተ ክርስቲያን ለእኛም ብርቱ ማስጠንቀቂያ ይሰጣል። ክርስቲያኑ መጥፎ ሥራውን አስተማሪውም እውነት ያልሆነውን ትምህርቱን ይተው። መጥፎ ሥራና የማይገባ ትምህርትም የእግዚአብሔርን ቤተ መቅደስ ያፈርሳልና እግዚአብሔር እኛን እንዳያፈርስን እንጠንቅቅ። ዛሬ የሚጎዳው በኋላ የተጎዳ ይሆናል።

ቁ. 18-23። የቆርንቶስ ክርስቲያኖች የተላሳቱበት በዚህች ዓለም ውስጥ ጥበበኞች ለመሆን ስለ ፈለጉ ነበረና ሐዋርያው አሁን ወደ ቀድሞው አሳቡ ተመልሶ የዚህች ዓለም ጥበብ የእግዚአብሔርን ነገር ለማወቅ ከጎቱ፤ በእግዚአብሔርም ዘንድ ሞኝነት አንድ ሆነ ደግሞ ይነግራቸዋል። የእግዚአብሔር ጥልቅ ነገር በሌላ ዓይነት ጥበብ እንጂ በዚህች ዓለም ጥበብ አይታወቅምና ሰው በዚህች ዓለም ጥበብ ሞኝ ይሁን። ለምሳሌ፡- መቢብ የሆነ ዓሳ የሰውን ነገር ለማወቅ እንደምን ይቻለዋል? አይቻለውም። በውኃው ውስጥ ሆኖ መቢብ ይሁን፤ በደረቁ ላይ ያለውን የሰውም ምሥጢር ግን ለማወቅ አይችልም። እንደዚህም ሁሉ የዚህች ዓለም ሰው በዓለሙ ውስጥ ምንም መቢብ ቢሆን የመንግሥተ

1፤ እንዲሁ ሰው እኛን እንደ ክርስቶስ ሉሌዎችና እንደ 2፤ እግዚአብሔር ምሥጢር መጋቢዎች ይቁጠረን። እንደዚህም ሲሆን፤ በመጋቢዎች ዘንድ የታመነ ሆኖ መገኘት ይፈለጋል። 3፤ ነገር ግን በእናንተ ዘንድ ወይም በሌላ ሰው ዘንድ ብፈረድ ለእኔ ምንም አይደለም፤ እኔም በራሴ እንኳ አልፈርድም፤ 4፤ በራሴ ላይ ምንም አላውቅምና፤ ነገር ግን በዚህ 5፤ አልጸድቅም፤ እኔን የሚፈርድ ግን ጌታ ነው። ስለዚህም በጨለማ የተሰወረውን ደግሞ ወደ ብርሃን የሚያወጣ የልብንም ምክር የሚገልጥ ጌታ እስኪመጣ ድረስ ጊዜው ሳይደርስ አንዳች እትፍረዱ፤ በዚያን ጊዜም ለእያንዳንዱ ምስጋናው ከእግዚአብሔር ዘንድ ይሆናል።

6፤ ወንድሞች ሆይ፤ ስለ እንዱ በእንዱ ላይ እንዳችሁም እንዳይታበዩ፡ - ከተጻፈው አትለፍ የሚለውን በእኛ ትማሩ ዘንድ፤ ይህን በእናንተ ምክንያት ስለ ራሴና ስለ አጽሎስ 7፤ እንደ ምሳሌ ተናገርሁ። እንተ እንድትበልጥ ማን አድርገሃል? ያልተቀበልኸውስ ምን እለህ? የተቀበለህ ከሆንህ ግን እንዳልተቀበለህ የምትመካ ስለ ምንድር ነው?

8፤ አሁን ጠግባችኋል፤ አሁንስ ባለ ጠጎች ሆናችኋል፤ ያለ እኛ ነግሣችኋል፤ እኛ ደግሞ ከእናንተ ጋር እንድንነግሥ 9፤ ብትነግሡ መልካም ይሆን ነበር። ለዓለም ለመላእክትም ለሰዎችም መጫወቻ ሆነናልና፤ እግዚአብሔር እኛን ሐዋርያቱን ሞት እንደ ተፈረደባቸው ሰዎች ከሁሉ ይልቅ 10፤ የኋለኞች እንዳደረገን ይመስለኛልና። እኛ ስለ ክርስቶስ ሞቶች ነን እናንተ ግን በክርስቶስ ልባዎች ናችሁ፤ እኛ ደካሞች ነን እናንተ ግን ኃይለኞች ናችሁ፤ እናንተ የከበራችሁ 11፤ ናችሁ እኛ ግን የተዋረድን ነን። እስኪዘህ ሰዓት ድረስ እንገራባለን፤ እንድጠማለን፤ እንገራቅታለን፤ እንጎሰማለን፤ 12፤ እንከራተታለን፤ በገዛ እጃችን እየሠራን እንደከማለን፤ ሲለድቡን 13፤ እንመርቃለን፤ ሲያሳድዱን እንታገማለን፤ ከፋ ሲናገሩን እንማልዳለን፤ እስከ አሁን ድረስ የዓለም ጥራጊ የሁሉም ጉድፍ ሆነናል።

14፤ እንደምወዳችሁ ልጆቼ አድርጌ ልገሥጸችሁ እንጂ 15፤ ላሳፍራችሁ ይህን አልጽፍም። በክርስቶስ አላሳርቶ ሞግዚቶች ቢኖሩአችሁ ብዙ አባቶች የላችሁም፤ እኔ በክርስቶስ 16፤ ኢየሱስ በወንጌል ወልጄአችኋለሁና። እንግዲህ እኔን የምትመስሉ 17፤ ሁኑ ብዬ እለምናችኋለሁ። ስለዚህ የምወደውንና የታመነውን በጌታ ልጄ የሆነውን ጢሞቴዎስን ልኪላችኋለሁ፤ እኔም በየሰፍራው በአብያተ ክርስቲያናት ሁሉ እንደማስተምር በክርስቶስ ኢየሱስ የሚሆን መንገድን 18፤ እርሱ ያሳስባችኋል። እንዳንዱ ግን ወደ እናንተ የማልመጣ 19፤ እየመሰላቸው የታበዩ አሉ፤ ነገር ግን ጌታ ቢፈቅድ ፈጥኜ ወደ እናንተ እመጣለሁ፤ የትዕቢተኞችንም ኃይል አውቃለሁ 20፤ እንጂ ቃላቸውን አይደለም፤ የእግዚአብሔር መንግሥት 21፤ በኃይል ነው እንጂ በቃል አይደለምና። ምን ትወዳላችሁ? በበትር ወይስ በፍቅርና በየውሃት መንፈስ ልምጣባችሁን?

* * *
* * * * * *

ቁ. 1-5። ሐዋርያው ገና የለበተማሪዎችን ነገር ይዘለአል። የቀሮንቶስ ክርስቲያኖች በለስተማሪዎቻቸው መካከል ልዩነት አድርገው እንዱን ከእንዱ ጋር እያመዛዙ ስለ እንዱ በእንዱ ላይ ይከራከሩ ነበር። ጳውሎስ በም. 3 ላይ የእግዚአብሔርን ልዑልነትና የሐዋርያት ኢምፓትነት ለማስረዳት ጥሮ አስቀድሞ የገበሬዎችን፤ ቀጥሎም የአናጺዎችን ምሳሌ መሰለላቸው። አሁን ደግሞ አላቡን በመቀጠል ሐዋርያትን እንደ ሉሊዎችና እንደ መጋቢዎች ያደርጋቸዋል። ጌታው በቤተ ሰዎች ላይ የሾመው ባሪያ የጌታውን እንጂ ለባልነጅሮች ባሪያዎች እንደሚሰጥ እንዲሁም ጳውሎስና አጽሎስ የእግዚአብሔርን ምሥጢር፤ እርሱም ማለት እግዚአብሔር በክርስቶስ ያደረገልንን ሥራ ሁሉ የሚገልጥ ወንጌልን፤ ለሰው ሁሉ አካፈሉ። (ማቴ. 24፡45-51። ኤፌ. 3፡4-6።) የሚያስተዳድሩት እምጥተውም ለሌሎች የሚያካፍሉት የራሳቸው ሀብት ሳይሆን የእግዚአብሔር ነው። እንደዚህም ሲሠሩ ታማኞች ሆነው እንዲገኙ ከሁሉ ይልቅ ተፈላጊ ነው ቢሆንም ታማኝነታቸውን የሚመረምር ጌታቸው የሆነ እግዚአብሔር ነው እንጂ የቀሮንቶስ ሰዎች ወይም ሌሎች አይደሉም። (ሮሜ. 14፡4።) ይህ ነውና እነርሱ ቢፈርዱበት ለጳውሎስ ምንም አይደለም። (መርምረው ፈርደውበት እንደ ነበር በዚህ በቅሬ. 3 እና በም. 9፡3 ላይ እናያለን።) ጳውሎስ ራሱ የገዛ መጋቢነቱን ሲመረምር በታማኝነቱ ላይ ምንም አላየም፤ ቢሆንም ይህ አላጸደቀውም። ሥራውን ብቻ ሳይመለከት የልቡንም ምክር የሚገልጥ ይመጣል፤ እርሱም ከሰው ዓይን የተሰወረውን ወደ ብርሃን ያወጣል። (ም. 13፡12።) በዚያን ጊዜ የእግዚአብሔር ሉሊና መጋቢ የሆነ ሠራተኛ ሁሉ የተገባውን ምስጋና ይቀበላል፤ ይኸውም ከሰው ዘንድ ሳይሆን ከእግዚአብሔር ዘንድ ነው።

ማስገንዘቢያ።

ሀ. «በራሴ ላይ ምንም አላውቅም፤ ነገር ግን በዚህ አልጸድቅም።» ቁ.4 ሐዋርያው «አልጸድቅም» ሲል ምን ማለቱ ነው? ስለ ደገነነት ወይም ስለ ዘላለም ሕይወት አይናገርም፤ ስለ ፍርድ ነገር መናገሩ ነው እንጂ። «በእናንተ ዘንድ ወይም በሌላ ሰው ዘንድ ብፈረድ ለእኔ ምንም አይደለም» ካለ በኋላ በራሱ ዘንድ ብፈረድ እንኳ እንደማይጸድቅ ያሳስባል። «መጽደቅ» የሚል ቃል ደንበኛ የፍርድ ቤት ቃል ነው። ዳኛ ተቀምጦ ነገሩን ሁሉ ከሰማ በኋላ በፊቱ የቀረበውን ተከላክያ ያጸድቀዋል። (ነፃ ያደርገዋል) ወይም ይፈርድበታል። በቁ. 4 ላይ እንደዚህ ነው። ጳውሎስ «እኔ በራሴ እንኳ ፈርጄ በመጋቢነቱ ዝንድ የታማኝነት ጉድለት ምንም ባላገኝ አልጸድቅም» ይላል፤ ምክንያቱም ለመፍረድ በቂ እውቀት ስለሌለው ነው። ልብን መርምሮ የልብን ምሥጢር የሚያውቅ እግዚአብሔር ብቻ ነውና ሊያጸድቅ የሚችል እርሱ ብቻ ነው።

ለ. «ስለዚህ ... ጊዜው ሳይደርስ እንዳች እትፍረዱ።» (ቁ. 5።) ሰው በእግዚአብሔር አገልጋይ ወይም በመንፈሳዊ አገልግሎት ላይ ሲፈርድ ምን ያለ ሞኝነት ነው! ሰው ሳይ ላዩን ብቻ ያያል፤ ውስጥ ውስጡ አይታየውም። በመጥፎ አሳብ ወይም በመጥፎ ምክንያት የተሠራ መልካም ሥራ በሰው ዘንድ መልካም ሆኖ ይታይ ይሆናል፤ በእግዚአብሔር ዘንድ ግን አስጸያፊ ነው። እኛ ብንፈርድ ፍርዳችን ምናልባት ልክ አይሆንምና የውስጥ ውስጡ ተገልጦ ሁሉ እስኪታወቅ ድረስ

በክርስቶስ ሉሌዎችና በእግዚአብሔር መጋቢዎች ላይ እንፋረድ። (1 ሳሙ. 16:7። ሮሜ 14:4።)

እንተሰ የክርስቶስ ሉሌ ሆይ፤ ሰው ፈርዶብሃልን? አይዘነ፤ የሰው ፍርድ ምንም እይደለም። ጌታ መጥቶ የተሰወረውን ወደ ብርሃን እስኪያወጣ ድረስ ነፍሱን ለታመነ ፈጣሪ አደራ ስጥ። (1 ጲጥ. 4:19።)

ሐ «በጨለማ የተሰወረው» (ቁ. 5።) ይህ የጨለማ ጊዜ ነውና ዛሬ ሁሉም አይታይም። (ም. 13:12። ኤፌ 6:12።) ሰው አንድ ሥራ ሲሠራ በምን ምክንያት እንደ ሠራው አልታወቀም። «በጨለማ የተሰወረው» ማለት በሰው ልብ ውስጥ የተደበቀው ምሥጢራዊ ምኞትና ምክንያት እሳብም ሁሉ ማለት ነው። (ሮሜ 2:16።)

ቁ. 6-13። ጳውሎስ የቆሮንቶስ ሰዎች ስለ አንዱ ሰው በሌላው ላይ እንዳይፈርዱ ራሱንና አጽሱን ምሳሌ እድርጎ ነበር። ስለ እነርሱ ብቻ ሊናገር አላለበም፤ ነገር ግን ራሱንና አጽሱን ምሳሌ እድርጎ በጠቅላላ ስለ ሰው ሁሉ ተናግሮአል። ትምህርቱንም ለመግለጥ ሦስት ጥያቄዎች ይጠይቃል።

1ኛ፤ እንተ እንድትበልጥ ግን እድርጎሃል?

2ኛ፤ ያልተቀበልኸውለ ምን አለህ?

3ኛ፤ የተቀበልህ ከሆንህ እንዳልተቀበልህ የምትመካ ስለ ምንድር ነው?

ለ1ኛው ጥያቄ መልሱ «እግዚአብሔር እድርጎአል» ነውና መመካታቸው የማይገባ ሆኖ ተገኝቶአል።

ለ2ኛው ጥያቄ መልሱ «ያልተቀበልሁት ምንም የለኝም» ነውና መመካታቸው እንደዚሁ የማይገባ ሆኖ ተገኝቶአል።

ለ3ኛው ጥያቄ መልሱ ደግሞ «ተላለፍ ነው» የሚል ነውና የሚመኩበት ነገር እንደገና የላቸውም። በእውነት ብዙ ተቀብለው ነበረ (ም. 1:5፤) ሆኖም የተለጠፉ የእግዚአብሔር የጸጋ ስጦታ ነበር። (ም. 1:4።) አሁንም የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ስለ አንዱ የክርስቶስ አገልጋይ በአንዱ ላይ መታበይ በፍጹም ተገቢ አለመሆኑን ሲረዱ ይችላሉ።

ይሁን እንጂ እንደምን ታበዩ! በጳውሎስ ግምት ሕፃናት ሥጋውያን፤ እንደ ሰውም ልማድ የሚመሳሰሉ ሲሆኑ (ም. 3:1-3) በራሳቸው ግምት ሙሉአን፤ ፍጹማን፤ ነገሥታትም ነበሩ፤ (ም. 4:8።) ሐዋርያው «ገና አትችሉም» (ም. 3:2) እና «እስከ እሁን ድረስ አትችሉም» (ም. 3:3) ሲላቸው እነርሱ ወደ መጨረሻ የደረሱ መስሎአቸው እሁን ጠግበናል፤ አሁንስ ባለጠነች ሆነናል፤ ነግሠናል» እሉ! ግምታቸው ምንኛ ተሳሳተ! «ጠግበናል» ቢሉ በማቴ. 5:6 ላይ የተጻፈውን ምንው በተመለከቱ! «ባለጠነች ሆንን» ቢሉ በራእ. 3:17 ላይ የተጻፈውን ደግሞ ምንው በተመለከቱ! «ነግሠናል» ቢሉ እመላለሳቸው የንጉሥ የድል እመላለስ ነበረን? አልነበረም፤ በብዙ ነገር ተሸነፉ እንጂ! «መሉአን ነንና ሐዋርያት የሆኑት እንጳውሎስ ዛሬ አያስፈልጉንም» እሉ። ይሁን እንጂ በሐዋርያት ዘንድ «ነግሠናል» የሚል ስሜት በፍጹም አልነበረምና

የቆሮንቶስ ሰዎች ክንገሡ ሐዋርያት ከእነርሱ ጋር መንገሥ እንደምን በወደዱ ነበር! የሐዋርያት ሁኔታ በዚያ ዘመን እንኳ በፍጹም የመንገሥ ተቃራኒ ነበረ። የቆሮንቶስ ሰዎች «እሁን ... አሁን» እያሉ ቀደም ብለው በመድረሳቸውና በመንግሣቸው ሲኮሩ (ቁ. 8) ሐዋርያት «እስከዚህ ሰዓት ድረስ ... እስከ እሁን ድረስ» እያሉ ለሰዎች መጫወቻ ከሁሉም ይልቅ የኋለኞች ገና መሆናቸውን አዋቁ። (ቁ. 11-13።) ይህም እውነት እንደ ሆነ አንድንረዳ ይህ መልእክት ከመጻፉ ጥቂት ወራት በፊት በኤፌሶን ከተማ በጳውሎስ ላይ የተደረገውን ሁከት እናስብ። (የሐዋ. 19:21-41።) ሐዋርያት ሞኞችና ደካሞች ሲሆኑ የቆሮንቶስ ሰዎች «ልባሞችና ጥበበኞች ነን» እሉ። ሐዋርያት በሰው ሁሉ ዘንድ ተዋርደው የተናቁ ሲሆኑ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ተከበሩ። ሐዋርያት ሲራሱ የቆሮንቶስ ሰዎች ጠገቡ። (ቁ. 8።) ሐዋርያትም በቀን እያስተማሩ ሌሊቱን ሁሉ ብርቱ ሥራን በእጃቸው ይሠሩ ነበር። (1 ተሰ. 2:9። 2 ተሰ. 3:8።) የቆሮንቶስ ሰዎች ግን በከተማቸው የሚኖሩ ግሪኮች ሁሉ እንደሚያደርጉት ሥራ የባሪያ ጉዳይ ነው» እያሉ ኮርተው ተቀመጡ። ቢሆንም ሐዋርያት በሁሉ የክርስቶስን ቃል ፈጸሙ። (ሉቃ. 6:27-31።) መንገሥ? የለም፤ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ይንገሡ እንጂ ሐዋርያት ገና አልነገሡም! በመንገሥ ፋንታ የሳለም ጥራጊ የሁሉም ጉድፍ ናቸው። ይህስ ሲሆን በክርስቲያኖችና በሐዋርያት፤ በተማሪዎችና በአስተማሪዎች፤ በልጆችና በእባታቸው መካከል ምንም ያለ ልዩነት ተገኘ! ሐዋርያት በእርግጥ ክርስቶስን መለለዋል፤ የቆሮንቶስ ሰዎች ግን ክርስቲያኖችን በፍጹም አልመስሉም።

ማስገንዘቢያ።

ሀ. «ከተጻፈው አትለፍ የሚለውን በእኛ ትማሩ ዘንድ» (ቁ. 6።) መጽሐፍ ቅዱስ በትምህርቱና በታሪኩ በራሳችን እንዳንታበይ ነገር ግን ከብርን ሁሉ ለእግዚአብሔር እንድንስጥ ያስተምረናል። (ሮሜ 15:4። 1 ቆሮ. 10:6፤ 11።) የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች የተጻፈውን ለምን አላሰቡም? የተጻፈውን እስበው ቢሆን ኖሮ የሠሩትን ታላቅ ስሕተት ባላደረጉም ነበር። ለንባቢ ሆይ፤ በመጽሐፍ ቅዱስ የተጻፈውን አንተ ታውቀዋለህን? የተጻፈውንስ ተገንዝቦህ ትፈጽመዋለህን? ይህን ታደርግ እንደሆነ ክብዙ ስሕተት ይጠብቅሃል።

ለ. «መጫወቻ ሆነናል» (ቁ. 9።) ይህ «መጫወቻ» የተባለው ቃል በእውነት የቲያትር ትይንት ማለት ነው። (ዕብላ. 10:33።) በጳውሎስ ዘመን የሞት ፍርድ የተፈረደባቸው ዓመፀኞች ወደ ሕዝብ ጨዋታ ስፍራ ተመርተው ሕዝብ እንዲጫወትባቸውና እንዲዘብትባቸው በግልጽ ይታዩ ነበር። ሐዋርያትም በእንዲህ ያለ ሁኔታ ይኖሩ ነበር፤ ሌላም ጨዋታ ሁሉ ከተፈጸመ በኋላ ሐዋርያት የኋለኞች ሆነው ሕዝብን ለማስደስት ቀረቡ። (ሮሜ. 8:36። 2 ቆሮ. 11:23-30።)

ሐ. «ለመላእክት ... መጫወቻ ሆነናል» (ቁ. 9።) መላእክት በዓለም ላይ የሚደረገውን እንዲመለከቱ እናስተውል። መላእክት የእግዚአብሔር መልእክተኞች ይሆናሉ። (ገላ. 3:19። ሉቃ. 1:11፤ 26።) በእግዚአብሔር ለሚታመኑት ሰዎች ያገለግላሉ ያግዙማል። (መዝ. 33:7። ዕብላ. 1:14።) ከሚያዩትም ነገር የተነሣ ሊቀየሙ ይችላሉ። (1 ቆሮ. 11:10።) እገልግሎታቸውን ለላቋረጡምና እናስባቸው።

መ. «አኛ ... እናንተ ግን ... » (ቁ. 10።) በቆሮንቶስ ክርስቲያኖችና በሐዋርያት መካከል ትልቅ ልዩነት ነበረ፤ እኛም ስንፈርድ «የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ተሳስተዋል» ብለን ከእነርሱ ይልቅ ሐዋርያትን እናጻፍታለን። ይህም ሲሆን እኛ የዛሬ ክርስቲያኖች ማናቸውን እንመስላለን? የዚያ ዘመን ሁኔታና የዛሬ ዘመን ሁኔታ አንድ አለመሆኑ እርግጥ ነው። የዚያ ዘመን የሮማ መንግሥት የክርስቲያንን ሃይማኖት ሲጠላ የኢትዮጵያ መንግሥታችን ይወደዋል። ይሁን እንጂ ሁኔታችን አኳኋናችንም ልዩ ሲሆን መንፈሳችን የማናቸውን ይመስላል? የቆሮንቶስ ሰዎችን ወይስ የሐዋርያትን? እግዚአብሔር ትሕትናን ሰጥቶ ከኩራት ይጠብቀን! እነዚያ ሐዋርያት የከበረታን ስፍራ የከበረታንም ወንበር ሳይፈልጉ (ማቴ. 23-26) ከሁሉ ይልቅ የኋለኞች ሆኑ። እግዚአብሔር የሐዋርያትን መንፈስ ይስጠን!

ቁ. 14-21። ሐዋርያው ከቁ. 8 እስከ ቁ. 13 ድረስ በቆሮንቶስ ክርስቲያኖችና በሐዋርያት መካከል የነበረውን ልዩነት የገለጠላቸው ሊያሳፍራቸው ሳይሆን ሊገሥጻቸው ነው። እርሱ መንፈሳዊ አባታቸው ነው፤ እነርሱም ልጆቹ ናቸው። በሃይማኖታቸው እንዲያድጉ የሚረዱለቸው ብዙ ረዳቶችና አስተማሪዎች ይኑሩአቸው እንጂ በወንጌል የወለዱቸው አባታቸው እርሱው ነው። አባትም ስለ ሆነ ሊገሥጽ እንዲሁም ለማሳፈር መብትና ሥልጣን አለውን አንዳንድ ጊዜ ይገሥጻቸዋል አንዳንድ ጊዜም ደግሞ ያሳፍራቸዋል። (ም. 6፣ 5፣ 15፣ 34።) እነርሱም ልጆቹ ናቸውና የወለዱቸውንም አባት ምነው በመሰሉ! ያባታቸውን መልክና መንገድ ረስተዋል እንዴ? ይበሉ እንግዲያው፤ እንድ ሌላ ልጁ የሆነ ጢሞቴዎስ የሚባል ሰው ወደ ቆሮንቶስ ሲመጣ በመንገድ ላይ ነው፤ እርሱ ሲደርስ ያሳስባቸዋል። በሐዋርያው ፋንታ ጢሞቴዎስ ስለሚመጣ አንዳንዶች «ጳውሎስ ራሱ አንዳይመጣ ፈርቶአል! ብለዋል? ይሁን እንጂ ሐዋርያው በእርግጥ ይመጣል፤ ሲመጣ አቅዶአል ለመነሣትም ተዘጋጅቶአል፤ የሚጠባበቀው የእግዚአብሔርን ፈቃድ ብቻ ነው። ሲመጣም እውነትን ያውቃል! የእግዚአብሔር መንግሥት በኃይል ነው፤ ማለት የእግዚአብሔር ነገር ባለበት ዘንድ ኃይል ይኖራል በኃይልም ይታወቃል። ለምሳሌ፡ ጳውሎስ በሰበክ ጊዜ ቃሉ ሰብከትም መንፈስንና ኃይልን በመግለጥ ነበር። (ም. 2፣ 4፣ 5።) ኃይል መኖሩም በሚያምኑት ቁጥር ታውቆአል። እነዚህ በቆሮንቶስ ያሉት የጳውሎስ ተቃዋሚዎች እንዲህ ያለ ኃይል አላቸው? ሐዋርያው ሲመጣ ያውቃል! ሁለተኛ ደግሞ፤ የእግዚአብሔር መንግሥት «ጌታ ሆይ፤ ጌታ ሆይ» ብሎ መናገር ብቻ አይደለም፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማድረግ ነው እንጂ። (ማቴ. 7፣ 21።) እነዚህ በቆሮንቶስ ያሉት ሰዎች የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመፈጸም ኃይል አላቸው? ይቆዩ! ሐዋርያው ሲመጣ ያውቃል! ሲመጣ ሁሉ ይገለጣል።

ታዲያስ እባታቸው እንዴት ይምጣ? በትርን ይዞ ይምጣን? ወይስ በእነርሱና በእነርሱ መካከል ያለው ዝምድና ሳይቀዘቀዝ ሳይሰናከልም ይምጣ? ቃሉን ሰምተው ካልተጸጸቱ በትር ይሆናል! የሰሙለት እንደ ሆነ ግን ፍቅርና ኅብረት ደስታም ይሆናል። ይምረጡ።

ማስገንዘቢያ።

ሀ/ «እንደምወዳችሁ ልጆቼ አድርጌ ልገሥዳችሁ እንጂ ላሳፍራችሁ ይህን አልጻፍሁም።» (ቁ. 14።) አባቶች የሆኑት ሁሉ በምክርና በተግዛድ ልጆቻቸውን እንዲያሳድጉ ያስፈልጋል። (ኤፌ. 6፣ 4።) ይህንም ሲያደርጉ አንዳንድ ጊዜ

እውነትን በግልጽ በቀጥታም መናገር ተገቢያቸው ይሆናል። ሆኖም ኩራትን መገሰጽ ምን ጊዜም አስቸጋሪ ነውና አባቶች ለመናገር ፈርተው አንዳንድ ጊዜ ዝም ይላሉ። ይህ ግን ከቶ እይገባም። ቀጥተኛን ነገር እንደዚህ የሚናገሩት ልጆቻቸውን ሲያዋርዱ ወይም ሲጎዱ ሳይሆን እውነተኛ ጥቅማቸውን በመፈለግ ገውና በሥጋ ሆነ በመንፈስም ሆነ አባቶች የሆኑት ሁሉ የጳውሎስን መንገድ ተከትለው ተገቢ ሥራቸውን እያንድሉ። ልጆችም እንደዚህ አባቶቻቸው ይህን የሚያደርጉት ስሌትን እንደሚስጡ እድርገው ለልጆቻቸው ነፍስ ሲታገሉ እንደ ሆነ ተረድተው (ዕብ. 13፣ 17) በአባቶቻቸው ሳይማረሩ አባቶቻቸውንም ሳያኮርቱ ተግዛዱን በትሕትና ሁሉ ይቀበሉ።

ለ/ «ሞግዚቶች» (ቁ. 15።) እነኝህ «ሞግዚቶች» የተባሉ ሰዎች ልጆችን የሚያግዙ ባሪያዎች ነበሩ። በጳውሎስ ዘመን የሮማዊ ጌታቸውን ልጆች ወደ ትምህርት ቤት የሚያደርሱ ነበሩ፤ ወይም ደግሞ እነዚያን ልጆች የሚያስተምሩ ነበሩ። ልጆቹን እየጠበቁ ይወዱአቸው ይሆናል፤ ልጆችም ደግሞ ሞግዚቶችን ይወዱ ይሆናል። ቢሆንም ከሞግዚት አባት በሁሉ በኩል ይበልጣል።

ሐ/ «እኔን የምትመስሉ ሁኑ» (ቁ. 16።) ከእኛ መካከል ይህን ለማለት የምንደፍር ስንቶች ነን? «እኔ ክርስቶስን እንደምመስል እኔን ምስሉ» (ም. 11፣ 1።) በሐዋርያት ዘመን ለክርስቲያን የተገባውን አካሄድ የሚያስተምር መጽሐፍ ገና አልተጻፈም ነበርና ሐዋርያት ራሳቸው ምሳሌዎች ወይም ሥዕሎች የግድ ሆኑ። ዛሬ መጽሐፍ አለ፤ ቢሆንም የምናስተምረውን ወንጌል ልናስመሰግን ብንፈልግ በሕይወታችን (በአካሄዳችን) ኃይሉን እንገለጥ።

መ/ «የእግዚአብሔር መንግሥት በኃይል ነው እንጂ በቃል አይደለም።» (ቁ. 20።) ክርስቲያን «ክርስቲያን ነኝ» የሚል ብቻ ሳይሆን በሕይወቱ የክርስቶስን ኃይል የሚገልጥ ነው። (1 ዮሐ. 3፣ 7።) የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች «ነግሠናል» አሉ። (ቁ. 8።) ሆኖም ጳውሎስ «በሕይወታችሁ ውስጥ ኃይል አለ ወይ?» ብሎ ጠይቆአል። ማድረግ የሚገባቸውን ሲያውቁ ሊያደርጉት ይችላሉ ወይ? (ሮሜ. 7፣ 22፣ 23።) በተፈተኑ ጊዜ ፈታኙን ለማሸነፍ ኃይል አላቸው ወይ? ወይስ ቃል ብቻ ነው? እኛስ? ያላደረግን እንደሆነ መናገር ምን ይጠቅማል? የምናስተምረውን እኛ ራሳችን ያልፈጸምን እንደ ሆነ ማስተማራችን ከንቱ አይደለም? (ሮሜ. 2፣ 17-23።) «ነግሠናል» ብለን በቃላችን ብናስተምር በሕይወታችን እንደ መንፈሳውያን ነገሥታት ሆንን በኃይል እንኑር።

* * *
* * * * *

11 በአጭር ታላ በእናንተ መካከል ዝሙት እንዳለ ይወራል የዚያም ዓይነት ዝሙት በአሕዛብስ እንኳ የማይገኝ 21 ነው። የአባቱን ሚስት ያገባ ሰው ይኖራልና። እናንተም ታብያችኋል፤ ይልቅስ እንድታዝኑ አይገባችሁምን? ይህን ሥራ የሠራው ከመካከላችሁ ይወገድ።

314። እኔ ምንም እንኳ በሥጋ ከእናንተ ጋር ባልሆን፤ በመንፈስ ከእናንተ ጋር ነኝ፤ ከእናንተም ጋር እንዳለሁ ሆኜ ይህን እንደዚህ በሠራው ላይ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ስም አሁን ፈርጂበታለሁ፤ እናንተና መንፈሴም ከጌታችን 51 ከኢየሱስ ክርስቶስ ሃይል ጋር ተሰብስበን፤ መንፈሱ በጌታ በኢየሱስ ቀን ትድን ዘንድ እንደዚህ ያለው ለሥጋው ጥፋት ለሰይጣን እንዲሰጥ ፍርድ ነው።

61 መመካታችሁ መልካም አይደለም። ጥቂት እርሾ ሊጡን 71 ሁሉ እንዲያበካ አታውቁምን? እንግዲህ ያለ እርሾ እንዳላችሁ አዲሱን ሊጥ ትሆኑ ዘንድ አርጌውን እርሾ አስወግዱ። 81 ፋሲካችን ክርስቶስ ታርዶአልና፤ ስለዚህ በቅንነትና በእውነት ቂጣ በዓልን እናድርግ እንጂ በአርጌ እርሾ በከፋትና በግፍ እርሾም አይደለም።

9፤ ከሌሎች ጋር እንዳትተባበሩ በመልእክቱ ጻፍሁላችሁ። 101 በጠቅላላው የዚህን ዓለም ሌሎችን፤ ወይም ገንዘብን የሚመኙትን ነጣቂዎችንም፤ ወይም ጣዖትን የሚያመልኩትን አላልሁም፤ ይህስ ቢሆን ከዓለም ልትወጡ ይገባችሁ ነበር። 111 አሁን ገን ወንድሞች ከሚባሉት አንዱ ሌላኛ ወይም ገንዘብን የሚመኝ ወይም ጣዖት የሚያመልክ ወይም ተላዳቢ ወይም ሰካር ወይም ነጣቂ ቢሆን ከእርሱ ጋር እንዳትተባበሩ አጽፍላችኋለሁ፤ እንደነዚህ ካለው ጋር መብል እንኳን አትብሉ። 121 በውጭ ባሉ ሰዎች ላይ መፍረድ ምን አግዶኝ? 131 በውስጥ ባሉ ሰዎች ላይ እናንተ አትፈርዱምን? በውጭ ባሉቱ ገን እግዚአብሔር ይፈርድባቸዋል። ክፉውን ከመካከላችሁ አውጡት።

* * *
* * *

ቁ. 1-8። ሐዋርያው እስከ አሁን ድረስ ነገሩን ሳያጸናባቸው ለዘብ ባለው በትምህርት ቃል ኩራታቸውንና ትምክህታቸውን አመልክቶ ነበር፤ አሁን ገን የተለማቸውን ወራ በገልጥ ይነግራቸዋል። እነርሱ በክርስቶስ ባሙ ጊዜ በተሰማቸው በእግዚአብሔር ጸጋ ሲኮሩ በመካከላቸው እንደ ጭንቁር የሚባላ ነገር ተገኘ፤ እርሱም ሌላኝነት። «ይወራል» አለ። ስለምን? ቢሉ፤ እንዲህ ያለ ነገር ሊኖር ሳይገለጥ ይቀራልን? አይቀርም! የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ስም በሚጠቀሰበት ስፍራ ሁሉ በክርስቲያኖች መካከል አንድ ልዩ ነገር እንዳለ በሰው ሁሉ ዘንድ ታውቋል። ሰው ሁሉ በቆሮንቶስ ክርስቲያኖች መካከል የአባቱን ሚስት ያገባ ሰው እንዳለ ያውቃል። ወራው ተሰምቶአል ነገሩም ተገልጦ ታውቋል። አሕዛብና አረመኔዎች ለንጌ የማያደርጉት ነገር ነው፤ በብሉይ ኪዳንም አንዳንድ ጊዜ ሲደረግ ጠንቁ ከባድ ሆኖአል። (ዘሌዋ. 18፤ 8፤ 20፤ 11። ዘፍጥ. 35፤ 22፤ 49፤ 4። 1 ዜና. 5፤ 1። ደግሞ 2 ላሙ. 16፤ 22፤ 20፤ 3።) ይሁን እንጂ በቆሮንቶስ ክርስቲያኖች መካከል ተደርጎአል፤ በሁሉም ዘንድ ታውቋል፤ የቆሮንቶስ ማኅበርም ዝም ብሎአል። ታላቁ ጥፋት ይህ ነው። ጋጢአቱ ራሱ ከፍ ያለ ቢሆንም የቤተ ክርስቲያን ዝምታ (እንዳችን አሰማድረግ) የባለ ነው። ይህን የሚመስል ነገር በመካከላቸው በመገኘቱ ምንኛ ማዘን ይገባቸው ነበር! ያ ሰው ከመካከላቸው እንዲወገድ ከቁጥራቸውም እንዲቀነስ ይገባ ነበርና እነርሱ እንደ ሞተ ወንድም ቆጥረውት ማልቀስ ይገባቸው ነበር። ዳሩ ገን በማስወገድና በማልቀስ ፋንታ ታበዩ! (ሮሜ. 1፤ 32።) በተለማቸው ጸጋ ይኩሩ እንጂ እውነተኛ የቤተ ክርስቲያኖቻቸው ሁኔታ በዚህ ነገር ምንኛ ተገለጠ! የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ረከሰ፤ እነርሱም ዘም አሉ!

እነርሱ ዝም ይበሉ አይፈርዱም እንጂ ሐዋርያው ከአሁን አስቀድሞ ፈርዶአል። በሥጋ ከእነርሱ ጋር አይደለም፤ ቢሆንም በመንፈስ ከእነርሱ ጋር ነውና ለመፍረድ ይችላል። እርሱ በሩቅ አገር ሆኖ ነገሩን እንሥቶ መርምሮ የተገባውን ፍርድ ሰጥቶአል። አሁንም ማኅበሩ እንደዚሁ ያድርግ። ከዚህ በፊት እንደዚህ ማድረግ ይገባቸው ነበርና አሁን ማኅበርተኞቹና ሐዋርያው (በመንፈስ) ከጌታ ኃይል ጋር ይሰብስቡ በሙሉ ሥልጣንም ይፍረዱ ሰውየውንም ለሰይጣን አሳልፈው ይስጡ። ይህንም የሚያደርጉት መጀመሪያ፤ የእግዚአብሔርን ቤተ መቅደስ ለማጥራት ነው፤ ሁለተኛም ደግሞ፤ የበደለኛውን መንፈስ ለማዳን ነው።

የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ተመክተዋል! ሆኖም የሚመኩበት ነገር ብዙ አልነበራቸውም። በእውነቱ ከመመካት ይልቅ ማፈር ይሻላቸው ነበር። «ጥቂት እርሾ ሊጡን ሁሉ ያበካል» የሚል ተረት አለ። (ገላ. 5፤ 9።) ጥቂት እርሾ ብዙውን ሊጥ እንደሚያበካ ሁሉ እንዲሁም ትንሽ የመስለ ጋጢአት ቤተ ክርስቲያንን ሁሉ ያረከላል። ሐዋርያውም አይሁዳዊ ነውና «እርሾ» ሊል ወዲያውኑ ስለ ፋሲካ በዓል የገድ ያስባል። ምክንያቱም እሥራኤላውያን ከምድረ ግብፅ ባርነት በወጡበት ቀን ዋዜማ የፋሲካን በግ ካልበካ እንጂራ ከቂጣ ጋር በልተዋል። ያ ቀን ያም ሥርዓት ዝክር ሆነላቸው በዓመት በዓመትም ይጠብቁት ነበር። ፋሲካውም የበዓል መጀመሪያ ቀን ነበረ፤ በዚያም ቀን እርሾ ከቤታቸው ተወገደ። ከዚያም ቀን ጀምሮ እስከ ሰባት ቀን ድረስ የቂጣ በዓል ተደረገ እርሾም አልተበላም። እግዚአብሔር በእነዚያ በበዓል ቀናት ውስጥ እርሾ ያለበትን የሚበላ

ሁሉ ይጥፋ አለ። (ዘፀአ. 12:6:14:15:13:3-10። ዘዳግ. 16:1-8።) ለሰዚህ አሁን ጳውሎስ «እርሾ» ሊል ወዲያውኑ ስለ በንሉ አለበ። በመጽሐፍ ቅዱስ በብዙ ስፍራ እርሾ የሚያረክስ የኃጢአት ምሳሌ ነው። (ሉቃ. 12:1።) የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች በክርስቶስ ነጽተው ነበርና (ዮሐ. 15:3) ሐዋርያው «ያለ እርሾ አላችሁ» ይላቸዋል። ከስይጣን ተገዢነት ወጥተው ነበር ይኸውም በእውነተኛ በፋሲካ በግ። ማለት በክርስቶስ ነው። ክርስቶስ ለእነዚህ ሐዋርያት ክርስቲያኖች ፋሲካ ሆኖ ታርዶላቸው ነበርና እነርሱ አሁን የቂጣ በዓል እንዲያደርጉ ያስፈልግ ነበር። ማለት እርሾን (ኃጢአትን) ከመካከላቸው በፍጹም ማወገድ ያስፈልጋቸው ነበር። አዲስ ሊጥ ሆነው ነበርና እርጌውን እርሾ ማለት ክፋትንና ግፍን፣ አለመግደው በቅንነትና በእውነት መኖር ይገባቸው ነበር።

ማለንንዘቢያ።

ሀ/ «ይህን ሥራ የሠራው ከመካከላችሁ ይወገድ።» (ቁ. 2።) ሐዋርያው ያለበትን ኃላፊነት ተረድቶ የቆሮንቶስን ሰዎች ከመቆጣትና ከመገሠጽ አልቀረም ነበር። (ም. 4:14:11-21።) እርሱም እኔን የምትመስሉ ሁኑ ብሎ ለምናለቸዋል። ታዲያስ የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ሰዎች ያለባቸውን ኃላፊነት ተረድተው ይህን ሥራ በሠራው ሰው ላይ ላይፈርዱ ለምን ቀሩ? እውነት ነው፤ ተቀምጦ ዝም ማለት ይቀላል፤ ቢሆንም ምእመናን ማግበራቸውን ገጹሕ እንደ ሆነ ለመጠበቅ ኃላፊነት አላቸውና መፍረድ ሰውየውንም ማወገድ ይገባቸው ነበር። ኃላፊነታችሁን ለምን አልፈጸማችሁም? ብሎ ሐዋርያው በመገረም ጠየቃቸው። መገሠጽና መፍረድ የተገባ ሊሆን ቻለ ብሎ መቀመጥ መጥፎ ነው መጥፎም ፍሬ ያፈራል። ካህኑ ዓሊ ልጆቹን አልከለክለምና እግዚአብሔር ፈረደበት። (1 ላሙ. 2:29፤ 3:14።) ንጉሥ ዳዊት ነፍስ ገዳይ የሆነ ልጁን አቢሴሎምን እንደሚገባ ሁሉ ላይፈርድበት ስለ ቀረ በዚያው ልጅ ክቱፋኑ ተባረረ። (2 ላሙ. 13:28፤ 14:28-33፤ 15:13-16።) አባት ልጁን ለመቅጣት ታዝዞአል። (ምላ. 13:24፤ 29:17።) አስተማሪ ተማሪዎቹን ሐዋርያ ክርስቲያኖችን፣ ቤተ ክርስቲያን አባሎችን ለመገሠጽና ለመቅጣት ኃላፊነት አላቸው፤ ይህንም መፈጸም የግድ ያስፈልጋቸዋል። ከመፈጸምም ቢቀሩ ተወቃሾች ናቸው። ቅዱስ ጳውሎስ «በሌሎች ኃጢአት አትተባበር፤ ራስህን በንጽሕና ጠብቅ» ብሎአል። (1 ጢሞ. 5:22።)

ተወቃሾች ብቻ የሚሆኑ አይደለም፤ ነገር ግን ቅዱስ ጳውሎስ እንደሚያመለክተው ሁሉ ጥቂት እርሾ ሊጡን ሁሉ ያበካል፤ ማለት፤ ካልታከመ ቁስሉ ይሰፋፋል በሽታውም ይበረታል። የበለበሰ ፍሬ ሌሎችን ፍሬዎች እንደሚያበሰብስ እንዲሁ አንድ ኃጢአተኛ ቤተ ክርስቲያንን ሁሉ ወደ ማርከስ ያደርሳል። የአካንን ታሪክ እናለብ። (ኢያ. 7:1:10:11።) ከተከለከለው ነገር የወሰደ አንድ ሰው እርሱም አካን ብቻ ነበረ፤ ቢሆንም እግዚአብሔር «እሥራኤል ኃጢአትን ሠርተዋል» አለ። የአካን ኃጢአት እሥራኤልን በሞላ አረከሰ ማለት ነው። ኃጢአት ተላላፊ በሽታ ነውና ዝም ልንለው አንችልም። በቤተ ክርስቲያን (በክርስቲያን ማኅበር) ኃጢአት የትም ዘንድ ቢገኝ ኃጢአትንም የሠራው ሰው ማናቸውም ቢሆን ክፉው ከመካከል እንዲወጣ የግድ አስፈላጊ ነው። (ቁ. 13።) ይህ ነገር ስንቱን ጊዜ ያረሳል! እግዚአብሔር ቅዱስ ነው፤ ዓይኖቹ ክፉን እንዳያዩ ገጹሕን ናቸው (ዕንባ. 1:13)፤ ወገኖቹም እንደ እርሱ ቅዱስ ይሆኑ

ዘንድ ይፈልጋል። (1 ጲጥ. 1:15:16።) በማኅበር (በቤተ ክርስቲያን) ውስጥ ኃጢአት ይኖር ዘንድ መፍቀድ የእግዚአብሔርን በረከትና ኃይል ማላጣት ነው። ማኅበሩ (ቤተ ክርስቲያኑ) ገጹሕ ሆኖ ይጠበቅ ዘንድ ከሁሉ አስፈላጊ ነውና አስቀድሞ እገልጋቸዋል፤ ከዚያም በኋላ ማኅበርተኞቹ ሁሉ፤ በእግዚአብሔር ፊት በቅድስናና በንጽሕና ሁሉ እንዲራመዱ ለማየት የማኅበሩ ባለሥልጣኖች ዓይነተኛ ተግባራቸው ነው።

ለ/ «መንፈሱበጌታ በኢየሱስ ቀን ትድን ዘንድ እንደዚህ ያለው ለሥጋው ጥፋት ለስይጣን እንዲሰጥ ፍርድ ነው።» (ቁ. 5።) «ለስይጣን መስጠት» ምን ማለት ነው? ተብሎ ቢጠየቅ፡- ቁ. 5 በቁ. 2 ና በቁ. 13 ይተረጎማል። በቁ. 5 ላይ «ለስይጣን እንዲሰጥ» ሲባል በቁ. 2 ላይ «ከመካከላችሁ ይወገድ» በቁ. 13 ላይም «ከመካከላችሁ አውጡት» ተባለ። እንግዲህ ለስይጣን መስጠት ማለት ከቤተ ክርስቲያንና ከኅብረትዋ ማወገድ ወይም ማውጣት ማለት ነው። ቤተ ክርስቲያን የደገነነት ክልል ነው፤ ከቤተ ክርስቲያንም ክልል ውጭ ያለው የዚህ ዓለም ገዢ የስይጣን ግዛት ነው። (ሉቃ. 4:6። ዮሐ. 26:18። ቆላ. 1:13። 1 ዮሐ. 5:19።) ለሰዚህ ከቤተ ክርስቲያን ማውጣት ማለት ለስይጣን አሳልፎ መስጠት ማለት ነው። እንደዚህ ማውጣት አስቀድሞ ለቅዱስ ጴጥሮስ ከዚያም በኋላ ለሐዋርያት ሁሉ የተሰጠ የማሰርና የመፍታት (የግዝት) ሥልጣን ነው። (ማቴ. 16:19፤ 18:18።) «ማሰር» እና «መፍታት» አዲስ በሐዋርያት ዘመን የተጀመረ ነገር ላይሆን በአይሁድ ዘንድ አጅግ የታወቀ ሥርዓት ነበረ፤ ምክንያቱም የቤተ መቅደስ ካህናት በብሉይ ኪዳን ዘመን የያዙት ሥልጣን ነው። «ማሰር» ማለት «መከልከል»፤ «መፍታት» ማለት «መፍቀድ» ማለት ነው። የብሉይ ኪዳን ካህናት በአንብሮተ እድ በተሾሙ ጊዜ ሰው ወደ ቤተ መቅደስ እንዲገባ ለመፍቀድ፤ እንዳይገባም ለመከልከል ሥልጣንን ተቀብለዋል፤ በጌታችንም ዘመን ገና ሲሠሩበት ተገኝተዋል። (ዮሐ. 9:22:34፤ 12:42። ሉቃ. 6:22።) እንደዚሁ ደግሞ የሃይማኖትን ትምህርት መርምረው «ይህ እውነት ነው» ብለው ለመፍታት «ይህስ ሐሰት ነው» ብለውም ለማሰር ሥልጣን ነበራቸው። ክርስቶስ ይህን ሥልጣን ለቤተ ክርስቲያን አስተላልፎአል። እርሱም አቡሊናሪስ፤ ንእስጥሮስ፤ አውጣኬ፤ እነዚህንም የመሳሰሉት በተነሡ ጊዜ አብያተ ክርስቲያናት በጉባኤ ተሰብስበው ትምህርታቸውን መረመሩ፤ የሀሰት መሆኑን ፈርደው አስሩት፤ መናፍቃንንም ገዝተው ከቤተ ክርስቲያን አለመጡአቸው፤ እግዚአብሔርም ፍርዳቸውን አጸደቀ። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በማቴ. 18:17 ላይ «ቤተ ክርስቲያንን ባይሰማት እንደ አረመኔና እንደ ቀራጭ ይሁንልህ» ሲል ደንቡን አመልክቶአል፤ ቅዱስ ጳውሎስም በሌላ ስፍራ ፈጽመው (1 ጢሞ. 1:20)፤ እዚህም በ1 ቆሮ. 5:5 ላይ የቆሮንቶስ ሕዝብ ክርስቲያን፤ በተለይ የቤተ ክርስቲያን ቀላውስት፤ እንዲፈጽሙት መክርአቸዋል። ሰውየውን ከቤተ ክርስቲያን ማውጣት ተገቢአቸው ነበረ። የዛሬ ቤተ ክርስቲያን ደግሞ ይህን በመፈጸም ራስዋን ማንጸት፤ ገጹሕም ሆኖ መጠበቅ ይገባታል።

ይሁን እንጂ ለስይጣን የሚሰጡት መንፈሱ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ቀን ትድን ዘንድ ነው እንጂ ሰውየው ለዘላለም እንዲጠፋ ከቶ አይደለም። እግዚአብሔር ኃጢአተኛውን ተመልሶ እንዲድን ይፈልጋል እንጂ እንዲጠፋ አይፈልግም። (ሕዝ. 33:11።) የቆሮንቶስም ሰዎች ይህን ሰው ከቤተ ክርስቲያን ሊያወጡት ጥቅሙን እንጂ ጉዳቱን መፈለጋቸው አይደለም።

መንፈሱ ትዳን እንጂ ሥጋው እንዲጠፋ ታስቦአል። ይህስ እንደምን ይሆናል? ለዚህ ነገር ሁለት ትርጓሜዎች አሉ። 1ኛ፡ ሐዋርያው በጻፈው በግሪክ ቋንቋ በዚህ ቁጥር (ቁ. 5) ላይ የሚገኘው «ለሥጋው» ተብሎ የተተረጎመው ቃል በቁ. 3 ላይ ደግሞ «በሥጋ» ተብሎ ከተተረጎመው ቃል ልዩ ነውና በቁ. 3 ላይ በሰውነቱ ሲናገር በቁ. 5 ላይ ስለ ሌላ ነገር እርሱም ስለ ሥጋዊነቱ ተናገረ ይባላል። «ሥጋዊነቱ እንዲጠፋ» ማለት ሥጋዊ ምኞቱ እንዲጠፋ ማለት ነውና ከቤተ ክርስቲያን ያወጡት ከየት ዘንድ እንደ ወደቀ አስቦ ከጋዘንና ከእፍረት ብዛት ከብቸኝነቱም ስሜት የተነሣ በሠራው ኃጢአት እንዲጸጸትና ከሥጋዊ ምኞቱ ሸሽቶ እንዲድን ነው። መጸጸቱ ወደ ሥጋዊ ምኞቱ ጥፋት ያደርሰዋል ማለት ነው። (መላ. 23፡14) ይህስ ይቻላል። 2ኛ ትርጓሜ ግን አለ፡ እርሱም ከዚህ እንደሚከተለው ነው፡- በዚያ ዘመን የሥጋ በሽታ ሞትም ስንኳ ኃጢአት በሠሩት ክርስቲያኖች ላይና ቤተ ክርስቲያን በገሠጸችው ላይ ይደርስ እንደ ነበር ግልጽ ነው። ም. 11፡30። የሐዋ. 5፡1-11። እንደዚህም ደግሞ ሰይጣን የሥጋ በሽታን ሊያመጣ እንደሚችል ግልጽ ነው። (ሉቃ. 13፡16። 2 ቆሮ. 12፡7።) ይህም ስለሆነ ሐዋርያው በእውነት ስለ ሥጋ በሽታ የተናገረ ይመስላል። ይሁን እንጂ፡ ከቤተ ክርስቲያን በመውጣቱ በደሰኛው ለዘላለም እንዲጠፋ አልታሰበም። ሥጋው ይጠፋ ይሆናል፤ በኋለኛው በጌታ ቀን ግን መንፈሱ ድና እርሱ በጌታ ወገኖች መካከል እንዲገኝ ታስቦአል። ግዝት ከቤተ ክርስቲያን እንጂ ከመንግሥተ ሰማያት አያወጣም።

ቁ. 9-13። ሐዋርያው ከዚህ በፊት ወረቀት ጽፎላቸው ኖሮ ከሴሰኞች ጋር እንዳይተባበሩ አስጠንቅቆላቸው ኖሮአል። ይህንም ሲጽፍ የተናገረው ስለ ቤተ ክርስቲያን ሰዎች ነበረ እንጂ ስለ ዓለም ሁሉ ሰው አልነበረም። በዓለም፡ ከቤተ ክርስቲያን ውጭ ካሉት ሴሰኞችና እነርሱን ከሚመሳሰሉት ጋር እንዳይተባበሩ ሳይሆን ወንድም ከተባለ ሴሰኛ ክርስቲያን ጋር እንዳይተባበሩ ነግሮአቸዋል። የቆሮንቶስ ሰዎች ግን ተላሳተው በጠቅላላው ስለዚህ ዓለም ሴሰኞች የተናገረ መስሎአቸው በነገሩ ተቸግረው «ይህ እንደምን ይቻለናል?» ብለው ሊጠይቁት ጽፈው ነበር። አሁንም በእነዚህ ቁጥሮች ላይ ጳውሎስ «የለም! የተናገርሁት ስለ ክርስቲያኖች ነበረ እንጂ ስለ ውጭ ሰው አልነበረም» ብሎ መልሶ ጽፎአል። መቸገራቸውን መቼም የምንገነዘበው ነው፤ ምክንያቱን በቆሮንቶስ ከተማ እንዲህ ያለ ኃጢአት እንደ በዛ ከዚህ በፊት አይተናል። በጠቅላላውም ከእነዚህ ኃጢአተኞች ጋር ከመገናኘት ከተከለከሉ እንደምን በኖሩ ነበር? ሐዋርያው ግን የጻፈው የቤተ ክርስቲያንን ንጽሕና እንዲጠብቁና («ክርስቲያን» ተብሎ እንዲህ ያለውን ኃጢአት በሠራው ሰው ላይ እንዲፈርዱና ከመካከላቸው እንዲያወጡት ፈልጎ ነው። ይህም የአሁኑን ኃጢአተኛ ከመካከላቸው የሚያወጡበት ሁለተኛ ምክንያት ነው። መጀመሪያ ምክንያቱ የእግዚአብሔርን ቤተ መቅደስ እንዳያረከስ ሲሆን (ቁ. 1-8) ሁለተኛው ምክንያት ሐዋርያው እንደዚህ ካለ ሰው ጋር እንዳትተባበሩ ከእርሱም ጋር መብል እንኳን አትብሉ ብሎ አዝዞላቸው ስለ ነበረ ነው። (ቁ. 9-13።) ጳውሎስ ከቤተ ክርስቲያን ውጭ ባሉት ሰዎች ላይ ለመፍረድ አላሰበም፤ በእነርሱ ላይ እግዚአብሔር ይፈርዳል። ሆኖም በቤተ ክርስቲያን ላይ መፍረድና የቤተ ክርስቲያንን ንጽሕናና ቅድስና መጠበቅ የቤተ ክርስቲያን ጉዳይ ነውና ጳውሎስ «እናንተ አትፈርዱምን?» ብሎ ይጠይቃቸዋል። መፍረድ የእርሱ ኃላፊነት ሳይሆን የእነርሱ ነበረ፤ መፍረድም ይገባቸው ነበር፤ ነገር ግን አላደረጉትም። መጽሐፍ ቅዱስ «ክፉውን ከመካከላችሁ አውጡት»

ብሎ አዝዞአል። (ዘጸግ. 17፡7። 21፡21። 22፡21፡22-24።) እነርሱ ግን ይህን ሰው እላወጡምና በደሰኞች ሆነው ተገኙ።

ማስገንዘቢያ።

«ከእርሱ ጋር እንዳትተባበሩ እጽፍላችኋለሁ።» (ቁ. 11።) ሐዋርያት ከሰጡት ትእዛዛት አንዱ ይህ ነው። እነዚህ ሰዎች ወንድሞች (ክርስቲያኖች) ቢባሉም ከእነርሱ ጋር እንዳንተባበር ከእነርሱም ጋር እንዳንበላ ታዝዘን። (እነዚህን የሚመላስሉ «ክርስቲያኖች» እንደ ተባሉ እንጂ ክርስቲያኖች በእውነት እንዳልሆኑ እናስታውስ።) ከእነርሱም ጋር የማንተባበር የማንበላም እነማን ናቸው? «ሴሰኛ ወይም ገንዘብን የሚመኝ ወይም ጣዖትን የሚያመልክ ወይም ተላዳቢ ወይም ስካር ወይም ነጣቂ» የተባሉት ናቸዋል።

«ሴሰኛ» ሁለት ሚስቶች ያሉት፤ እየተፋታ የሚኖር፤ በሴተኛ አዳሬ ቤት የሚያመኝ፤ የዝሙት ጨዋታን የሚወድ በመካከላችን (በማኅበራችን) ይገኛልን? ሐዋርያው «ከእርሱ ጋር እንዳትተባበሩ ከእርሱም ጋር መብል እንኳን አትብሉ፤ ከመካከላችሁ አውጡት እንጂ» ብሎአል።

«ገንዘብ የሚመኝ» «ሕይወት እኮ ገንዘብን መስብሰብ ነው» የሚል ለነዳያንና ለቤተ ክርስቲያን ሳይስጥ፤ ገንዘቡን ሁሉ በራሱ ላይ የሚያውል፤ ጉበን የሚቀበል የመንግሥትን ገንዘብ የሚሰርቅ በመካከላችን (በማኅበራችን) ይገኛልን? ሐዋርያው «ከእርሱ ጋር እንዳትተባበሩ ከእርሱም ጋር መብል እንኳን አትብሉ፤ ከመካከላችሁ አውጡት እንጂ» ብሎአል።

«ጣዖትን የሚያመልክ» በቡና ሰዓት ለመናፍስት የምትበትንና የምትጥል፤ በተቸገረ ጊዜ ወደ ቃልቻ ቤት የሚሄድ (ዘጸግ. 18፡9-12)፤ ከዋክብትን እየቆጠረ መድኃኒት እየማሰና እየቆረጠም አምልኮ ባዕድን የሚያደርግ በመካከላችሁ (በማኅበራችን) ይገኛልን? ሐዋርያው «ከእርሱ (ወይም ከእርስዋ) ጋር እንዳትተባበሩ ከእርሱም (ከእርስዋም) ጋር መብል እንኳን አትብሉ፤ ከመካከላችሁ አውጡት (አውጡአት) እንጂ» ብሎአል።

«ተላዳቢ» እንደበቱን የማይገታ፤ (ያዕ 1፡26)፤ በወንድሙ ላይ ተቆጥቶ የሚሳደብ፤ (ማቴ. 5፡22)፤ በአጉል ቃል የሚናገር ሰው በመካከላችን (በማኅበራችን) ይገኛልን? ሐዋርያው «ከእርሱ ጋር እንዳትተባበሩ ከእርሱም ጋር መብል እንኳን አትብሉ፤ ከመካከላችሁ አውጡት እንጂ» ብሎአል።

«ስካር» የሰካርን ጓደኞች ተመልከቱ! በዚህ ቁጥር ላይ የተጻፉት ናቸው። እነኚህ ሁሉ አንድ ዓይነት ሰዎች ናቸው። ሰካር በመካከላችን (በማኅበራችን) ይገኛልን? ሐዋርያው «ከእርሱ ጋር እንዳትተባበሩ ከእርሱም ጋር መብል እንኳን አትብሉ፤ ከመካከላችሁ አውጡት እንጂ» ብሎአል።

የማይገባውን ያህል የሚወስድ፣ በንግዱ ወይም በሸቀጡ የሚያታልል፣ ከድሆችና ረዳት ዘመድ ከሌላቸው ዘንድ የሚነጥቅ የሚቀማም በመካከላችን (በማሳበራችን) ይገኛልን? ሐዋርያው «ከእርሱ ጋር እንዳትተባበሩ ከእርሱም ጋር መብል እንኳን አትብሉ፣ ከመካከላችሁ አውጡት እንጂ» ብሎአል።

ክርስቲያን ነኝ ብሎ ሕይወቱ ክርስቲያንነቱን ከሚክድ ሰው ጋር እንዳንተባበር ታዝዝናል። ማሳበራችንን ብናጣራ አይሻልምን? እስከ አሁን ድረስ በእነዚህ ላይ ከመፍረድ ለምን ቀረን?

* * *
* * *
* * *

ምዕራፍ 6።

1፤ ከእናንተ አንዱ ከባልንጀራው ጋር ሙግት ቢኖረው በቅዱሳን ፊት በመፋረድ ፋንታ በዓመፀኞች ፊት ሊፋረድ 2፤ ይደፍራልን? ቅዱሳን በዓለም ላይ እንዲፈርዱ አታውቁምን? በዓለምስ ላይ ብትፈርዱ ከሁሉ ይልቅ ትንሽ ስለሚሆን 3፤ ነገር ልትፈርዱ አትበቁምን? የትዳር ጉዳይ ይቅርና በመላእክት 4፤ እንኳ እንድንፈርድ አታውቁምን? እንግዲህ ስለ ትዳር ጉዳይ የፍርድ ቤት ቢያስፈልጋችሁ በቤተ ክርስቲያን የተናቁትን 5፤ ሰዎች ፈራጆች እድርጋችሁ ታስቀምጣላችሁን? አሳፍራችሁ ዘንድ ይህን እሳሰሁ። እንደዚህ ነውን? በወንድሞች መካከል ሽማግሌ ሊሆን የሚችል አንድ አስተዋዩ ሰው በእናንተ 6፤ ዘንድ አይገኝምን? ነገር ግን ወንድም ወንድሙን ይከላል፤ ይህም በማያምኑ ፊት ይደረጋልን?

7፤ እንግዲህ ፈጽሞ የእርስ በእርስ ሙግት እንዳለባችሁ በእናንተ ጉድለት ነው። ብትበደሉ አይሻልምን? ብትታለሉስ 8፤ አይሻልምን? ነገር ግን እናንተ ትበድላላችሁ ታታልሉማላችሁ፤ ያውም ወንድሞቻችሁን።

9፤ ወይስ ዓመጾች የእግዚአብሔርን መንግሥት እንዳይወርሱ አታውቁምን? አትሳቁ፤ ሴሰኞች ቢሆን ወይም ጣዖትን የሚያመለኩ ወይም ለመንዝሮች ወይም ቀላጮች ወይም 10፤ ከወንድ ጋር ዝሙት የሚሠሩ ወይም ሌቦች ወይም ገንዘብን የሚመኙ ወይም ሰካራሞች ወይም ተሳዳቢዎች ወይም 11፤ ነጣቂዎች የእግዚአብሔርን መንግሥት አይወርሱም። ከእናንተም አንዳንዶቹ እንደ እነዚህ ነበራችሁ፤ ነገር ግን በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም በእምላካችንም መንፈስ ታጥባችኋል፤ ተቀድሳችኋል፤ ጸድቃችኋል።

12፤ ሁሉ ተፈቅዶልኛል፤ ሁሉ ግን አይጠቅምም። ሁሉ ተፈቅዶልኛል፤ በእኔ ላይ ግን አንድ ነገር እንኳ አይሠለጥንብኝም። 13፤ መብል ለሆድ ነው፤ ሆድም ለመብል ነው፤ እግዚአብሔር ግን ይህንም ያንም ያጠፋቸዋል። ሥጋ ግን ለጌታ 14፤ ነው እንጂ ለዝሙት አይደለም፤ ጌታም ለሥጋ ነው፤ እግዚአብሔርም 15፤ ጌታንም ለስነሣ እኛንም በኃይሉ ያስነሣናል። ሥጋችሁ የክርስቶስ ብልቶች እንደ ሆነ አታውቁምን? እንግዲህ የክርስቶስን ብልቶች ወስጂ የጋለሞታ ብልቶች ላድርጋቸውን? 16፤ አይገባም። ወይስ ከጋለሞታ ጋር የሚተባበር አንድ ሥጋ እንዲሆን አታውቁምን? ሁለቱ አንድ ሥጋ ይሆናሉ 17፤ ተብሎአልና። ከጌታ ጋር የሚተባበር ግን አንድ መንፈስ 18፤ ነው። ከዝሙት ሽቡ። ሰው የሚያደርገው ኃጢአት ሁሉ ከሥጋ ውጭ ነው፤ ዝሙትን የሚሠራ ግን በዝላ ሥጋው 19፤ 20 ላይ ኃጢአትን ይሠራል። ወይስ ሥጋችሁ ከእግዚአብሔር የተቀበላችሁት በእናንተ የሚኖረው የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ እንደ ሆነ አታውቁምን? በዋጋ ተገዝታችኋልና ለራሳችሁ አይደላችሁም፤ ስለዚህ በሥጋችሁ እግዚአብሔርን አክብሩ።

* * *
* * *
* * *

ምዕራፍ ስድስት።

ቁ. 1-11። በም. 5 ላይ እንደተመለከተው ሁሉ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ከባልንጀራዎቻቸው አንዱ በአሕዛብ ስንኳ የማይገኝ ዓይነት ታላቅ ኃጢአት ቢሠራ ሊፈርዱበት አይችሉም እንጂ ከመካከላቸው አንዱ ከባልንጀራው ጋር ከሁሉ ይልቅ ትንሽ በሆነ ነገር ለመሟገትና ነገሩን ለፍርድ ቤት ለማድረስ እንዳልቀዩ በም. 6 ላይ እናያለን። ሐዋርያው ከሰማባቸው ነገሮች ይህ ሦስተኛው ነው። መጀመሪያው የክርስቲያን ነገር ነበረ፤ (ም. 1-4)፤ ሁለተኛውም የዝሙት ነገር (ም. 5)፤ አሁንም ሦስተኛው የሙግት ነገር አለ።

እነዚህ እርስ በርሳቸው የተሟገቱ ክርስቲያኖች በማሳበሩ ፊት በመፋረድ ፋንታ ክርስቲያን ባልሆኑት ዳኞች ፊት ተፋረዱ። ክርስቶስ በማቴ. 18፥15-17 ላይ ለክርስቲያን የተገባውን ሥርዓት አመለከተ። ጉዳዩ በወንድምና በወንድም መካከል በቤተ ክርስቲያንም ውስጥ ይጠበቃል እንጂ የተበደለው ሰው ነገሩን ወደ ውጭ ወደ ፍርድ ቤት እንዲያደርሰው አልታሰበም። ይህ ደግሞ በእሥራኤላውያን መካከል ደንብ ነበረ። እነርሱ በአሕዛብ ፊት ሳይፋረዱ ነገሩን በመካከላቸው በሽማግሌዎች ይጨርሱ ነበር። እንደዚሁም ክርስቲያኖች ነገሩን እርስ በርሳቸው ሊጨርሱ ይችላሉ ነበር፤ ምክንያቱም እንዲህ ያለ ነገር በሽማግሌና እንዲጨርስ እንጂ ወደ ፍርድ ቤት እንዳይደርስ የግሪክና የሮማ ሕጎች ፈቅደዋል። ስለዚህ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች በቅዱሳን (በክርስቲያኖች) ፊት በመፋረድ ፋንታ ክርስቲያን ባልሆኑት (በዓመፀኞች) ፊት በመፋረዳቸው ታላቅ ጥፋት አጥፍተዋል ሐዋርያውም በነገሩ ተደንቅኗል።

ክርስቲያኖችም ወደ ፍርድ ቤት እንዲሄዱ አስፈላጊ አልነበረም። ስለምን? ቢሉ፡ ከማያምኑ ሰዎች (ከዓመፀኞች) ፍርድ ይልቅ የሚያምኑት (የቅዱሳን፡ የክርስቲያኖች) ፍርድ ይሻላልና። የሰው ልጅ በክብሩ ዙፋን በሚቀመጥበት ጊዜ ቅዱሳን በዓለም ላይ እንዲፈርዱ ከተነገረ 9ማቴ. 19፥28። ዳን. 7፥22። ራእ. 20፥4) እነዚያ ቅዱሳን ከሁሉ ይልቅ ትንሽ ስለሚሆን ነገር ዛሬ ለመፍረድ የበቁ አይደሉምን? ምእመናን በመላእክት ስንኳ የሚፈርዱ ሲሆኑ፡ የሚሟገቱበትም ስለ ትዳር ጉዳይ ሲሆን፡ እነርሱ ራሳቸው ሊጨርሱት አይችሉም? አላምረው ይችላሉ! ታዲያስ ዳኛ ሲያስፈልግ ቤተ ክርስቲያን የምትገኝታቸውን የውጭ ሰዎችን፡ እረመኔዎችን፡ ፈራጆች ለምን አድርገዋቸዋል? በእውነት የሚያሳፍር ነገር ነበረና ሐዋርያው በማላፈር ወደሚገባው ሊቀስቅሳቸው ወድዶአል። ከዚህ ቀድሞ የቆሮንቶስ ሰዎች በአስተዋይነታቸው ተመክተው ነበር፤ አሁንስ አስተዋይ ወዴት ጠፋ? በወንድሞች መካከል ሽማግሌ ሊሆን የሚችል የለም እንዴ? በወንድማማች መካከል የእርስ በርስ ሙግት በውራሽ አያስፈልግምና ሙግት በመካከላቸው በመገኘቱ ስንኳ ጉድለታቸው ተገለጠ። ይልቁንስ እንደዚህ ቢሆን ይሻላል ብሎ ክርስቶስ አስተምሮናልና (ማቴ. 5፥39-41፤ 18፥32-35) ለአየራላቸው መርታትን ሳይፈልጉ ሙግትን ሁሉ አስቀርተው ቢበደሉና ቢታሉሉ ይሻላል። ይህን ግን በማድረግ ፋንታ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች እውቀው በደሉ አታለሉም፤ ያውም የውጭ ሰዎችን ሳይሆን ወንድሞቻቸውን!

የያዙት መንገድ እኮ የዓመፀኞች፡ በክርስቶስ ያላመኑት የዚህ ዓለም ሰዎች መንገድ ነበረ። ዓመፀኞች የእግዚአብሔርን መንግሥት አይወርሱምና እንደ እነርሱ ሆነው

ከበደሉና ካታለሉ ከእነርሱ ጋር እንዳይኮኑ ይጠንቀቁ! ዱር በቅሮንቶስ ክርስቲያኖች መካከል አንዳንዶቹ እንደነዚህ የሚመሳሰለውን ኃጢአት ይሠሩ ነበር፤ ዛሬ ግን ታጥበዋል፤ ተቀድሰዋል፤ ጸድቀዋልና ዓመፀኞችን መምሰል በፍጹም አይገባቸውም።

ማስገንዘቢያ።

ሀ/ የሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ በቁ. 6 ላይ « ነገር ግን ወንድም ወንድሙን ይከላል)። ሲል ቀጥሎም በቁ. 7 ላይ «እንግዲህ ፈጽሞ የእርስ በርስ ሙግት እንዳልባችሁ በእናንተ ጉድለት ነው» ሲል በክርስቲያኖች መካከል ጭቅጭቅ በፍጹም እንዳይደረግ ማለቱ ነው። ጭቅጭቅ የሚመጣ ከጥል ነው፤ ጥልም የሚመጣ ከቁጣ ነው። ክርስቶስም «በውንድሙ ላይ የሚቆጣ ሁሉ ፍርድ ይገባዋል» ብሎአል። ((ማቴ. 5፥22።) ቅዱስ ያዕቆብም «ሰው ሁሉ ከቁጣ የዘገየ ይሁን፤ የሰው ቁጣ የእግዚአብሔርን ጽድቅ አይሠራምና» ብሎአል። (ያዕ. 1፥19፡20።) ከቁጣ በተለይም በወንድም ላይ ከመቆጣት እንጠንቀቅ ወደ ፍርድ ቤት የሚያደርስን ቁጣ ነውና።

ክርስቲያኖች የሆንን ይህን ነገር ልብ እናድርገው። እርስ በርሳችን እንድንዋደድ ተጠርተናልና፤ ክርስቲያንም ሁሉ ወንድማችን ነውና፤ እንደምን አድርገን ነገሩን አጽንተን እስከ ፍርድ ቤት እናደርስዋለን? ይህንስ ብናደርግ በደለኞች ሆነን እንገኝ የለምን? ጳውሎስ እንዲህ ያለውን ነገር ማድረግ ፈጽሞ ጉድለት ነው ይላል። በዚህ ፋንታ እኛ ራሳችን ብንበደል ተበድለንም ብንታገስና ይቅር ብንል በጣም ይሻላል።

እርግጥ ነው፤ ክርስቲያን የሚኖረው በዓለም ነውና (ዮሐ. 17፥11) በዓለም ጉዳይ ተይዞ ወደ ዳኞች ፊት የሚሄድበት ጊዜ የግድ ይኖረዋል። ይሁንና ክርስቲያን ክርስቲያንን እንዲከስ ከቶ አያምርም፤ ቢከስም በማያምኑ በውጭ ሰዎች ላያደርገው በቤተ ክርስቲያን ፊት ይከሰሰው። እውነተኛ የክርስቶስ ተከታይ የሆነ ሰው ራሱን ለማጽደቅ አይችሉም ወደ ፍርድ ቤትም አይሩጥ።

ለ/ «ጉድለት።» (ቁ. 7።) አበው «ጉድለት» ተብሎ የተተረጎመውን የግሪክን ቃል ሲተረጎሙት «መረታት» ወይም ደግሞ «ድል መሆን» ብለው ተርጉመውታል። የነገሩ ውጤት ምንም ቢሆን እንዲያው ወደ ፍርድ ቤት መሄድ ስንኳ «መረታት» ነው። ክርስቲያን አንድ ነገር በፍርድ ቤት ሲወጥን (ፋይል ሲከፍት) እንዲያው መረታቱ ነው፤ በተቃራኒው ወደ ፍርድ ቤት በመሄድ ፋንታ ግፉን ታግሦ ለመበደልና ለመታለል ቢፈቅድ መርታቱ ነው።

ሐ/ «ነገር ግን ትበድላላችሁ ታታሉ-ማላችሁ፤ ያውም ወንድሞቻችሁን።» (ቁ. 8።) እነዚህ የቆሮንቶስ ቅዱሳን ለመሆን ከሚገባቸው ምንኛ ወደ ጓላ ቀሩ! ይህን ሁሉ በመሥራታቸው ከዓመፀኞች፡ ማለት ከማያምኑት፡ ከውጭ ሰዎች በምንም አልተለዩም። እነዚህን በቁ. 9ና 10 ላይ የተዘረዘሩትን ነገሮች ሁሉ እንዳደረጉ ማለቱ አይደለም ነገር ግን ባደረጉት ነገር፤ ወንድሞቻቸውን በመበደልና በማታለል፤ ዓመፀኞችን መሰሉ፤ ዓመፀኞችም የእግዚአብሔርን መንግሥት አይወርሱም። እንደ ዓመፀኞች ለመሆን ወድደዋልን? ብርቱ ማስጠንቀቂያ ነው።

መ/ «ዓመፀኞች።» (ቁ. 1፥9።) ዓመፀኞች የተባሉት እነማን ናቸው? በቁ. 1 ላይ «በቅዱሳን ፊት በመፋረድ ፋንታ በዓመፀኞች ፊት ሊፋረድ ይደፍራልን?» ሲል

«ዓመፀኞች» የቅዱሳን ተቃራኒዎች እንደ ሆኑ ያስረዳል። «ቅዱሳን» የተባሉት ክርስቲያኖች ናቸውና «ዓመፀኞች» የተባሉት ክርስቲያን ያልሆኑት ናቸው። ከዚህም ጋር ቁ. 6 ይስማማል፡ ስለምን? ቢሉ፡ በቁ. 1 ላይ (፡ በዓመፀኞች ፊት)። ሲል በቁ. 6 ላይ «በማያምኑት ፊት» ይላል። ስለዚህ «ዓመፀኞች» በክርስቶስ ያላመኑት ናቸው። በክርስቶስ ያላመኑት ሰዎች ምልክቶች በቁ. 9ና 10 ላይ የተጻፉት ናቸው። «ዛሬ ሁሉ ከፍሬው ይታወቃል» እንደ ተባለው ሁሉ (ሉቃ. 6፡44) ሰው በሚሠራው ሥራ ይታወቃል። የዓመፀኞች ሥራ ይህ በቁ. 9ና 10 ላይ የተጻፈው ነው። ይህንም ሥራ የሚሠራ ሰው ዓመፀኛ ነው። እንደ ሰው «ክርስቲያን» ወይም «ወንድም» ይባል ይሆናል (ም. 5፡11)። ፍሬው ግን በቁ. 9ና 10 ላይ እንደ ተጻፈው ከሆነ ክርስቲያን ወይም ወንድም ላይሆነ ዓመፀኛ ነው። ምልክቶችም እንደዚህ የሆኑለት ሰው አዲስ ያልተወለደ በእውነትም ያላመነ መሆኑን ልናውቅ እንችላለን። ይህም ሰው ወደ ገነገመ እሳት ይጣላል እንጂ መንግሥተ ሰማያትን አይወርስም።

ሠ/ «ነበራችሁ፡ ነገር ግን ታጥባችኋል።» (ቁ. 11።) ዱሮ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ሁሉ ዓመፀኞች ሆነው ነበር (ኤፌ. 2፡3)። እሁን ግን ታጥበዋል፡ ተቀድሰዋል፡ ጸድቀዋል። ዱሮ ምናልባት በቁ. 9ና 10 ላይ የተዘረዘረውን ኃጢአት ሠርተው ይሆናል። ዛሬ ግን ከታጠቡና ከተቀደሱ ከጸደቁም እንዲህ ያለውን ሥራ እንዲሠሩ እልታለንም። ከኃጢአታቸው በክርስቶስ ደም ታጥበዋል (ራእ. 1፡5)። መንፈስ ቅዱስ እድርባቸዋልና ተቀድሰዋል (ም. 3፡16)። በእግዚአብሔርም ፊት ጸድቀዋል። (ሮሜ. 4፡25።) በእኳኋናቸው ታላቅ ልዩነት ተደርጎአልና በእኳኋናቸው ደግሞ ታላቅ ልዩነት እንዲኖር ያስፈልጋል። በዚያን ጊዜ ያላመኑ ሲሆኑ ያላመነውን ሰው ምልክቶች ያላዩ ነበር። ዛሬ ግን ክርስቲያኖች ናቸውና ምልክቶቻቸው (ፍሬዎቻቸው) የቅድስና እንዲሆኑ ታስበዋል። (ሮሜ. 6፡21-23።) እኛስ በሕይወታችን ምን ምልክቶች እናሳያለን? ፍሬዎቻችን በቁ. 9ና 10 ላይ የተጻፉት ከሆኑ፡ ውሸት ነው። ክርስቲያኖች አይደለንም። እንባል ይሆናል እንጂ አይደለንም። ሰው ሲሰኛ ወይም ጣዖትን የሚያመልክ፡ ወይም አመንዝራ ወይም ቀላጭ ወይም ከወንድ ጋር ዝሙት የሚሠራ ወይም ሌባ ወይም ገንዘብ የሚመኝ ወይም ሰከር ወይም ተላዳቢ ወይም ነጣቂ ቢሆን ክርስቲያን አይደለም የእግዚአብሔርንም መንግሥት አይወርስም። ክርስቲያን ከዓመፀኛ ፈጽሞ ልዩ ነውና ሥራውም ኑሮውም ሁሉ ልዩ መሆን ይገባዋል። ዓመፀኛ (በክርስቶስ ያላመነ የዓለም ሰው) የሚሠራውን ሥራ ክርስቲያን አይሠራም። ሲሠራም ቢገኝ ክርስቲያንነቱ በጣም ያጠራጥራል። እኛ ደግሞ የተዘረዘሩትን ኃጢአቶች ዱሮ ምናልባት እንሠራ ነበር። ዛሬ ግን እኛ ደግሞ ታጥበናል፡ ተቀድሰናል፡ ጸድቀናልምና እንዴት አድርገን ለንሠራቸው እንገኛለን? ይህን ሁሉ እንደሚሠሩት ነበርን። እሁን ግን ታጥበናል፡ ተቀድሰናል፡ ጸድቀናልም። በዚያን ጊዜ እንሠራቸው ነበር። እሁን ግን አይሆንልንም። ዓመፀኞች ነበርን። እሁን ግን ክርስቲያኖችን ነን። እኳኋላችንም ልዩ እንዲሆን ያስፈልጋል።

ቁ. 12-20 «ሁሉ ተፈቅዶልኛል።» ይህ የቆሮንቶስ ሰዎች በጻፉት ወረቀት ላይ የሚጠቅሱት የሐዋርያው ቃል ነው። ቅዱስ ጳውሎስ በክርስቶስ በተሰጣቸው ነፃነት ጸንተው ከሕግ ቀነበር በታች ከመሆን እንዲወጡ ዘወትር ያለተምራቸው ነበርና (ገላ. 4፡21፡31፡5፡1፡23) የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ይህን ቃሉን ጨብጠው አጣጥመው

ለሥራቸው ሁሉ መሠረት አደረጉት። ሐዋርያው «እናንተ ለአርነት ተጠርታችኋል» ካለ በኋላ ጨምሮ «ብቻ እርነታችሁ ለሥጋ ምክንያት አይሰጥ» ማለቱን ረሰተው «ሁሉ ተፈቅዶልኛል» ብለው የአባቱን ሚስት ያገባ ሰው በመካከላቸው እንዲቀመጥ ስንኳ ፈቀዱ። (ገላ. 5፡13፡1 ቆሮ. 5፡1፡2።) «መብል ለሆድ ነው፤ ሆድም ለመብል ነው» የሚለውን ተረት ደግሞ አነሡ፤ ለሌላንነታቸውና ለዝሙታቸውም ፈቃድን ያገኙ መሰላቸው። ለዚህ ሁሉ ግን ጳውሎስ በቂ መልስ ሰጥቶአል። ስለ መጀመሪያ ቃሉ፡ - እርግጥ ነው፤ ክርስቲያን በክርስቶስ ነፃነት እለው፤ ይሁንና ለዚያ ነፃነት ወለን ወለን አለ። ስለ ሁለተኛው ስለ ተረትም ደግሞ፡ - መብል ለሆድ ይሁን፤ ሆድም ለመብል ይሁን፤ ዳሩ ግን በዚያ መሠረትና ምላሌ «ዝሙት ለሰው አካል ነው፤ አካልም ለዝሙት ነው» ቢባል፤ ውሸት ነው! የቆሮንቶስ ሰዎች «መብል የተሰጠ ለሆድ ነው፤ ሆድም የተፈጠረ መብልን ለመቀበል ነው። ይህም ስለሆነ የሆድን አምሮት ለማጥገብ መብልን መብላት የተፈቀደ ነው፤ የተፈቀደም ብቻ ሳይሆን የተገባ ነው» አሉ። ይህንም መሠረት አድርገው «እንደዚሁም ሁሉ የሰው አካል ሲፈጠር ፍትወት አብሮ ተፈጥሮአል፤ ፍትወትን የሚያጠግብ ዝሙት ነው፤ ስለዚህ ፍትወትን ለማጥገብ ዝሙት የተፈቀደ የተገባም ነው» ብለው እርስ በርሳቸው ተለማመዱት። ጳውሎስ ግን «እንዲህ አይደለም» ይላል። እውነት! የሆድን አምሮት ለማጥገብ መብል አለ፤ መብልንም ለመብላት ሆድ አለ። ይሁን እንጂ የሰው አካል ለዝሙት ሳይሆን ለጌታ ነው ጌታም ለሰው አካል ነው። እግዚአብሔር መብልን ለሆድ እንደ ፈጠረ ሁሉ ዝሙትን ለሰው አካል አልፈጠረም፤ የሰውን አካልም ለዝሙት አልፈጠረም። ተረቱና የተሰጠው ትርጉም ተመላላይ አይደለም። ምክንያቱም ደግሞ፤ ሆድና መብል ጠፊዎች ናቸው። እነርሱ ለዚህ ዓለም ብቻ ተፈጥረው ከመንግሥተ ሰማያት ጋር ግንኙነት የላቸውም። ጌታና የሰው አካል ግን ሁለቱም ከሙታን ተነሿዎች ሆነው ለዘላለም የሚኖሩ ናቸው። ጌታ በሥጋው ከሙታን እንደ ተነሣ እንዲሁ የጌታ የሆኑት በሥጋቸው ይነሣሉ በዳግም ምጽአቱም አብረውት ይመጣሉ። (ም. 15፡20-23። ሮሜ. 8፡11። ፊልጵ. 3፡21። 1 ተሰ. 4፡14።) በዚህ ምክንያት ይህ ሥጋችን (አካላችን) በንጽሕና ሁሉ እንዲጠበቅ ያስፈልጋል። ደግሞም ሌላ አላብ አለ፤ እርሱም ሥጋችን (አካላችን) የክርስቶስ ብልቶች መሆኑ ነው። ሐዋርያም ይህን ትምህርት በምዕ. 11፡12-28 እና በኤፌ. 5፡23-33 ያስፋፋዋል። ሰው በክርስቶስ ባመነ ጊዜ የክርስቶስ ብልት ሆኖ ወደ ክርስቶስ ይጨመራል። ለሌላነትና ዝሙት ለክርስቲያን እጅግ መጥፎ የሆኑበት በዚህ ምክንያት ነው። የክርስቶስን ብልቶች ወስደን የጋለሞታ ብልቶች እናድርጋቸውን? ከቶ እይገባንም! እግዚአብሔር «ሰው ለባቱንና እናቱን ይታወቃል፤ ከሚስቱም ጋር ይተባበራል፤ ሁለቱም አንድ ሥጋ ይሆናሉ፤ ስለዚህ አንድ ሥጋ ናቸው እንጂ ወደ ፊት ሁለት አይደሉም» ብሎ ባልና ሚስትን አጣምሮአልና ከጋለሞታ ጋር የሚተባበር ሰው ከእርሱም ጋር አንድ ሥጋ ነው። ያ ከጋለሞታ ጋር የሚተባበር ሥጋ ግን የክርስቶስ ብልት ሲሆን እንደዚህ ማድረግ ምንኛ መጥፎ ነው! ምእመናን ግን ከጌታ ጋር የተባበሩ ናቸውና ከእርሱ ጋር አንድ መንፈስ ናቸው። ይህም የመንፈስ አንድነት ከሥጋ (ከባልና ከሚስት) አንድነት እጅግ የቀረበ ነውና ክርስቲያን ያን አንድነት በጥሶ እንዴት አድርጎ ወደ ጋለሞታ ይሄዳል? የቆሮንቶስ ሰዎች በክርስቲያንነታቸው ተመክተው «ሁሉ ተፈቅዶልኛል» አሉ። ይሁን እንጂ ከጋለሞታዎች ጋር መገናኘት ዝሙትንም መሥራት ይገባል? በፍጹም አይገባምና ከዝሙት ይሸሹ። የሚሸሹበትም ሁለተኛ ምክንያቱ ዝሙት በተለይ ክፉ ስለሆነ ነው። እንዴት? ቢባል፤ ሰው ሌላውን ኃጢአት ሁሉ ሲሠራ ከአካላት ውጭ

በሆነው ነገር ይፈጽመዋል፡ ዝሙትን የሚሠራ ግን የገዛ እኩልነት የኃጢአት መሣሪያ አድርጎ እኩልነትን ይበድላል። የሚሸጡት ሦስተኛው ምክንያት፡- ሥጋቸው የእግዚአብሔር ቅድስተ ቅዱሳን ስለ ሆነ ነው። ሐዋርያው በም. 3፡16 ላይ መላው ማንበሩ የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ እንደ ሆነ አስረድቶ ነበር፤ አሁን ግን ስለ እያንዳንዱ ክርስቲያን ይጽፋል፡ ክርስቶስን የግል መድኃኒቱ ያደረገው ሰው መንፈስ ቅዱስን በውስጡ ተቀብሎአልና ሥጋው የእግዚአብሔር ማደሪያ ነው። ስቅድስተ ቅዱሳን (ለሕንፃው) የማይገባ ወይም የማያምር ማናቸውም ነገር የእግዚአብሔር ቅድስተ ቅዱሳን ለሆነ ለክርስቲያን ሰው ሥጋ የማይገባ የማያምርም ነው። እንደ የመጨረሻ ምክንያት ደግሞ አለ። የቆሮንቶስ ሰዎች የራሳቸው አይደሉምና እንደ ገዛ ፈቃዳቸው ሊሠሩ አይገባቸውም። እግዚአብሔር በታላቅ ዋጋ፡ እርሱም በአንድ ያልጁ ደም፡ የእርሱው ይሆኑ ዘንድ ገዝቶአቸዋል። (ዮሐ. 3፡16፤ ዮሐዋ. 20፡28) ሰው ሁሉ የኃጢአት ባሪያ ነበረ፤ እግዚአብሔር ገዛው፤ ከዚያም ባርነት እርነት አውጥቶት የራሱ አደረገው። (ዮሐ. 8፡34-36) እንግዲህ ሥጋቸው የራሳቸው ሳይሆን የእርሱ ነው። የሌላ ሰው የሆነውን ንጹሕ ዕቃ ወስደው ያቆሽሹትን? ሉረ እይሆንም! ስለዚህ በመንፈሳቸው ብቻ እግዚአብሔርን ሳያክብሩ እኩልነታቸውን በንጽሕና በመጠበቅ በሥጋቸው ደግሞ ያክብሩት።

ማስገንዘቢያ።

ሀ/ «ሁሉ ተፈቅዶልኛል።» (ቁ. 12) ቃሉ መቼም እውነት ነው። ክርስቲያን ከሕግ በታች አይደለምና ሁሉ በእውነት ተፈቅዶለታል። ሁሉ ቢፈቀድለት ቅሉ ሁሉ ማድረግ ይገባዋል ማለት አይደለም። በቁ. 12 ላይ ጳውሎስ ራሱ ሁለት ውሳኔ ስቃሉ ሰጥቶአል፤ 1ኛ፡- «ሁሉ ግን አይጠቅምም።» 2ኛ፡- «በእኔ ላይ ግን አንድ ነገር እንኳ አይሠለጥንብኝም።» ይህም ማለት፡ ማድረግ እችላለሁ፤ ማድረግ ግን ምናልባት አይጠቅምም። ማድረግ እችላለሁ፤ ያደረግሁት እንደ ሆነ ግን ምናልባት ባሪያ ያደርገኛል ማለት ነው። የማይጠቅመውን ስምን አደርጋለሁ? ባሪያስ የሆንሁ እንደሆነ እርነቴ የት አለ? ስለዚህ፤ ሁሉ ተፈቅዶልኛልና ማድረግ እችላለሁ፤ ሁሉን ባላደርግ ግን ይሻላል ማለት ነው። «ተፈቅዶልኛል?» ተብሎ ስለ እንድ ነገር ቢጠየቅ፤ እዎን ተፈቅዶልኛል! ነገር ግን ወይም ጥቅም የማይሰጥ ነገር፤ ወይም ባሪያ የሚያደርገኝ ነገር፤ የሆነ እንደሆነ ያን ነገር ባላደርግ ይሻላል። ዮሐንስ እፈወርቅ «ሁሉ በሥልጣኔ ውስጥ ነው፤ በእኔ ላይ ግን አንድም አይሠለጥንብኝም» ብሎአል።

ብዙዎች ክርስቲያኖች ሲጃራ የማያጨሱ መጠጥም የማይጠጡ በዚህ ምክንያት ነው። ሕግ አይከለክልም፤ ሁሉም ተፈቅዶልኛል። ሆኖም በአንድ በኩል እነዚህ ነገሮች ጉዳት እንጂ ጥቅም አይሰጡም፤ በሌላ በኩል ደግሞ ወደ ባርነት ያደርሳሉ። ሲጃራ ማጨስ እጅጉና አስትንፋሱን ያቆሽሻል፤ ጉርሮንና ሳምባን ይጎዳል። እንደዚህም ደግሞ መጠጥን ማብዛት እናረትንና ድህነትን ያመጣል እንጂ ጥቅም የለውም። ሁለቱም እያንዳንዳቸው ወደ ባርነት ያደርሳሉ። ሲጃራን የሚያጨስን ሰው፤ «ሲጃራህን ተው!» መጠጥን የሚያበዛን ሰው፡- «መጠጥህን ተው!» ብትላቸው አይችሉም። የሲጃራና የመጠጥ ባሪያዎች ሆኑ ማለት ነው። ጌቶች ሆነው በፈቃዳቸው የጀመሩና ወሰን ወሰን አስቀድመው ያኖሩ ሲሆኑ አሁን በፈቃድ ሳይሆን የግድ ያደርጉታል፤ በወሰኑስትም ወሰን ሊይዙት አይችሉም። ባሪያዎች ሆኑ ማለት ነው።

እንዳንዶች ሰዎች አመካኝተው፡- «ሉረ! ክፉው ማብዛት ነው እንጂ ሁሉ በልክና በመጠን በደረግ ክፉ አይደለም።» ይላሉ። በዚህም ቃላቸው የውነት ግማሽ አለ፤ በሆንም ይህም ለመፈጸም የሚችሉ በቁጥራቸው በጣም ያነሱ ናቸውና መርዘን አለመጀመር ይሻላል እንላለን። ስለምን? ቢሉ፤ ነገሩ ሲሰመድ ልማዱ ይጸናል፤ ልማዱም የባለቤቱን ፈቃድ ጥሶ የግድ ያሠራውና ባሪያ ያደርገዋል። «ብርቱ ክርስቲያን የሆነ እንሌ ያደርገዋል» ቢባልም እንኳ ሕይወታችንን በጌታ ቃል እንጂ በሰው አድራጊነት እንመሥርተው። በመጽሐፍ ቅዱስ እንደምናየው ሁሉ፤ ከሁሉ በተሻሉ ሰዎች ዘንድ እንኳ ስሕተት አልጠፋም። «ሁሉ ተፈቅዶልኛል» ተባለ። ይሁን፤ ነገር ግን ሁሉ አይጠቅምም። «ሁሉ ተፈቅዶልኛል» ተባለ። እውነት! ነገር ግን በእኔ ላይ አንድ ነገር እንኳ አይሠለጥንብኝም። በመጽሐፍ ቅዱስ በግልጽ ያልተከለከለ ነገሮች ይኖራሉ፤ ይሁንና የእነዚህ ነገሮች ውጤት ለክርስቲያን የማይገቡ ያደርጋቸዋልና ክርስቲያን የሆነ ሰው እነዚህን ነገሮች ባያደርግ በጣም የተሻለ ነው።

ለ/ «እግዚአብሔር ጌታንም እስከህ እኛንም በኃይሉ ያስነሣናል።» (ቁ. 14) ሐዋርያው በሆድና በመብል በጌታና በሥጋም መካከል ያለውን ልዩነት ሲያስረዳ ነው። ስለ ሆድና ስለ መብል ሲናገር «እግዚአብሔር ይህንም ያንም ያጠፋቸዋል» ይላል። ስለ ጌታና ስለ ሥጋ ግን ሲናገር «እግዚአብሔር ጌታንም እስከህ እኛንም በኃይሉ ያስነሣናል» ይላል። ጌታ እንደ ተነሣ እንዲሁ የሰው ሥጋ ይነሣል ማለቱ ነው። ይህም በቅዱስ አትናቴዎስ የሃይማኖት ሥርዓት ላይ «እርሱም በሚመጣበት ቀን ሰው ሁሉ በሥጋው ይነሣል» ከሚለው ቃል ጋር ይስማማል። ሰው በሞተ ጊዜ ሥጋው እንደ ተነቀለ ድንኳን ሆኖ ይወድቃል ይበሰብሰማል። (2 ቆሮ. 5፡1-5) ጌታ በሚመጣበት ቀን ያ ሥጋ ይነሣል፤ ተለውጦም መንፈሳዊም ሆኖ ወደ መንግሥተ ሰማያት ይገባል። (ሮሜ 8፡23፤ 1 ተሲ 4፡16፤ 1 ቆሮ. 15፡35-53) ለዚህ የሚሆን ማረጋገጫ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ መነሣት ነው። እርሱ የሰውን ሥጋ ለብሶ ፍጹም ሰው ሆነ፤ ሰውም ሆኖ ሞተ። መበስበስን እንዳያይ 3 ቀንና 3 ሌሊት ብቻ በመቃብር ቆየ ከዚያም በኋላ በሥጋው ተነሣ። ሥጋውም አሁን ሲነሣ ልዩ ነው። በተዘጋ በር ያልፋል (ዮሐ. 20፡19)፤ ከዓይን ይሰወራል (ሉቃ. 24፡31)፤ ልዩ ሆኖ ታይቶ እንዳንድ ጊዜ እንዳይታወቅ ሰውን ድንግርግር ያደርገዋል። (ዮሐ. 20፡11-16፤ ሉቃ. 24፡13፡31) የእርሱ ሥጋ ነው፤ የችንካርና የጦር ምልክቶች ገና አሉበት፤ በሆንም ልዩ ነው፤ መንፈሳዊ ነው፤ በደመናትም ውስጥ አልፎ ወደ ሰማይ አረገ። የጌታ ሥጋ እንደ ተነሣ እንዲሁ የሰው ሥጋ ይነሣል።

ሐ/ «ከዝሙት ሸሹ» (ቁ. 18) «ሸሹ» እንጂ «ቆማችሁ ታገሉ» እለመባሉን እናስተውል። «ሸሹ» ለምን ተባለ? ወደ ኃጢአት የሚያደርስው ፍትወት በሥጋችን ውስጥ ነውና በፈተና ላይ ቆመን ብናመነታ በእርግጥ ስለምንወድቅ ነው። ዝሙት ሰውነቱን ያዋርዳልና ያቃጥለዋል ያጠፋውማል። ስለዚህ ሳንጠመድ በፊት እንደ የሴፍ ሆነን ዝሙት ከሚፈጸምበት ቦታ ሸሽተን መንገዳችንን እንሂድ። (ዘፍጥ. 39፡12) በአዲስ ኪዳን ውስጥ ከሦስት ነገሮች እንድንሸሸ ታዘዝናል። 1ኛ፤ ከዝሙትና ከክፉ የኃልማሳነት ምኞት። (1 ቆሮ. 6፡18፤ 2 ጢሞ. 2፡22) 2ኛ፤ ጣዖትን ከማምለክ። (1 ቆሮ! 10፡14) 3ኛ፤ ገንዘብን ከመውደድ። (1

ጢዋ. 6:11) እነዚህ 3 ነገሮች ለሰው ከፋ ወጥመዶች ይሆናሉና ቆመን ከእነርሱም ጋር ላንታገል እንድንሸሽ ታዝዝናል።

* * *
* * * * * *

ምዕራፍ 7።

1፤ ስለ ጻፋችሁልኝላ ነገር፤ ከሴት ጋር አለመገናኘት ለሰው 2፤ መልካም ነው። ነገር ግን ስለ ዝሙት ጠንቅ ለእያንዳንዱ ለራሱ ሚስት ትኩረት ለእያንዳንዱት ደግሞ ለራሱም 3፤ ባል ይኑራት። ባል ለሚስቱ የሚገባትን ያድርግላት 4፤ እንደዚሁም ደግሞ ሚስቷቱ ለባልዋ። ሚስት በገዛ ሥጋዋ ላይ ሥልጣን የላትም፤ ሥልጣን ለባልዋ ነው እንጂ፤ እንዲሁም ደግሞ ባል በገዛ ሥጋው ላይ ሥልጣን የለውም 5፤ ሥልጣን ለሚስቱ ነው እንጂ። ለጸሎት ትተጉ ዘንድ ተሰማምታችሁ ለጊዜው ካልሆነ በቀር፤ እርስ በርሳችሁ አትከላከሉ፤ ራሳችሁን ስለ አለመግዛት ሰይጣን እንዳይፈታተናችሁ 6፤ ደግሞ አብራችሁ ሁኑ። ዳሩ ግን ይህን እንደ ፈቃድ እላለሁ 7፤ እንጂ እንደ ትእዛዝ አይደለም። ሰው ሁሉ እንደ እኔ ሊሆን እወዳለሁና፤ ነገር ግን እያንዳንዱ ከእግዚአብሔር ለራሱ የጻጋ ስጦታ አለው፤ እንዲሁም ሁለተኛውም እንደዚያ።

8፤ ላላገቡና ለመበለቶች ግን እላለሁ፡- እንደ እኔ ቢኖሩ 9፤ ለእነርሱ መልካም ነው፤ ነገር ግን በምኞት ከመቃጠል መጋባት ይሻላልና ራሳቸውን መግዛት ባይችሉ ያግቡ።

10፤11፤ ሚስትም ከባልዋ አትለያይ፤ ብትለያይ ግን ላታገባ ትኑር ወይም ከባልዋ ትታረቅ፤ ባልም ሚስቱን እይተዋት ብዬ የተጋቡትን እዛቸዋለሁ፤ እኔ ግን አላዝም፤ ጌታ እንጂ።

12፤ ሌሎችንም እኔ እላለሁ፡ ጌታም አይደለም፤ ከወንድሞች ወገን ያላመነች ሚስት ያለችው ቢኖር እርሳዋም ከእርሱ 13፤ ጋር ልትቀመጥ ብትሰማ፤ አይተዋት፤ ያላመነ ባል ያላት ሚስትም ብትኖር ይህ ከእርሱም ጋር ሊቀመጥ ቢሰማ፤ 14፤ አትተው። ያላመነ ባል በሚስቱ ተቀድሶአልና፤ ያላመነችም ሚስት በባልዋ ተቀድላለች፤ አለዚያ ልጆቻችሁ ርኩሳን ናቸው 15፤ እሁን ግን የተቀደሱ ናቸው። የማያምን ግን ቢለይ ይለይ፤ ወንድም ቢሆን ወይም እጎት እንዲህ በሚመስል ነገር 16፤ አይገዙም፤ እግዚአብሔር ግን በሰላም ጠርቶናል። አንቺ ሴት፤ ባልሽን ታድኚ እንደ ሆንሽ ምን ታውቂአለሽ? ወይስ፤ አንተ ሰው፤ ሚስትህን ታድን እንደ ሆንህ ምን ታውቃለህ?

17፤ ብቻ ለእያንዳንዱ እግዚአብሔር እንደ ከፈለለት እያንዳንዱንም እግዚአብሔር እንደ ጠራው እንዲሁ ይመላለስ። 18፤ እንዲሁም በአብያተ ክርስቲያናት ሁሉ እደነግጋለሁ። ማንም ተገርዞ ስለ ተጠርቶ እንደ ሆነ፤ ወደ አለመገረዝ እይመለስ፤ 19፤ ማንም ሳይገረዝ ተጠርቶ እንደ ሆነ እይገረዝ። መገረዝ ቢሆን አለመገረዝም ቢሆን ከንቱ ነው፤ የእግዚአብሔርን 20፤ ትእዛዝ መጠበቅ ነው እንጂ። እያንዳንዱ በተጠራበት 21፤ መጠራት አንደዚሁ ይኑር። ባሪያ ሆነህ ተጠርተህ እንደ ሆነ አይገድህም፤ አርነት ልትወጣ ቢቻልህ ግን እርነትን 22፤ ተቀበል። ባሪያ ሆኖ በጌታ የተጠራ የጌታ ነጻ ነውና፤ እንዲሁም 23፤ ነጻ ሆኖ የተጠራ የክርስቶስ ባሪያ ነው። በዋጋ ተገዝታችኋል፤ 24፤ የሰው ባሪያዎች እትሁኑ። ወንድሞች ሆይ፤ እያንዳንዱ በተጠራበት እንደዚሁ ሆኖ በእግዚአብሔር ዘንድ ይኑር።

25፤ ስለ ደናግልም የጌታ ትእዛዝ የለኝም፤ ነገር ግን የታመንሁ እሆን ዘንድ ከጌታ ምሕረትን የተቀበልሁ እንደ መሆኔ 26፤ ምክር እመክራለሁ። እንግዲህ ስለ አሁኑ ችግር ያህ መልካም ይመስለኛል፤ ሰው እንዲህ ሆኖ ቢኖር መልካም 27፤ ነው። በሚስት ታስረህ እንደ ሆንህ መፋታትን አትሻ፤ በሚስት 28፤ አልታሰርህ እንደ ሆንህ ሚስትን አትሻ።

ብታገባ ግን ኃጢአት አትሠራም ድንግሊቱም ብታገባ ኃጢአት አትሠራም፤ ነገር ግን እንዲህ በሚያደርጉ በሥጋቸው ላይ መከራ 29፤ ይሆንባቸዋል፤ እኔም እራራላችሁ ነበር። ዳሩ ግን፡ ወንድሞች ሆይ፡ ይህን እናገራለሁ፤ ዘመኑ አጭር ሆኖአል፤ ከእንግዲህ 30፤ ወዲህ ሚስቶች ያሉአቸው እንደሌላቸው ይሁን፤ የሚያለቅሱም እንደማያለቅሱ፤ ደስ የሚላቸውም ደስ እንደማይላቸው፤ 31፤ የሚገዙም ምንም እንደሌላቸው፤ በዚህችም ዓለም የሚጠቀሙ በሙሉ እንደማይጠቀሙባት ይሁን፤ የዚህች ዓለም መልክ አላፈ ነውና።

32፤ ነገር ግን ያለ አላብ ልትኖሩ እወዳለሁ። ያላገባው ጌታን 33፤ እንዴት ደስ እንዲያሰኘው የጌታን ነገር ያስባል፤ ያገባው ግን ሚስቱን እንዴት ደስ እንዲያሰኝት የዓለምን 34፤ ነገር ያስባል፤ ልቡም ተከፍሎአል። ያልተጋባች ሴትና ድንግል በሥጋም በነፍስም እንዲቀደሱ የጌታን ነገር ያስባሉ፤ የተጋባች ግን ባልዋን እንዴት ደስ እንድታሰኘው የዓለምን 35፤ ነገር ታስባለች። ይህንም ለራላችሁ ጥቅም አላለሁ፤ በአገባብ እንድትኖሩ ላትባከኑ በጌታ እንድትጸኑ ነው እንጂ ላጠምዳችሁ ብዬ አይድለም።

36፤ ዳሩ ግን ማግባት ወደሚገባው ዕድሜ በደረሰ ጊዜ ስለ ድንግልናው ያፈረ ሰው ቢኖር፤ የወደደውን ያድርግ፤ 37፤ ቢያገባም ኃጢአት የለበትም። ላይናወጥ በልቡ የጸና ግን ገድ የለበትም፤ የወደደውን እንዲያደርግ ተፈቅዶሰታል፤ ድንግልናውንም በልቡ ይጠብቅ ዘንድ ቢጸና፤ መልካም እደረገ። 38፤ እንዲሁም ድንግልን ያገባ መልካም እደረገ ያላገባም የተሻለ እደረገ።

39፤ ሴት ባልዋ በሕይወት ላለ የታሰረች ናት፤ ባልዋ ቢሞት ግን በጌታ ይሁን እንጂ የወደደችውን ልታገባ ነጻነት 40፤ አላት። እንደ ምክሬ ግን እንዳለች ብትኖር ደስተኛ ናት፤ እኔም ደግሞ የእግዚአብሔር መንፈስ በእኔ ያለ ይመስለኛል።

* * *
* * * * * *

2ኛ ክፍል።

(ም. 7- ም. 10።) ሰተጠየቀው ጥያቄ መልስ።

ም. 7፤ ስለ መጋባት።

ም. 8-10፤ ሰጣዎት ስለ ተሠዋ ሥጋ።

ምዕራፍ ሰባት።

በቆርንቶስ የነበሩ ክርስቲያኖች ወደ መንፈሳዊ አባታቸው ወደ ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ ዘንድ ወረቀት ጽፈው ልዩ ልዩ ጥያቄ አቅርበውለት ነበርና ሐዋርያው አሁን ለዚህ ጥያቄ ሁሉ እንድ በእንድ መልስን መስጠት ይጀምራል። በምዕራፍ 7 ላይ የምናገኘው የመጋባትን ነገር ነው። መጀመሪያው እኩሌታ፤ ክቁ. 1 ጀምሮ እስከ ቁ. 24 ድረስ፤ ስለ መጋባትና ስለ መፋታት ሲናገር ሁለተኛው እኩሌታ፤ ክቁ. 25 ጀምሮ እስከ ቁ. 40 ድረስ፤ ስለ ደናግልና ባሉቻቸው ስለ ሞቱባቸው ሴቶች ይናገራል።

ቁ. 1-9። ጳውሎስ «ስለ ጻፋችሁልኝ ነገር፤ ክሴት ጋር አለመገናኘት ለሰው መልካም ነው» ይላል። አለመገናኘት አለማግባት ማለት ነውና ሐዋርያው አለማግባት መልካም ነው ማለቱን እንረዳለን። «መልካም ነው» እንጂ «የተሻለ ነው።» ወይም ደግሞ «ምግባራዊ ነው።» አለማለቱን እናስተውል። «መልካም» የሆነበት ምክንያት፡- 1ኛ፤ «ስለ አሁኑ ችግር» (ቁ. 26፤) 2ኛ፤ «ዘመኑ አጭር ስለ ሆነ» (ቁ. 29) ነው። በዚህ ምዕራፍ ላይ ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻ ድረስ ሐዋርያው በዚህ ሁለት ምክንያት ድንግልና መልካም ነው ይላል እንጂ ምን ጊዜም የተሻለ ነው አይልም። ምዕራፉን ስናነብ ጳውሎስ ይህን መልእክት የጻፈበትን ዘመንና የዘመኑን ሁኔታ ማሳሰብ ያስፈልገናል።

«ስለ አሁኑ ችግር።» አለችጋሪ ዘመን ነበረ። በሌሎች አገሮች ዘንድ በክርስቲያኖች ላይ መከራና ስደት በየጊዜው ሁሉ ይነሣ ነበር። አዋጅ በድንገት ይወጣ ነበር፤ ተከለውም ወደ ፍርድ ቤት ይጎተቱ ነበር፤ ከቀን ወደ ቀንም ምን እንዲሆንባቸው አያውቁም ነበር። እውነት ነው፤ ለጊዜው በቆርንቶስ ከተማ ክርስቲያኖች ክቡራን ናቸው፤ ቢሆንም የወደፊቱን ማን እወቀ? በተጠራጣሪ ኑሮ ምክንያት ብቻውን የሆነ ሰው ቢጨነቅ ባለ ሚስትና ባለ ልጆች የሆነ እንዴት እብዝቶ ይጨነቅ! የቆርንቶስም ሰዎች ወደዚህ ወደ ባለ ችግር እንዳይደርሱ ሐዋርያው ራራቶ «ክሴት ጋር አለመገናኘት መልካም ነው» ይላል።

«ዘመኑ አጭር ስለ ሆነ።» ሐዋርያው በተለይ ስለ ወንጌል ሥራ ሲያስብ «ዘመኑ አጭር ነው» ይላል። በእነዚያ በቀደሙት ክርስቲያኖች ፊት የተቀመጠው ሥራ ታላቅ ነበር፤ ወደ ዓለም ሁሉ ሄደው ወንጌልን ለፍጥረት ሁሉ እንዲሰብኩ የተጣለባቸው እደራ ክፍ ያለ ነበር። ጳውሎስ «ዘመኑ አጭር ነው» ሲል ስለ ክርስቶስ መምጣት ያስብ እንደ ነበረ ወይም ምናልባት በቆርንቶስ ከተማ እኛ ዛሬ የማናውቀው እንዳች ነገር ይነሣ እንደ ነበረ አናውቅም፤ ቢሆንም ዘመኑ አጭር ሆኖ ታየውና «ክሴት ጋር አለመገናኘት ለሰው መልካም ነው» አለ።

ሐዋርያው «መልካም ነው» ይልና ወዲያው «ነገር ግን» ብሎ ይቀጥላል። ከሌት ጋር አለመገናኘት መልካም ነው፤ ይህ ግን ለሁሉ አይቻልም ይላል። ምክንያቱስ «ስለ ዝሙት ጠንቅ» ይላል። ማለት፤ አግዚአብሔር ለሰው ልጆች የሰጠው ንጽሕ ፍቅር በአዳም ኃጢአት ምክንያት ወደ ፍትወት ስለተለወጠ፤ ሰው ከሌት ጋር ሳይገናኝ ብቻውን ለመኖር ቢያስብ ዝሙት የተባለ ነገር እንዳይገባ ያስፈራል። ሰው ከሌት ጋር ሳይገናኝ ለመኖር ቢችል መልካም ነው፤ ነገር ግን ስለ ዝሙት ጠንቅ ሰው ሁሉ ቢያገባ ይሻላል ብሎ ሐዋርያው ምክኑን ይሰጣል። ይህም ብርቱ ወለን ነው። ዝቅ ብሎ በቁ. 5 ላይ ራስን ስለ አለመግዛት ይናገራል፤ ከዚያም በታች ደግሞ በቁ. 8 ላይ «በምኞት ከመቃጠል መጋባት ይሻላልና ራሳቸውን መግዛት ባይችሉ ያገቡ» ይላል። ጉዳዩ ራስን መግዛት በመቻል ላይ ተንጠልጥሎአል፤ ይህም ራስን መግዛት መቻል ልዩ የሆነ የእግዚአብሔር የጸጋ ስጦታ ነው። ሰው ራሱን መግዛት ቢችል ከሌት ጋር ባይገናኝ መልካም ነው፤ ባይችል ግን «ስለ ዝሙት ጠንቅ» ያግባ።

የተጋቡም ሲሆኑ በአገባብ ሁሉ ይኑሩ። «ለአያንዳንዱ ለራሱ ሚስት ትኑረው ለአያንዳንዱም ደግሞ ለራሱ ባል ይኑራት» ማለቱ፤ ሰው ባለ ሁለት ሚስቶች አንዳይሆን ሚስቱንም እንዳይፈታ ሲከለክል ነው። (ቁ. 2)። እዚህ ላይ ደግሞ የባልና የሚስት መብት አኩል እንደ ሆነ አናያለን፤ ሐዋርያው፡- «ባል ለሚስቱ የሚገባትን ያድርግላት፤ አንደዚህም ደግሞ ሚስቲቱ ለባልዋ ታድርግለት» ይላልና። (ቁ. 3)። አንዳቸውም ያለ ሌላው በስተቀር በሥጋቸው ላይ ሥልጣን የላቸውምና መጋባት በሥጋ ነገር በኩል በሁለቱም ላይ ኃላፊነትን ይጥላል። በሥጋ ነገር ወንዱ አንደ ገዛ ፈቃዱ ሊያደርግ አይችልም፤ ሚስቲቱም እንደዚሁ አትችልም። ከተጋቡ ወዲያ አንድ ሥጋ ናቸውና ወይም ወንዱ ወይም ሴቲቱ በገዛ ሰውነታቸው ላይ ሙሉ ሥልጣን የላቸውም። ባልየው ለሚስቲቱ ያስብ፤ ሴቲቱም ለባልዋ። ታላቅ ምክንያት ካልሆነ በቀር አርስ በርላቸው አይከላከሉ፤ አንዲህ ያደረጉ አንደሆነ ሰይጣን በፍትወት ረገድ ይፈታተናቸዋልና። ሐዋርያው ይህን ማለቱ ከዝሙት ጠንቅ ለማምለጥ እንዲጋቡ ፈቃድ ሲሰጣቸው ነው እንጂ እርሱ በእውነቱ «ለሰ አሁኑ ችግር፤ ዘመኑም አጭር ስለ ሆነ» የቆሮንቶስን ክርስቲያኖች እንደ እርሱ፤ ሚስት አንዳላገባው ቢሆኑ በወደደ ነበር። ቢወድም ቅሉ የአግዚአብሔር የጸጋ ስጦታ ልዩ ልዩ እንደሆነ ሁሉም ሰው የራስን መግዛት መቻል ስጦታ እንዳልተቀበለ ተገንዝቦ ነበር። አንግዲህ አሳቡ በጠቅላላው በቁ. 8 እና 9 ላይ አንደ ተጻፈው ነው። አስከ አሁን ድረስ ላላገቡትና አሁን መበለቶች ለሆኑት «አንደ አኔ ቢኖሩ ለእነርሱ መልካም ነው፤ ነገር ግን በፍትወት ከመቃጠል መጋባት ይሻላልና ራሳቸውን መግዛት ባይችሉ ያገቡ» ይላል። ቢችሉ ሳያገቡ ቢኖሩ «መልካም ነው»፤ ባይችሉ ግን ያግቡ።

ማስገንዘቢያ።

የድንግልና ወያኔ ያለማግባት ኑሮ ለሰው ሁሉ ላይሆን በእውነቱ በቁጥራቸው አጅግ በጣም ላነሱ ብቻ ነው። ከጥንት ጀምሮ ሰው ይህን ነገር ምንው በተረዳ! አግዚአብሔር «ሰው ብቻውን ያሆን ዘንድ መልካም አይደለም» ሲል (ዘፍጥ. 2፡18) ሰው «በድንግልና መኖር ለሰው ሁሉ መልካም ነው የተቀደሰም ነው» ብሎአል። ይህንም በማለት ለንቱን መበላሸት፤ ለንቱን ርኩሶት፤ ለንቱን ጭካኔ፤ ለንቱን ግብዝነት፤ ለንቱን አበላ፤ ለንቱን ኃዘን ፈጥሮአል! ይህ የአግዚአብሔር ፈቃድ ከቶ አልሆነም። አርሱ የራስን

መግዛት መቻል የጸጋ ስጦታውን ለጥቂቶች (ለአንዳንዶች) ሰዎች ብቻ ሰጥቶአል፤ እነርሱንም ብቻ በድንግልና እንዲኖሩ ወድዶአል አንጂ የቀሩት ሁሉ እንዲያገቡ ፈቃዱ ነበረ። ብዙ ሰዎች ግን ባለማስተዋል ምክንያት የአግዚአብሔርን አሳብ ለተው በድንግልና መኖር ይበልጣል ብለው በድንግልና መኖር አስበዋል። ይህንም በማድረጋቸው በዓለም ሁሉ ላይ በገዳማትም ውስጥ ታላቅ ጥፋት ፈጥረዋል። በዚህ ነገር ላይ የሐዋርያውን የመጨረሻ ቃል አንስግ፡- «አንደ እኔ ቢኖሩ መልካም ነበር፤ ነገር ግን በፍትወት ከመቃጠል (ዝሙትን ከመሥራት) መጋባት ይሻላልና ራሳቸውን መግዛት ባይችሉ ያገቡ» ይላል። በቁ. 28 ላይ ደግሞ ድንግል ቢያገባ ኃጢአት አይደለም ተብሎአልና ድንግልናቸውን ሊጠብቁ ያልቻሉ «ደናግል» ቢያገቡ የተሻለ ነው።

ቁ. 10-16። አሁንም ስለ መፋታት አናነባለን። አስቀድሞ በቁ. 10 እና 11 ላይ ሁለቱም ሰዎች ክርስቲያኖች ሲሆኑ የሚገባውን እናያለን። ከዚያም በኋላ ደግሞ ከቁ. 12 አስከ ቁ. 17 ድረስ ከተጋቡት ሰዎች እንዲ ገና በክርስቶስ ያላመነ ሲሆን የሚገባውን እናናለን። ለፊተኞቹ ሁለቱም ክርስቲያኖች ሲሆኑ ማለት፤ የክርስቶስ ሕግ ጸንቶ ቆሞአል። በዚህ ነገር ጌታ ቃሉን ስጥቶአልና ክርስቲያን ሁሉ ተይዞበታል። ጌታ «አይለያዩ» ብሎ አዝዞአል። (ማቴ. 5፡32፤ 19፡9)። ለጌታም ትክሃዝ እንቢ ብላ የምትለያይ ብትኖርም ሳታገባ ትኑር ወይም ከባልዋ ትታረቅ ባልየውም ደግሞ ሚስቱን አይተዋት። የእነርሱ ነገር ግልጥ ነው። ጌታ አዝዞአልና ክርስቲያን ባይታዘዝ ለነፍሱ ጉዳት ነው።

ምናልባት ግን ከተጋቡቱ አንዱ አውነተኛ ክርስቲያን ባይሆን? ያላመነው አማኙን አያረክሰውም? ያረክሰውም አንደሆነ ክርስቲያኑ ክርስቲያን ያልሆነውን ቢፈታ አይሻልም? አንዲህ ብለው የቆሮንቶስ ሰዎች ሐዋርያውን ጠይቀውት ነበር። ጳውሎስ ግን «ዋና ነገሩ ሰላምና ስምምነት ነው» ይላል። ከሁለቱ ሰዎች ክርስቲያኑ በቁ. 10 እና 11 ላይ በተጠቀሰው ቃል አንደ ታሰረ ነው። መለያየት የሚሆን ከሆነ እንኳ በእርሱ ወገን አይወጥን፤ እርሱም የነገሩ አንሽ ከቶ አይሁን። ያላመኑ ከአማኞች ጋር ሊቀመጡ ከተሰማሙ ይቀመጡ። የለም፤ የቆሮንቶስ ሰዎች አንዳሰቡት አይደለም። ቅዱሳን ርኩሳንን ይቀድሳሉ አንጂ ርኩሳን ቅዱሳንን አያረክሱም። ይህ ቢሆን ኖሮ ልጆቻቸው ርኩሳን በሆኑ ነበር፤ ነገር ግን ሐዋርያው «አይደሉም፤ የተቀደሱ ናቸው አንጂ» ይላል። ስለዚህ ሰውየው አውነተኛ ክርስቲያን ሲሆን ሚስቱም ያልተማረች የክርስቶስንም ነገር ያልተቀበለች ስትሆን ክርስቲያኑ እርስዋን ፈትቶ ክርስቲያን የሆነችውን አይፈልግም፤ አርስዋ ልትቀመጥ ብትስማማ ትቀመጥ አንጂ። ያላመነው ደግሞ ባልየው ሲሆን ነገሩ አንደዚሁ ሁሉ ነው። «የማያምን ግን ቢለይ ይለይ፤ ይህም ሲሆን ክርስቲያኑ አንዲህ በሚመስል ነገር አይገዛም» ተባለ። «አይገዛም» ማለቱ፤ ይህ ሲሆን ክርስቲያኑ ጋብቻውን ለማጽናት ኃላፊነት የለበትም ማለት ነው። ጥፋቱ ባላመነችው በኩል ነው እንጂ በእርሱ በኩል አይደለም። ጋብቻውን ለማጽናት እርሱ ሞክሮአል፤ እርስዋ ግን እንቢ ብላ ሄደች። አንግዲህ ክርስቲያኑ ከኃላፊነት ነፃ ወጥቶአል። ይህም ሲሆን ሌላይቱን ሊያገባ ይችላል የሚሉ ብዙ መምህራን አሉ። ሌሎች ግን አይሆንም ይላሉ። በአያንዳንዱ ጊዜ ሁሉ መንፈስ ቅዱስ በአንዲህ ያለ ነገር መሪ ይሁን። በዚህ ነገር ሁሉ መምሪያ ሕጉ ሰላም ነው። አግዚአብሔር የሰላም አምላክ ነው (ሮሜ. 15፡23)። ክርስቲያኑም ሰላም የሚሰጠውን መንገድ ይከተላል። ሁልጊዜ በጭቅጭቅና በኃዘን በመኖር ፋንታ ቢለያዩ እንኳ ይሻላል። ምናልባት ወደ ደኅንነት እመራዋለሁ ወይም እመራታለሁ ብሎ ተስፋ

በማድረግ እንዲህ ያለውን ጋብቻ ለማጽናት መዋከር ከንቱ ነው። ውጤቱ እንደዚህ ሁሉ ተጠራጣሪ ሲሆን ዕድሜውን ሁሉ በጭቅጭት ማሳለፍ አይረባም። ክርስቲያኑ ወደ መፋታት የሚመራውን መጀመሪያ እርምጃ አይራመድ እንጂ የማታምን ብትለይ ትለይ። ስለ ሴቲቱም የተናገረው ሁሉ ስለ ወንድሞ ደግሞ ያገለግላል፤ ለሁለቱም መንገዱ አንድ ነው።

ማለትንዘቢያ።

ሀ/ ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ በእነዚህ ቁጥሮች ላይ ያለበው ቀድሞውኑ ስለ ተጋቡት ሰዎች ነው እንጂ ያመነ ሰው ያላመነችን ሚስት እንዲያገባ፤ ወይም ደግሞ ያመነች ሴት ያላመነ ባል እንድታገባ ክቶ አላሰበም። ለክርስቲያን ሁሉ መጋባት «በጌታ» እንዲሆን ያስፈልጋል (ቁ. 39)፤ ማለት ክርስቲያን ክርስቲያንን ብቻ ያገባል። ይህን በመርሳት ሰንቶች ክርስቲያኖች ተቸግረዋል፤ ክርስቲያን ክርስቲያን ያልሆነችውን ሊያገባ፤ ወይም ክርስቲያን ሴት ክርስቲያን ያልሆነውን ስታገባ፤ ሁሉንም ስሕተት ነው። ጭቅጭቅና ፀፀት መራራ ልቅሶም ዘወትር ያመጣል። ከዚህም በላይ ደግሞ የእግዚአብሔር ፈቃድ አይደለም። (2 ቆሮ. 6፥14)። እንግዲያስ ክርስቲያን የሆነ ማናቸውም ሰው ይህን ሕግ ለመተላለፍ ቢያስብ የሚከተለውን ጉዳት አስቀድሞ ያስብ፤ አስበም ሲያበቃ የእግዚአብሔር ፈቃድ ካልሆነ ነገር ራሱን ይጠብቅ።

ለ/ «አለዚያ ልጆቻችሁ ርኩሳን ናቸው፤ አሁን ግን የተቀደሱ ናቸው።» (ቁ. 14)። ይህ እንደጎደላን በቅጡ ባይታወቅ እንኳ ቅዱሳን በዙሪያቸው በሚገኙት ሰዎች ዘንድ እንዳችን ልዩነት እንዲያደርጉ የተረጋገጠ ነገር ነው። (ዘፍጥ. 18፥26፤ 30፥27። 1 ነገ. 15፥4፤ 45)። ይህም ስለሆነ እንዳንዶች መምህራን ያላመነው ባል ወይም ደግሞ ያላመነች ሚስት በአማኝ ባለቤቱ እንደሚቀደስ (እንደምትቀደስ) እንዲሁ ልጆቻቸው በአማኝ ተቀድሰዋል ይላሉ፤ ይህንም በማለት ይህን ቁጥር ለሕፃናት ጥምቀት መሠረትና ምክንያት ያደርጉታል። ሌሎች ግን ሐዋርያው በእነዚህ ቁጥሮች ላይ የሚናገረው ስለ መፋታት ነው እንጂ ስለ ጥምቀት አይደለምና ቃሉ ከዚህ እንደሚከተለው ይተረጎማል ይላሉ። ሐዋርያው ባልና ሚስት አይለያዩ ብሎ ማስተማሩ ነውና የማይለያዩበትን ብርቱ ምክንያት መስጠቱ ነው፤ እርሱም በልጆቻቸው ነገር የሚለያዩ እንደሆነ ልጆቻቸውን ዲቃሎች (ርኩሳን) ያደርጉአቸዋል ይላል። አማኝ ክርስቲያን ከባለቤቱ ቢለይ «ከቀድሞው ጀምሮ መጋባታችን ያላገባብ (የማይገባ) ነበረ» ማለቱ ነውና የተወለዱላቸውን ልጆች ወዲያውኑ ዲቃሎች ያደርጋቸዋል። ይህም በእውነቱ እንዳይለያዩ ብርቱ ምክንያት ነው።

ሐ/ «ምን ታውቂአለሽ? ... ምን ታውቃለህ?» (ቁ. 16)። እንዲህ መናገሩ ሐዋርያው አማኝ የማታምነውን እንዲያስቀምጥ ማለቱ ነውን? ወይስ ለመሄድ እንዲተዋት ማለቱ ነው? መምህራን በአሳባቸው ተከፋፍለዋል። እንደ ኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት የሆኑት አንዳንዶቹ እንዲያስቀምጥ ማለቱ ነው ይላሉ። ሌሎች ግን «አይደለም! በቁ. 15 ላይ «ይለይ» ብሎአል፤ ቀጥሎም «ወንድም ቢሆን ወይም እጎት እንዲህ በሚመስል ነገር አይገዙም» ብሎአል፤ ሦስተኛ ደግሞ በቅሬ. 16 ላይ «ታድኚ እንደሆንሽ ምን ታውቂአለሽ? ... ታድኚ እንደሆንህ ምን ታውቃለህ?» ብሎ በነገሩ ላይ ጥርጥር ጥሎአልና «አታድኚውም ...

አታድናትም» ማለቱ ነውና ለመሄድ እንዲተዋት ማለቱ ነው። ይላሉ። ከሁለቱ አስተያየት ይህ ነው ለማለት ያለቸግራል።

ቁ. 17-24። ሁኔታቸው ከመጠን በላይ ሁከታዊ ለሆነ ለጥቂቶች ሰዎች ሁኔታቸውን ለማሻሻል ሐዋርያው ባለቀት ቁጥሮች ላይ ፈቃድን ሰጥቶአል። እሳቡ ግን ሰው ክርስቲያን ሲሆን ወዲያውኑ በሃይማኖት ረገድ ባህሉን፤ ወይም በሰዎች መካከል አቀማመጡን እንዲለውጥ ክቶ አይደለምና በእነዚህ ቁጥሮች ውስጥ ሦስት ጊዜ ደግሞ «እያንዳንዱ በተጠራበት መጠራት እንደዚሁ ይኑር» ብሎ ይጽፋል። እስቀድሞም የግርዘትን ነገር ያነሣል። በዚያ ዘመን ግርዘት እንደ ታላቅ ነገር ተቆጠረ፤ በሰውና በሰውም መካከል ክፍ ያለ ልዩነት አደረገ። ለክርስቲያን ግን እነኚህ የሃይማኖት የባህል ልዩነቶች እንደ ቁምነገሮች አይቆጠሩም። ሰው ክርስቲያን ቢሆን ቢገረዝ ባይገረዝ ያው ነው፤ መለወጥም አያስፈልግም። የባሪያነት ነገር እንደዚሁ ነው። አንድ ሰው ባሪያ ሆኖ ቢጠራ ነፃ ሆኖም ቢጠራ ያው ነው። በክርስቶስ ዘንድ ማንበራዊ ወይም ማዕረጋዊ ልዩነት የለም። (ሮሜ. 2፥11። ገላ. 3፥28)። ሆኖም ያ ባሪያ አርነት በመውጣት ክርስቶስን በበለጠ እኳኋን ሊያገለግል ቢችል፤ አርነትም ሊውጣ ቢቻለው፤ አርነትን ይቀበል። በክርስቶስ ዘንድ ያለው አቀማመጡ ያው ነው፤ ነገር ግን የበለጠ ሊያገለግል ቢችል ይህ ጠቃሚ ነገር ነውና አርነትን ይቀበል። ሆኖም ያ ባሪያ በእውነት ባሪያ አይደለም፤ የጌታ ነፃ ነው እንጂ። እንደዚሁም ሁሉ ያ ነፃ የሆነ ሰው ጌታ ሲጠራው የጌታ ባሪያ ነው፤ ስለዚህ ሁለቱም በክርስቶስ እኩል ናቸው። (ሮሜ. 1፥1። ፊልሞ. 16)። ቀጥሎም ደግሞ ሐዋርያው «በዋጋ ተገዝታችኋል፤ የሰው ባሪያዎች አትሁኑ» ይላል። ይህም፤ በሥጋችሁ የሰው ባሪያዎች ብትሆኑም ራሳችሁን እንደ ጌታ ባሪያዎች እንጂ እንደ ሰው ባሪያዎች አትቆጠሩ ማለት ነው። የሰው ባሪያዎች ብትሆኑም በእውነቱ የክርስቶስ ነፃዎች መሆናችሁን አስባችሁ በነፃነት መንፈስ ኑሩ ማለት ነው።

ማለትንዘቢያ።

ሀ/ በእነዚህ ቁጥሮች ላይ ጳውሎስ አስቀድሞ ስለ ሃይማኖት ባህል ልዩነቶች ሲናገር «አይሁዳዊ አሕዛባዊም ለመምሰል አይፈልግ፤ አሕዛባዊም አይሁድን ለመምሰል አይሞክር፤ ሁለቱ ግን ክርስቲያኖች ሆነው በተጠሩበት ይኑሩ» ይላል። (ቁ. 18፥19)።

እነኚህ የትውፊትና የባህል ልዩነቶች በእውነት በፍጹም ምንም አይደሉም። አንድ ሰው ክርስቲያን ሊሆን የዳርውን ክድ እዲሱን መያዝ አያስፈልገውም። እርግጥ ነው፤ ክዳሮዎቹ በእንዱ ውስጥ ኃጢአት ቢኖር ወይም ከማይገባ ነገር ጋር መስማማት ቢያስፈልግ ያን ጊዜ ያን መተው የግድ ይሆንበታል፤ በለመዳቸው ባህሎች ግን ኃጢአት ወይም አጉል መስማማት በፍጹም ከሌለ እርሱ ክርስቲያን በመሆኑ ምክንያት ብቻ እንዲተዋቸው አያስፈልግም፤ አይገባምም። ለምሳሌ፤ ለያገሩ የራሱ ባህል አለ። የኢትዮጵያ ባህል አለ፤ የማዶ አገርም ባህል አለ። እስከ አሁን ድረስ በአገሩ ባህል የኖረ ኢትዮጵያዊ፤ እውነተኛ ክርስቲያን በመሆኑ ምክንያት ብቻ፤ የአገሩን ባህል ትቶ የፈረንጆችን መያዝ በፍጹም ያልተገባ ነው። ባይገባበት በአገሩ ባህል ውስጥ ኃጢአት ባይኖር ወይም ከማይገባ ጋር መስማማት ባያስፈልግ ሰው እውነተኛ ክርስቲያን ሲሆን የሌላ አገር ትውፊትና ባህል ሳይቀበል በዚያ ባይገባበት ባህል መኖር ይችላል፤ ሐዋርያውም «በዚያ ባህል መኖርስ ይገባዋል» ይላል።

ለ/ «ባሪያ ሆነህ ተጠርተህ እንደሆነ አይገኝም» (ቁ. 21)። እግዚአብሔር ጠርቶናል፤ ሁኔታችንንም የከፈለልን እርሱ ነው። ዋና እሳባችን በእርሱ መጠራታችን ይሁን እንጂ አኳኋናችንና ሁኔታችንን ያለ መጠን እንመልከት። ከተመረጠ ወገን ቢሆን ካልተመረጠም፤ አሸከር ቢሆን ጌታም፤ ይህ ሁሉ ከቁም ነገር አይቆጠርም። «የክርስቶስ ነኝ!» ዋና አስተያየት ይህ ይሁን። ክርስቲያን ግንም ቢሆን በግንኛውም ሁኔታ ሁሉ ውስጥ ቢገኝ ክርስቶስን ለማክበር ሕይወቱን ያደራጅ።

ሐ/ «በዋጋ ተገዝታችኋል።» (ቁ. 23)። እንባቢ ሆይ፤ ላትወለድ በፊት በዋጋ መገዛትህን እውቀሃልን? ከምን እንደ ተገዛህ በምንስ እንደ ተገዛህ እስብ። የእርሱ ነበርህ! ሸፍተሃልን? በል! ተመለሰላት፤ ከአንግዲህም ወዲህ ለራስህ ላትኖር ስለ አንተ ለምተውና ለተነሣው ኑር። (2 ቆሮ. 5፡15)

ቁ. 25-40። በዚህ ምዕራፍ መጀመሪያ እኩሌታ ላይ ጳውሎስ የቀርገቶስ ክርስቲያኖች ስለ መጋባትና ስለ መፋታት ላቀረቡለት ጥያቄ መልስ ሰጥቷል፤ አሁንም በሁለተኛ እኩሌታ ላይ ሁለተኛ ጥያቄአቸውን አንሥቶ ስለ ደናግልና ባሉቻቸው ስለ ሞቱባቸው ሴቶች ይጽፋል። ጥያቄአቸው፡- ደናግል፤ ባሉቻቸው የሞቱባቸውም ሴቶችላ? ያግቡን ወይስ አይግቡ? የሚል ነበረ።

ሐዋርያው «ስለዚህ ነገር የጌታ ትዕዛዝ የለኝም» ይላል። ጌታ በዓለም ላይ በነበረ ጊዜ ስለዚህ ነገር አልተናገረም፤ ጳውሎስም ስለ ነገሩ ልዩ ራእይ አልተቀበለም። ቢሆንም፤ ለጌታው እንደ ታመነ እገልጋይ ሆኖ የራሱን አሳብ ሳይናገር ጌታ እንደዚህ ቢሆን ይወድ ይመስለኛል ብሎ ምክሩን ይሰጣል፤ ምክሩንም ሲሰጥ የእግዚአብሔር መንፈስ በእርሱ ያለ ይመስለዋል። (ቁ. 40)

በዚህ በድንግልና ነገር ደግሞ «ከሌት ጋር አለመገናኘት ለሰው መልካም ነው» የሚል እሳቡን ይዞአል። ምክንያቱም፤ የበለጠ ወይም ደግሞ ምግባራዊ የሆነ ኑሮ ስለ ሆነ አይደለም፤ «ስለ እሁኑ ችግር» መልካም ስለ ሆነ ነው እንጂ። ዘመኑ እስቸጋሪ ነውና ጳውሎስ «እንዳላችሁ ብትቀመጡ ይሻላል» ይላቸዋል። ሆኖም በቁ. 2 ላይ ደግሞ እንዳመለከታቸው ቢያገቡ ኃጢአት አይደለም። የእርሱ ዋና እሳብ ከመከራ ሊጠብቃቸው ነው። አስቸጋሪ የሚያስጋም ዘመን ነውና ብቻቸውን ሊቀመጡ ቢችሉ ይሻላቸዋል ይላል። ዘመኑ ግን አጭር ሆኖ ነበር። ማለት ወንጌልን ለማስተማር ቤተ ክርስቲያንንም ለማጽናት የቀረላቸው ዘመን በእንደ ምክንያት በድንገት እጥረዋቸው ነበር። ይህ ምክንያት ወይም ይህ ነገር ምን እንደ ሆነ እኛም ዛሬ ባናውቅ ቅሉ የቀርገቶስ ሰዎች አውቀውታል፤ የጳውሎስንም ወረቀት ሊያነቡ አሳቡ ይገባቸዋል። ከዚህ ምክንያት የተነሣ፤ ደግሞ ሁለተኛ የዚህች ዓለም መልክ ዘላለማዊ ሳይሆን አላፊ ስለ ሆነ ሐዋርያው በድንግልና ብትቀመጡ መልካም ነው ይላል። በዓለም ውስጥ ናቸውና የግድ በዓለም ነገሮች፤ በልቅሶና በደስታ በኑሮም ጉዳይ ይያዛሉ፤ ሆኖም እንዲጸመዱበት አይፈልግም። የሚያለቅሱ በልቅሶአቸው እይዋጡ፤ ደስ የሚላቸውም በዚህች ዓለም ቅሌት አይሰከሩ። ህብት ያላቸው፤ በሉቃ. 14፡18፡19 ላይ እንደ ተጻፈላቸው ጥረውን እንደ ናቁት ሰዎች እይሁኑ። በዚህች ዓለም ሊጠቀሙ ይችላሉ፤ ነገር ግን ከመጠን በላይ እይጠቃቀሙባት፤ ከዚህች ዓለም በኋላ መንግሥተ ሰማያት አለና። «የሚዘምተው ሁሉ

ለጦር ያስከተተውን ደስ ያሰኝ ዘንድ ትዳር በሚገኝበት ንግድ ራሱን አያጠላልፍም» የተባለውን ቃል ያስቡ። (2 ጢሞ. 2፡4) (ቁ. 25-31)

አሁንም ያላገቡ እንዲሆኑ የወደደበትን ጠቅላላ ምክንያቱን እናንኛለን። ያለ እሳብ ጌታን እንዲያገለግሉ ነው። «አሳብ» ሲል በማቴ. 6፡25-33 ላይ እንደምናገኘው የጭንቀት አሳብ ነው። ያገባ ሰውና የተጋባች ሴት ጌታን ያለ አሳብ ሊያገለግሉ አይችሉም። ልባቸው ተከፍለዋል፤ ጌታን ደስ ለማሰኘት ያስባሉ፤ ቢሆንም ባለቤቶቻቸውን ደግሞ እንዴት ደስ እንዲያሰኙ ማሰብ አለባቸው። ባልተጋቡት ዘንድ ግን እንዲህ ያለ ጭንቀት የለም፤ እነርሱ የጌታን ነገር ብቻ ሊያስቡ ይችላሉ። ዘመኑ አጭር ሆኖ እልና ጳውሎስ «ያለ አሳብ» እንዲሆኑ ይወዳል። ይወዳል እንጂ አያስገድዳቸውም። የተናገረው እንዲጠቀሙ ነው እንጂ ወጥመድ ሊጥልባቸው አይደለም። (ቁ. 32-35)

ስለ እሁኑ ችግር፤ ዘመኑ አጭር ስለ ሆነ፤ የዚህች ዓለም መልክ አላፊ ስለ ሆነ፤ ደናግል እንዲህ ሆነው ቢኖሩ መልካም እንደ ሆነ ሐዋርያው አስበአል። ይሁንና በእንደ ምክንያት በድንግልና መኖር የማያምር ቢሆን፤ ወይም ምናልባት ፍትወት ቢያስገድዳቸው ደናግል ቢያገቡ ኃጢአት ይሆንባቸዋልን? ሐዋርያው «እይሆንባቸውም፤ ያግቡ፤ መልካም ነው» ይላል። ነገር ግን የግዴታ ነገር ከሌለ በድንግልናቸው ሊጸኑ ቢችሉ እሳይ ስለ ተጻፈው ምክንያት ሲሉ ድንግልናቸውን ቢጠብቁ የተሻለ ነው። (ቁ. 36-38)

አሁንም እንድ መጨረሻ ነገር አለ። ባልዋ የምተባት ሴትላ? የእርስዋ ነገር እንዴት ነው? ዳግመኛ ታግባን? ወይስ ብቻዋን ትቀመጥ? ለዚህ ጥያቄ ጳውሎስ አስቀድሞ መሠረታዊ የሆነ የእግዚአብሔርን ሕግ ይጠቅሳል። ሞት እስራትን እስኪበጥስ ድረስ ባልና ሚስት እንድ ሥጋ ናቸውና ተሳስረው እንዲኖሩ የታወቀ ነው። ሞት ግን እስራትን ሁሉ ይበጥሳልና የጋብቻቸው እስራት በሞት ከተበጠሰ በኋላ በኋላ በጌታ ይሁን እንጂ ባልዋ የምተባት ሴት ዳግመኛ ልታገባ ትችላለች። (ሮሜ. 7፡1-3)። ጳውሎስ ግን እንደገና፤ አራተኛ ጊዜ፤ «እንደ ምክረ እንዳለች ብትኖር ደስተኛ ናት» ይላል። ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻ ድረስ አሳቡ አንድ ነው። ስለ እሁኑ ችግርና ስለ ዘመኑ ማጠር ስለ ጌታም እገልግሎት በእነዚህ 3 ምክንያቶች «ከሌት ጋር አለመገናኘት ለሰው መልካም ነው» (ቁ. 1)፤ «ሰው እንዲህ ሆኖ ቢኖር መልካም ነው» (ቁ. 26)፤ «ድንግልናውን ይጠብቅ ዘንድ ቢጸና መልካም እደረገ» (ቁ. 38) «እንዳለች ብትኖር ደስተኛ ናት» (ቁ. 40) ይላል። በዚህም ሁሉ ውስጥ የሚያቀርበው የራሱን አሳብ ብቻ ሳይሆን የእግዚአብሔር መንፈስ ያስተማረውን የጌታን አሳብ እንደ ሆነ ይተማመናል።

ማስገንዘቢያ።

ሀ/ «የጌታ ትእዛዝ የለኝም።» (ቁ. 25)። እነሆ ለእግዚአብሔር የታመነ ሐዋርያ! ቃሉ የጌታ እንደ ሆነ አያስመስለውም። የእርሱ ቃልና የጌታ ቃል እኩል እንደ ሆነ አያስብምና የእርሱ ቃል ብቻ ሲሆን በግልጽ ያምነዋል። ይሁንና ሰው ጥያቄ ሲያቀርብልን መልሱን በጌታ ቃል ልንስጥ ብንችል መልካም ነገር ነው። የጌታ ቃል ሲኖር ሁልጊዜ በጌታ ቃል እንመልስ። ጳውሎስ ግን የእግዚአብሔር መንፈስ በእርሱ ዘንድ ያለ ይመስለዋልና ቃሉ የእርሱ ብቻ ቢሆን እንኳ መልሱን በድፍረት ይሰጣል፤ እኛም እንደ እግዚአብሔር ቃል እንደ ሆነ ልንቆጥረው እንችላለን።

ለ/ «ዘመኑ አጭር ሆኖአል» (ቁ. 29) በቀሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ፊት ዘመኑን ያሳጠረው ምን እንደ ሆነ ባናውቀውም ቅሉ፣ ቤተ ክርስቲያኖችን ለማደስና በኢትዮጵያ አገራችን ወንጌልን ለማስፋፋት፣ አፍሪካንም ወደ ክርስቶስ ለማድረስ፣ በእኛ ፊት ያለው ዘመን አጭር እንደ ሆነ መዘንጋት አይገባንም። ዘመኑ ስምንተኛ ሺህ ሊሆን ጌታ የተናገራቸውም ምልክቶች ለመፈጸም ሲጀመሩ (ማቴ. 24፣ 32፣ 33)፣ ያሁኑ ዘመን ወደ መጨረሻው መድረሱንና በፊታችን ያለው የጸጋ ዘመን (ዓመተ ምሕረት) አጭር መሆኑን እናውቃለን። እንግዲያስ ክርስቲያን ሁሉ ዓይነተኛ ተግባሩን ያስብ እንጂ በማይረባ በቀላል ነገር ጊዜውን እያሳልፍ።

ለ/ «ያለ አሳብ ልትኖሩ እወዳለሁ» (ቁ. 32) ጳውሎስ ድንግልናን የወደደበት ምክንያቱ ያሳባባ ሰው ያለ አሳብ ስለሚኖር ነው። ያለ አሳብ በመኖሩም ጌታን የበለጠ ሊያገለግል ስለሚችል ነው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ አሳብ ነገር እንዲህ ብሎ ተናግሮአል፡- «የዚህ ዓለም አሳብና የባለጠግነት ማታላል የሌላውም ነገር ምኞት ገብተው ታሉን ያንታሉ፣ የማያፈራም ይሆናል» (ማር. 4፣ 18፣ 19)። አሳብስ ከወዴት ይመጣል? ወይስ በእነማን ዘንድ ይገኛል? ብዙው የሚመጣው ከመጋባት ኑሮ ነው። የተጋቡ ሰዎች በዓለማዊ ነገር የግድ ይያዛሉ። ባልየው የበለጠ ገንዘብ ማግኘት የግድ ይኖርበታል። ሚስቱን ደስ ከማለኝቱም በላይ ለልጆቹ መብል፣ ለልጆቹ ልብስ፣ ለልጆቹ ትምህርት ማሰብ አለበት። ሚስቱም እንደዚህ። እርስዋ በቤት ሥራ፣ ልብስ በማጠብና በመስፋት፣ ይህንም በሚመሳሰል በሌላ ብዙ ነገር ሰዓትዋን የግድ ታሳልፈዋለች። ባለ ትዳር የሆኑ ሰዎች ይህን ሲያደርጉ ጌታን ለማገልገል ጊዜአቸው ያነሰ ነው። ያላገቡ ሰዎች ግን አሳባቸው በአንድ በኩል ብቻ ነው። ይህ ጣጣ ሁሉ ሳይኖርባቸው ጌታን ብቻ ደስ ለማለት ሊያስቡ ይችላሉ። ይህ ብቻ ሳይሆን በድንግልና መኖር ለወንጌል ሥራ ለቤተ ክርስቲያንም መስፋፋት በዚያ ዘመን እንደ ሆነ ሁሉ እንዲሁ በዛሬው ዘመናችን ምንኛ ጠቃሚ ነው! መከራና ሰደት ለጊዜው ባይሆንብንም በፊታችን ያለው ሥራና በቀሮንቶስ ክርስቲያኖችም ፊት የነበረ ያው ነው። በኢትዮጵያ አገራችን ውስጥ ወንጌልን ገና ያልሰሙት፣ ወይም ደግሞ ያልተረዱት፣ ስንትና ስንት ናቸው! ሚስት ያለችው ክርስቲያን ግን ሚስቱንና ልጆቿን አስከትሎ እህልና ውጋ ሕክምናም ወደማይገኝበት ለፍራ እንደምን ሊሄድ ይችላል? ሉረ አይችልም! አግብቶአልና ቤተ ሰዎቹን እየጠበቀ ልጆቹን እያሳደገ እቤቱ መቀመጥ የግድ ያስፈልገዋል» (1 ጢሞ. 5፣ 8)። ሚስት ላገባ ሰው ወደ በረሃ መሄድ ችግር ነው የማይገባም ነው። በዚህ ምክንያት፣ ሚስት ያላገባ ሰው እስከ አገሩ ዳርቻ ሁሉ ድረስ ሄዶ ወንጌልን ያለ አሳብ ለማስተማር ይችላልና፣ ዛሬም ገና «ከሌት ጋር አለመገናኘት ለሰው መልካም ነው»።

ያላገባችሁ ሰዎች ሆይ፣ ይህን ነገር እለቡ ልብም አድርጉ። ጳውሎስ «፤ ሰው እንዲህ (በድንግልና) ሆኖ ቢኖር መልካም ነው» ይላል። በውነትም መልካም ነው። በጌታ አንልግሎት ረገድ በድንግልናና የማይባከን ሆኖ መኖር መልካም ነው። ይሁን እንጂ ሐዋርያው ሁለቱን ኑሮ አመዛዝኖ ከማግባት ድንግልና ሁልጊዜ ይሻላል ብሎ አለማስተማሩን አንዘንጋ።

* * *
* * * * * *

ምዕራፍ 8።

¹ ለጣዖት ስለ ተሠዋ ሥጋም፣ ሁላችን እውቀት እንዳለን እናውቃለን። እውቀት ያስታብያል ፍቅር ግን ያንዳል። ² ማንም እንዳች የሚያውቅ ቢመስለው ሊያውቅ እንደሚገባው ³ ገና አላወከም፤ ማንም ግን እግዚአብሔርን ቢወድ እርሱ በእርሱ ዘንድ የታወቀ ነው።

⁴ እንግዲህ ለጣዖት የተሠዋውን ሥጋ ስለ መብላት፣ ጣዖት ሁሉ በዓለም ከንቱ እንደ ሆነ ከአንዱም በቀር ማንም ⁵ አምላክ እንደሌለ እናውቃለን። መቼም ብዙ አማልክትና ብዙ ጌቶች አሉ፤ ነገር ግን በሰማይ ሆነ በምድርም ⁶ ሆነ አማልክት የተባሉ ምንም ቢኖሩ፣ ለእኛስ ነገር ሁሉ ከእርሱ የሆነ እኛም ለእርሱ የሆንን እንድ አምላክ እብ አለን፣ ነገር ሁሉም በእርሱ በኩል የሆነ እኛም በእርሱ በኩል የሆንን እንድ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ አለን።

⁷ ነገር ግን ይህ እውቀት በሁሉ ዘንድ አይገኝም፤ አንዳንዶች ግን ጣዖትን እስከ አሁን ድረስ ስለ ለመዱ፡- ለጣዖት የተሠዋ ነው ብለው ይበላሉና ሕሊናቸው ደካማ ስለ ሆነ ⁸፣ ይረከሳል። መብል ግን ወደ እግዚአብሔር እያቀርበንም፤ ባንበላም ምንም አይጎድለንም ብንበላም ምንም አይተርፈንም። ⁹ ዳሩ ግን ይህ መብታችሁ ለደካሞች እንቅፋት ¹⁰፣ እንዳይሆንባቸው ተጠንቀቁ። አንተ እውቀት ያለህ በጣዖት ቤት በማዕድ ስትቀመጥ እንድ ሰው ቢያይህ፣ ደካማ ሰው ቢሆን ለጣዖት የተሠዋውንም ለመብላት ሕሊናው አይታነጽበትም? ¹¹ በአንተ እውቀትም ይህ ደካማ ይጠፋል፣ እርሱም ክርስቶስ ¹²፣ የሞተለት ወንድም ነው። እንዲህም ወንድሞችን እየበደላችሁ ደካማም የሆነውን ሕሊናቸውን እያቀሰላችሁ ¹³፣ ክርስቶስን ትበድላላችሁ። ለእዚህም መብል ወንድሜን የሚያሰናክለው ከሆነ፣ ወንድሜን እንዳላሰናክለው ለዘላለም ከቶ ሥጋ አልበላም።

* * *
* * * * * *